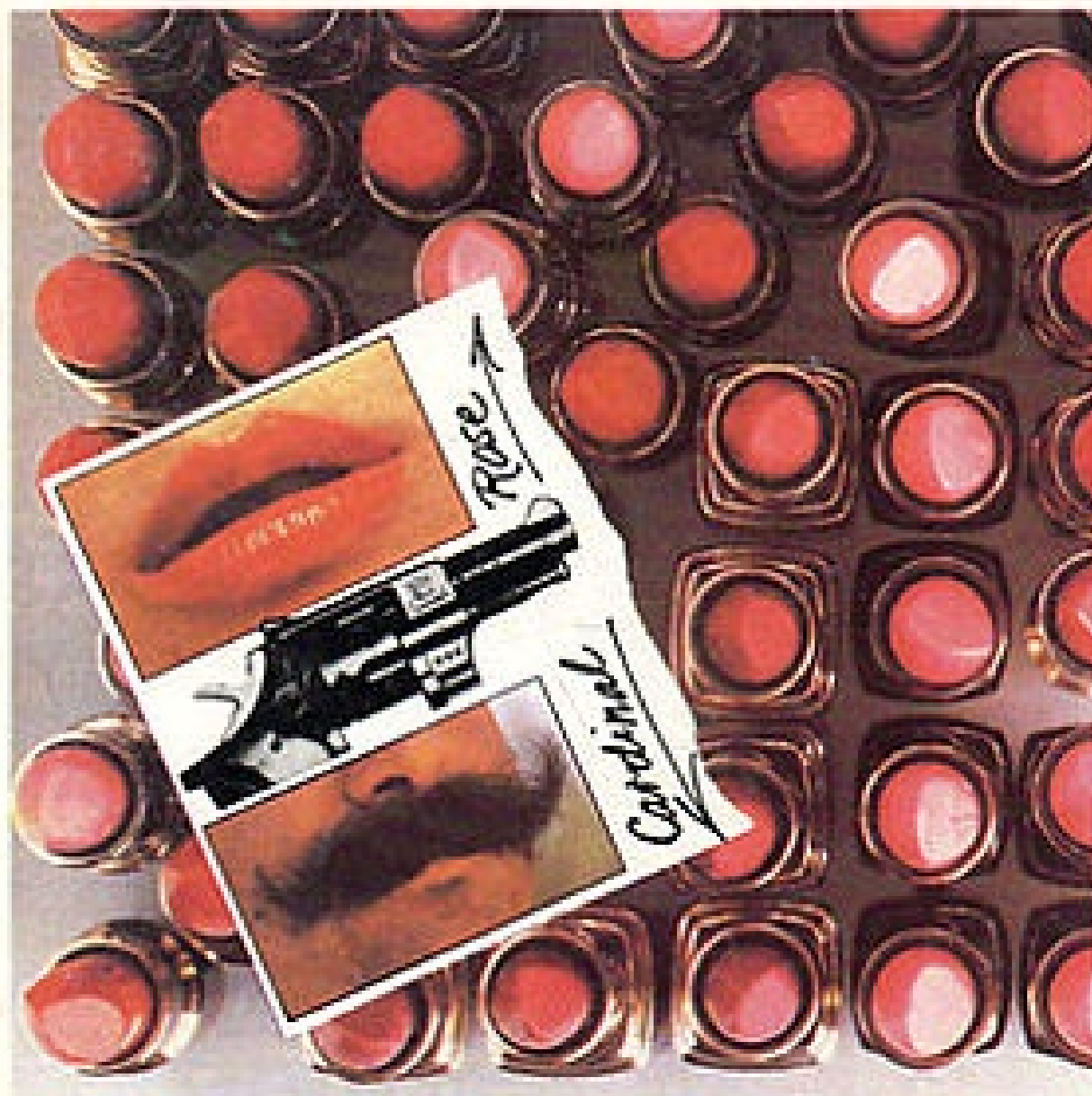

Agatha Christie

HALÁL A NÍLUSON

EURÓPA KÖNYVKIADÓ

Agatha Christie

HALÁL A NÍLUSON

Bűnügyi regény

Fordította
Szabó Zoltán

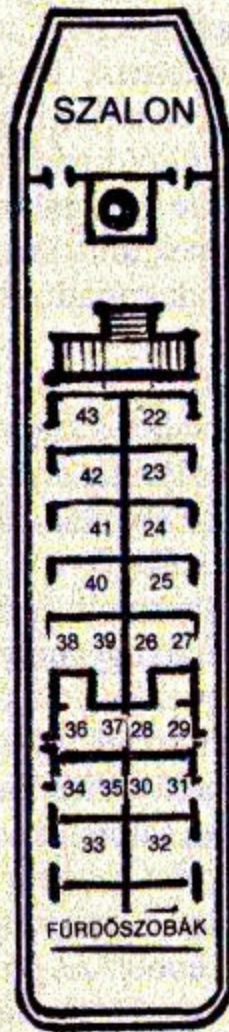
EURÓPA KÖNYVKIADÓ

Budapest 1987

TARTALOM

S.S. KARNAK

SÉTAFEDÉLZET

ALAPRAJZ

43	22 JAMES FANTHORP
42	23 TIM ALLERTON
41 CORNELIA ROBSON	24 MRS. ALLERTON
40 JACQUELINE DE BELLEFORT	25 SIMON DOYLE
38 39 ANDREW PENNINGTON	26 27 LINNET DOYLE
36 37 DR. BESSNER	28 29 MISS VAN SCHUYLER
34 35 MRS AND MISS OTTERBOURNE	30 31 HERCULE POIROT
33 MISS SOWERS	32 RACE EZREDES

KABINOK

ELSŐ RÉSZ

ANGLIA

1

– Linnet Ridgeway!

– Ez ő! – bökte oldalba társát Mr. Burnaby, a Három Korona tulajdonosa.

A két férfi kissé tátott szájjal és tágra nyílt szemmel bámulta a hatalmas, skarlátvörös Rolls-Royce-t, amely éppen akkor állt meg a helyi postahivatal előtt.

Egy lány ugrott ki belőle kalap nélkül, látszólag (de csak látszólag!) egyszerű ruhában. Egy aranyszőke lány, határozott arcvonásokkal, az alakja remek, hozzá fogható ritkán akad Malton-under-Wode-ban.

Sietős, elszánt léptekkel bement a postahivatalba.

– Ez ő! – ismételte meg Mr. Burnaby, majd halk, megilletődött hangon hozzátette: – Milliói vannak... Ezreket fog a házra költeni. Lesz úszómedencéje, olasz kertje és bálterme. A felét lebontatja és újjáépítteti...

– Meggazdagszik a város – bólintott a barátja, egy kopottas ruhájú, szikár férfi. Kelletlen hangjába irigység vegyült.

– Hát bizony, nagy dolog ez Malton-under-Wode-ban! – helyeselt Mr. Burnaby. – Valóban nagy dolog. Valamennyiünket talpra állít.

– Ő aztán nem olyan, mint Sir George volt! – mondta a társa.

– Annak a lovak tettek be – legyintett Mr. Burnaby. – Mindig hadilábon állt a szerencséivel.

– Mennyiért adott túl a birtokon?

– Potom hatvanezerért, úgy hallottam.

A sovány férfi füttyentett.

– És azt mondják, hogy ez a nő még egyszer hatvanezret rákölt, mielőtt beköltözik! – jelentette ki Mr. Burnaby diadalmasan.

– A szentség! Honnan szedi ezt a sok pénzt?

– Állítólag Amerikából. Az anyja egyetlen lánya volt valami milliomosnak. Tisztára, mint a filmekben, mi?

A lány kijött a postahivatalból, és beült a kocsiba. A sovány férfi az elrobogó autó után nézett.

– Sehogy sincs az rendjén... hogy így nézzen ki – mormogta. – Ennyi pénz, és hozzá ilyen alak... ez már túlzás. Ha egy lány ilyen gazdag, nem volna szabad ennyire csinosnak lennie. Márpedig veszettül csinos... Ennek mindene megvan. Ez nem igazság...

2

Részlet a *Daily Blague* társasági rovatából:

„A Chez Ma Tante étteremben vacsorázók között fedeztük fel a csodaszép Linnet Ridgewayt Joanna Southwood öméltósága, Lord Windlesham és Mr. Toby Bryce társaságában. Miss Ridgeway, amint az köztudott, Melhuish Ridgeway és felesége, Anna Hartz leánya. Nagypjától, Leopold Hartztól, óriási vagyont örökölt. A bájos Linnet a társaság körülrajongott központja, és hírlik, hogy családi állapotában hamarosan változás várható. Lord Windlesham mindenesetre kitüntető figyelemben részesítette!”

3

– Drágám, azt hiszem, ez egyszerűen *csodálatos* lesz! – csapta össze kezét Joanna Southwood öméltósága Linnet Ridgeway hálósobájában üldögélve. Wode Hall ablakaiból a parkon túl a távoli erdők kékes foltjáig lehetett látni.

– Ugye, gyönyörű? – Linnet ragyogott a boldogságtól.

Az ablakpárkányon könyökölt, arca tettekrekeszséget, életet és érot sugárzott. Mellette a huszonhét éves, magas, vékony Joanna Southwood hosszú, értelmes arca a szeszélyesen kihúzgált szemöldökével szinte fakónak tetszett.

– Igazán annyi mindent megcsináltattál azóta, hogy utoljára itt jártam! Sok építész meg miegymást hívtál?

– Hármat.

– Milyenek az építészek? Még soha nem volt dolgom velük.

– Egészen rendesek. De néha úgy éreztem, nincs sok gyakorlati érzékük.
– Drágám, te viszont villámgyorsan a helyére teszel mindent! Rád aztán senki nem mondhatja, hogy nincs gyakorlati érzéked!

Joanna felvett egy gyöngysort az öltözködőasztalról.

– Valódi, ugye?

– Természetesen.

– Kedvesem, neked ez természetes, de a legtöbb ember számára nem volna az. Tenyésztett gyöngyöket viselnek, vagy hamisat vásárolnak a Woolworthben. De ez, drágám, egyszerűen *bámulatos*! Tökéletesen összeválogatott gyöngysor! *Mesés* összeget érhet!

– Elég közönséges holmi, nem gondolod?

– Dehogyan, hogy mondhatod ilyet! Maga a tökély! Mennyit ér?

– Talán ötvenezret.

– Csinos összeg, nem mondom! Nem félsz, hogy ellopják?

– Nem, állandóan viselem, és különben is biztosítottam.

– Megengednéd, hogy vacsoráig feltegyem, drágám? Olyan boldoggá tennél vele!

– Hogyne, ha kedved tartja – nevetett Linnet.

– Tudod, Linnet, igazán irigyellek. Neked egyszerűen *mindened* megvan! Húszévesen a magad ura vagy, temérdek pénzzel, remek külsővel, kitűnő egészségben. És ráadásul még eszed is van! Mikor töltöd be a huszonegyet?

– Jövőre, júniusban. Nagykorúságom alkalmából hatalmas fogadást akarok adni Londonban.

– És utána hozzámész Charles Windleshamhez? Ezek a rémes kis firkászok egészen odavannak már az izgalomtól emiatt. És ő is megrendítően ragaszkodik hozzád.

Linnet vállat vont.

– Nem tudom. Tulajdonképpen még nem akarok férjhez menni.

– Drágám, hogy mennyire igazad van! Utána annyi minden megváltozik!

A telefon éles berregése szakította félbe a beszélgetést. Linnet felvette a kagylót.

– Igen, tessék?

A komornyik szólt bele a hallgatóba:

– Miss de Bellefort keresi önt. Kapcsolhatom?

– Bellefort? Ó, hogyne, kapcsolja csak!

Kattanás, majd vékony, kapkodó hang szólalt meg:

– Halló, Miss Ridgeway? Linnet!

– Jackie, drágám! Ezer éve nem hallottam rólad!

– Tudom, szörnyű! Linnet, rettenetesen szeretnék találkozni veled!

– Drágám, lejönnél hozzám? Szívesen megmutatnám a legújabb játékomat!

– Épp ezt akartam javasolni!

– No, akkor pattanj be a kocsidba, vagy szállj fel egy vonatra!

– Remek! Van egy szörnyűséges kétülékes tragacsom, képzel, tizenöt fontért vettem, de olykor egész tisztességesen gurul. Néha persze rossz a kedve. Szóval, ha nem vagyok ott uzsonnára, ez azt jelenti, hogy éppen rossz napja van. Isten veled, drágám!

Linnet letette a kagylót, és visszament Joannához.

– Legrégebbi barátnőm Jacqueline de Bellefort. Együtt nevelkedtünk egy párizsi zárdában. Szerencsétlen teremtés. Az apja francia gróf, az anyja amerikai, valahonnan délről. Az apja meglépett valami kis nőcskével, az anyja pedig tönkrement a nagy tűzsekrach idején. Jackie egyetlen fillér nélkül maradt. Nem is tudom hogyan vészelte át az elmúlt két esztendőt.

Joanna sötétvörösre festett körmeit fényesítette barátnője kis törlőkendőjével. Hátradőlt, és fejét félrebillentve vizsgálgatta az eredményt.

– Drágám – szólalt meg végül vontatott hangon –, nem kockázatos ez egy kicsit? Ha az én barátaim kerülnek bajba, én azonnal megszakítom velük a kapcsolatot. Tudom, szívtelenül hangzik, de az ember annyi bajt megspórol a későbbiek során! Ilyenkor kezdődnek a kölcsönkérések, vagy ruhaszalont nyitnak, és a legszörnyűsegebb ruhákat kell tőlük megvenned. Vagy lámpaernyőt festenek, vagy sálakat batikolnak...

– Tehát, ha elveszteném minden pénzemet, holnapra engem is faképnél hagynál?

– Igen, drágám, nem mondhatod, hogy nem vagyok őszinte. Én csak a sikeres embereket szeretem. És ezzel majdnem mindenki így van, legfeljebb nem vallják be. Csak azt mondják, hogy manapság lehetetlenség kijönni Maryvel vagy Emilyvel vagy Pamelával. „Szegénykém, olyan keserű, amióta az a sok csapás érte!”

– Keményszívű vagy Joanna!

– Keménynek kell lenni, hiszen mindenki az.

– Én nem vagyok keményszívű! – Annak is megvan a jó oka! Nem kell

krajcároskodnod, amíg a vagyoned jóképű, középkorú gondozói negyedévenként átutalják a hatalmas életjáradékot Amerikából.

– És Jacqueline-nal kapcsolatban is tévedsz – mondta Linnet. – őt nem érdekli a pénzem. Segítettem volna rajta, de nem hagyta. Szörnyen büszke lány.

– Vajon miért akar most ilyen sürgősen találkozni veled? Fogadni mernék hogy nem ok nélkül! Majd meglátod, hogy igazam van!

– Nagyon izgatott volt a hangja – ismerte el Linnet. – Jackie mindig is könnyen elragadtatta magát Egyszer beledöfött valakibe egy tollkést.

– Drágám, ez igazán izgalmas!

– Egy fiú kínozott egy kutyát. Jackie kérte, hogy hagyja abba, de az fütyült rá. Akkor megpróbálta elrángatni onnan, de a fiú sokkal erősebb volt, így végül elővett egy tollkést és belevágta. Rettenetes jelenet volt.

– El tudom képzelni. Szörnyen kellemetlen lehetett.

Linnet komornája lépett a szobába. Néhány bocsánatkérő szót mormogott, azután elővett egy ruhát a szekrényből és kivitte.

– Mi történt Marie-val? – kérdezte Joanna. Ki van sírva a szeme.

– Szerencsétlen teremtés. Tudod említettem, hogy feleségül akart menni egy Egyiptomban dolgozó férfihoz. Nem sokat tudott róla, így gondoltam, nem árt, ha utánanézek a dolognak. Kiderült, hogy a férfi nő, sőt három gyerek apja.

– Sok ellenséget szerzel magadnak, Linnet!

– Ellenséget? – A lány meglepettnek látszott.

Joanna bólintott, és cigarettára gyújtott.

– Ellenséget, kedvesem. Borzasztóan sikeres vagy, és elképesztő érzékkel teszed mindig azt, amit éppen kell.

– Ugyan már, egy fia ellenségem sincs!

4

Lord Windlesham a cédrusfa alatt üldögélt, és Wode Hall méltóságteljes arányaiban gyönyörködött. Semmi nem zavarta a kastély régmúlt időket idéző szépségét; az újabb melléképületek a látómezőn kívül, a sarkon túl épültek. A szemet gyönyörködtető, békés táj őszi napsütésben fürdött.

Charles Windlesham bámuló szemei előtt azonban már nem Wode Hall lebegett; egy még pompásabb, Erzsébet kori kúriára, a körülötte fekvő végtelen hosszúságú parkra és a mögötte elterülő szürke, komor tájra gondolt... Saját családi székhelye, Charltonbury jelent meg képzeletében, az előtérben pedig egy lány alakja, egy aranyszőke, magabiztos arcú lányé... Linnet, mint Charltonbury úrnője!

Lord Windlesham bizakodott. A lány elutasítása távolról sem hangzott véglegesnek, voltaképpen alig volt több pusztá időnyerésnél. És hát ő végül is várhat egy keveset...

Szinte bámulatos, milyen jól összejöttek a dolgok: Kétségtől ajánlatos olyan lányt elvennie, aki csinos hozománnyal rendelkezik, ám ez a szükség mégsem annyira égető, hogy érzéseit teljesen félre kelljen tennie. És Linnet-ért valóban rajongott. Még akkor is őt választotta volna, ha egyetlen fillért sem hoz a házhoz – ám Linnet Anglia leggazdagabb lányai közé tartozott!

Remeknél remekebb terveket szőtt a jövővel kapcsolatban. Megvehetné a Roxdale-t is, rendbe hozhatná a nyugati szárnyat, és többé nem kell eltűnie a skót vadászokat...

Lord Windlesham álmodozott a napsütésben.

5

Négy óra felé járt, amikor az ütött-kopott kis kétüléses autó éles csikorgással megállt. Dús, sötét hajú, karcsú, kis termetű lány szállt ki belőle. Felszaladt a lépcsőn, és megrángatta a csengőzsinórt.

Néhány perc múlva bevezették egy hosszú, tekintélyes méretű társalgóba, és az egyenruhás, rezzenetlen arcú komornyik a helyzethez illő gyászos hangon bejelentette:

- Miss de Bellefort!
- Linnet!
- Jackie!

Windlesham kissé távolabbról, érdeklődve figyelte, amint ez a tüzes kis teremtes Linnet nyakába ugrik.

- Lord Windlesham... Miss de Bellefort, a legjobb barátnőm.

Csinos kislány – gondolta magában a férfi. Vagy talán nem is nevezhető

csinosnak, de határozottan vonzóvá teszi sötét, göndör haja, hatalmas szeme. Néhány udvarias szót mormolt, majd feltűnés nélkül magára hagyta a két barátnőt.

Jacqueline-ból ömlött a szó. Mindig is ilyen volt, emlékezett vissza Linnet.

– Windlesham? Windlesham? Az újságok lépten-nyomon azt írják, hogy hozzá fogsz menni feleségül! Tényleg hozzámész, Linnet? Valóban?

– Meglehet – dünnyögte Linnet sejtelmesen.

– Drágám... olyan boldog vagyok! Kedves fiúnak látszik.

– Ó, nem kell sietned a véleményalkotással... még magam sem határoztam.

– Helyes, helyes! Királynőkhöz az illik, hogy alapos megfontolás után döntsék csak el, kihez akarnak hozzámenni.

– Ne légy nevetséges, Jackie!

– De hát te valóban királynő vagy, Linnet! Mindig is az voltál! *Sa Majesté la reine Linette. Linette la blonde!* És én... én a királynő bizalmasa vagyok! A Hűségűs Udvarhölgy.

– Jackie drágám, ne beszélj csacsiságokat! Hol voltál ennyi ideig? Egyszerűen csak eltűntél, nem is írtál!

– Utálok levelezni. Hol jártam? Annyi helyen, hogy el sem tudnád képzelni. Rengeteget dolgoztam. Utálatos munkákat végeztem utálatos munkatársakkal.

– Drágám, de hát miért nem...

– Miért nem kapaszkodtam a királynő uszályába? Hát őszintén szólva, pontosan ezért jöttem. Nem, nem pénzt akarok kölcsönkérni, annyira azért még nem állnak rosszul a dolgok. De egy nagy, igazán nagy és fontos szívességet szeretnék kérni tőled!

– Halljuk!

– Ha valóban hozzámész ehhez a Windleshamhez, akkor talán megértesz.

Linnet értetlenül nézett rá egy pillanatra, azután felragyogott a szeme.

– Drágám, csak nem akarsz azt mondani, hogy...

– De bizony, drágám, *menyasszony vagyok!*

– Vagy úgy! Éreztem én, hogy nagyon fel vagy dobva. Persze máskor is, de most különösen.

– Majd kibújok a bőrömből!

– Mesélj róla!

– Simon Doyle-nak hívják. Nagydarab, bumfordi, elképesztően közvetlen és kisfiús, és egyszerűen imádnivaló! Szegény, egy fillérje sincs. Ahogy mondani szokás, nemesi családból származik, de szörnyen elszegényedett nemesi családból – legfiatalabb testvér satöbbi, satöbbi. Az ősei Devonshire-ben laknak. Szereti a vidéket és mindent, ami a vidékhez kötődik, de az elmúlt öt évet egy dohos, városi irodában kellett végigdolgoznia. Most ráadásul elbocsátanak egy csomó embert, és őt is kitették. Linnet, belepusztulok, ha nem lehetek a felesége! Belepusztulok! Nem élem túl!...

– Ne nevettesd ki magad, Jackie!

– Nem élem túl, ezt elhiheted! Megőrülök érte! És ő is megőrül értem. Nem élhetünk egymás nélkül.

– Drágám, te aztán benne vagy nyakig!

– Tudom. Rémes, ugye? A szerelem elkap, és semmit sem tehetsz ellene.

Egy percre elhallgatott. Hirtelen elkomorodott, sötét szeme kitágult, teste megborzongott.

– Néha... néha szinte ijesztő. Simon és én egymásnak lettünk teremtve. Soha nem fogok mást szeretni. És most *neked* kell segíteni rajtunk, Linnet! Hallottam, hogy megvetted ezt a kúriát, és ez adta az ötletet. Figyelj ide, biztos szükséged lesz egy intézőre a birtokodon! Arra kérlek, hogy alkalmazd Simont erre a munkára!

– Ó! – Linnet meghökkenten nézett barátnőjére, aki kapkodva folytatta:

– Őneki minden ilyesmi a kisujjában van. Mindent tud, amit egy birtokról egyáltalán érdemes tudni, maga is ott nőtt fel. És óriási gyakorlattal rendelkezik. Ó, Linnet, alkalmazod a kedvemért? Ha nem csinálja jól, kirúgod. De nem lesz probléma. És itt élhetnénk egy kis házban a szomszédságodban, és naponta találkozhatnánk, és a kerted is a legjobb kezekben lenne.

Felállt.

– Mondd, hogy rendben van, Linnet! Mondd, hogy rendben van! Szépséges Linnet! Aranyhajú, sudár termetű Linnet! Egyetlen, csodálatos, Linnetem! Mondd, hogy rendben van!

– Jackie...

– Rendben van?

Linnetből kitört a nevetés.

– Jackie, te teljesen megbolondultál! Hozd ide a barátodat, hadd ismerkedjek meg vele, aztán majd beszélünk róla.

Jacqueline odaszökkent hozzá, és hatalmas csókot cuppantott az arcára.

– *Drága* Linnet... igazi barát vagy! Tudtam, hogy így lesz! Soha nem hagynál cserben. Te vagy a világ legcsodálatosabb teremtménye. Isten veled!

– De Jackie, nem mész sehová.

– Én? Dehogynem! Rohanok Londonba, és holnap visszajövök Simonnal, hogy mindent megbeszélhessünk. Imádni fogod! Igazán remek fiú!

– Legalább téra maradj!

– Nem, egy percet sem várhatok! Túlságosan izgatott vagyok, Linnet. Vissza kell mennem, hogy elmondhassam az egészet Simonnak. Tudom, drágám, örült vagyok, de nem tehetek róla. Remélem, a házaselet majd kigyógyít. A legtöbb emberre kijózanító hatást gyakorol, úgy hallottam.

Az ajtóhoz lépett, majd megtorpant, visszaszaladt, és gyorsan még egyszer megölelte barátnőjét.

– *Drága* Linnet... ilyen, mint te, nincs még egy.

6

Monsieur Gaston Blondin, a Chez Ma Tante nevű felkapott kis étterem tulajdonosa nem mindegyik vendéget fogadta azonos lelkesedéssel. Gazdag, előkelő vendégei, közismert személyiségek és közkedvelt szépségek gyakran hiába várták, hogy már az ajtóból megkülönböztetett tisztelettel hívják be őket. Csak a legritkább esetben fordult elő, hogy nyájas leereszkedéssel Monsieur Blondin maga üdvözlje vendégét, egy különleges gonddal megterített asztalhoz kísérje, és néhány, az alkalomhoz illő, szellemes megjegyzést tegyen.

Ezen a rendkívüli estén Monsieur Blondin három ízben is gyakorolta eme felségjogát: először egy grófnő, majd egy lóversenyrajongó főnemes és végül egy komikus megjelenésű, hatalmas fekete bajuszos emberke kedvéért, akiről a külső szemlélő aligha gondolta volna, hogy jelenléte emeli a Chez Ma Tante fényét.

Monsieur Blondin azonban szinte émelvítő szívéllyességgel vette körül vendégét. Jóllehet a pincérek már fél órája minden újonnan érkezőt

elutasítottak, mondván, hogy nincsen szabad asztal, most mégis rejtélyes módon lett üres asztal, méghozzá az egyik kellemes, meghitt sarokban. Monsieur Blondin a legnagyobb buzgalommal vezette oda vendégét.

– Természetesen az ön számára mindig találunk szabad asztalt, Monsieur Poirot! Boldog lennék, ha gyakrabban keresné fel szerény éttermünket!

Hercule Poirot mosolyogva gondolt arra a nemrégiben történt esetre, melyben egy holttest, egy pincér, Monsieur Blondin és egy rendkívül magányos hölgy játszották a főszerepet.

– Túlságosan elkényeztet, Monsieur Blondin – mondta

– Egyedül lesz, Monsieur Poirot?

– Igen, csak magam vagyok.

– Nos, akkor Jules komponál az ön számára egy kis vacsorát, kész kis költemény lesz, efelől kezeskedem. A hölgyeknek, legyenek bármilyen elragadók, megvan az a hátrányuk, hogy elvonják az elme figyelmét az ételről. Élvezetes vacsorája lesz, Monsieur Poirot, megígérem. Namármost, ami a bort illeti...

És itt hosszabb technikai megbeszélés következett Jules, a főpincér közreműködésével.

Mielőtt magára hagyta vendégét, Monsieur Blondin rövid habozás után visszafogott; bizalmas hangon megkérdezte:

– Valami komoly ügyön dolgozik, Monsieur Poirot?

Poirot megrázta a fejét.

– Sajnos, a szabadidőmet töltöm – válaszolt komoran. – Eljutottam abba a korba, amikor már nem kell a filléreket számolnom, és élvezhetném a semmittevést.

– Irigylem önt.

– Nem, nem, rosszul tenné. Biztosíthatom, hogy nem is olyan vidám dolog, mint ahogy hangzik. Milyen igaz a mondás, miszerint az embernek azért kell dolgoznia, hogy megmeneküljön a feszültségtől, amit a gondolkozás kényszere jelent – mondta sóhajtva.

– De hát annyi mindent csinálhatna! – tárta szét karját Monsieur Blondin.

– Elmehetne például egy hosszabb utazásra!

– Igen, igen, az utazás. Jártam a világot eleget. Azt hiszem, a télen Egyiptomba megyek. Azt mondják, egészen csodálatos a klímája! Ott megszabadulnék a ködtől, a szürkéségtől és az állandóan zuhogó eső

egyhangúságától!

– Ó, Egyiptom! – sóhajtott fel Monsieur Blondin.

– Ma már akár vonattal is mehetnék, a Csatorna kivételével így elkerülném a tengeri utazást.

– Ah, a tenger! Nem tesz jót önnek, ugye?

Hercule Poirot megrázta fejét, és enyhén megborzongott.

– Én is így vagyok vele – mondta Monsieur Blondin együttérzéssel. – Különös hatást gyakorol a tenger az ember gyomrára.

– De csak bizonyos emberek gyomrára! Vannak, akiket a mozgásnak ez a fajtája a legkevésbé sem visel meg. Sőt, még élvezik is!

– A Jóisten igazságtalansága – állapította meg Monsieur Blondin.

Szomorúan ingatta fejét, eltűnődött ezen a szentségtörő gondolon, majd visszavonult.

Nesztelen léptekkel ügyes kezű pincérek járultak az asztalhoz, és pirítóst, vajat, jégtartót – egy fejedelmi lakoma nélkülözhetetlen kellékeit helyezték el rajta.

A néger zenekar féktelenül vad és disszonáns hangzatokra fakadt. London táncolt.

Poirot nézte a táncolókat, és benyomásait szokásához híven elraktározta rendszerető elméjében.

Milyen életuntak és kimerültek ezek az arcok! Néhány testesebb férfi talán élvezte a táncot... ám partnereik arcáról inkább csak türelmes belenyugvás volt leolvasható. Az a kövér, lila ruhás nő viszont valósággal ragyog... Az élet tagadhatatlanul kínál valamiféle kárpótlást a kövér embereknek... Valami ínycsát zamatot... olyan élvezetet, melyet gyakran megtagad az előnyösebb vonalakkal rendelkezőktől.

Fiatal emberek mindenféle típusa megfordult itt; jó néhány tekintetben csak ürességet lehetett felfedezni, néhányról lerítt az unalom, és nem egy arcon tükröződött a boldogtalanság. Milyen abszurd gondolat a boldogság korának nevezni a fiatalságot, azt a kort, melyben a leginkább sebezhetőek az emberek!

Poirot tekintete érzékenyülve pihent meg egy páron. A magas, széles vállú férfi és a karcsú, finom vonalú lány remekül összeillett. Két test, melyeket a boldogság tökéletes ritmusa járt át, az együttlét, az összetartozás öröme.

A tánc hirtelen abbamaradt. Az emberek tapsoltak, majd az egész kezdődött előről. A következő szám után a pár visszatért asztalához, közel Poirot-hoz. A lány kipirult arccal nevetett partnerére. Poirot kényelmesen és feltűnés nélkül tanulmányozta az arcát, és szemében a nevetésen kívül mást is észrevett. Kétkedve csóválta a fejét.

– Túlságosan szerelmes a kicsike – dünnyögte magában –, és ez nem veszélytelen. Egyáltalán nem veszélytelen.

Aztán egy szó ütötte meg a fülét: Egyiptom.

Tisztán hallotta a hangjukat – a lány fiatalos, lendületes és magabiztos beszédébe idegen származásra utaló puha „r”-ek keveredtek, a férfi kellemes baritonja, szép, tiszta kiejtése viszont jó angol származásra vallott.

– Nem iszom előre a medve bőrére, Simon! És állítom, hogy Linnet nem fog minket cserbenhagyni!

– Talán meg sem fogok felelni neki!

– Képtelenség... egyébként is, ezt a munkát mintha csak rád szabták volna.

– Ami azt illeti, ebben, azt hiszem, igazad van... Őszintén szólva a képességeim felől nincsenek kétségeim. És végül is a te kedvedért csinálom az egészet!

A lány lágy hangon felnevetett. Nevetése felhőtlen boldogságról árulkodott.

– Várunk három hónapot, csak hogy biztosak legyünk benne, hogy nem rúgnak ki, és azután...

– És azután elhalmozlak minden földi jóval, ez a lényeg, nem igaz?

– És, ahogy megbeszéltük, Egyiptomba megyünk nászútra. Az ördög bánja, hogy mibe kerül! Egész életemben Egyiptomba vágytam! A Nílus, a piramisok, a homok...

– Együtt fogjuk megnézni, Jackie – mondta a férfi, szemernyi bizonytalansággal a hangjában. – Együtt. Csodálatos lesz...

A lány hangja hirtelen élessé vált, szeme kitágult, majdhogynem rémülten.

– Kíváncsi vagyok, vajon neked is olyan csodálatos lesz-e, mint nekem. Érdekel annyira, mint engem?

– Ugyan, Jackie, ne légy nevetséges! – vágta rá gyorsan és határozottan a férfi.

A lány azonban megismételte: – Kíváncsi vagyok... – Majd megvonta a vállát. – Menjünk táncolni!

– *Un qui aime et un qui se laisse aimer.*² Igen, erre én is kíváncsi vagyok... – mormolta magában félhangon Hercule Porot.

7

– És mi van akkor, ha valami nehéz fiút fogsz ki? – kérdezte Joanna Southwood.

Linnet megrázta a fejét.

– Ó, dehogy! Megbízom Jacqueline ízlésében.

– Már amennyit az emberek ízlése ér, ha szerelemről van szó...! – dűnnyögte magában Joanna.

Linnet türelmetlenül újra megrázta a fejét aztán inkább témát váltott.

– Mennem kell, Mr. Pierce vár a tervrajzokkal.

– Miféle tervrajzokkal?

– Le akarok bontani néhány szörnyűséges, egészségtelen, öreg parasztházat, és a lakóikat máshová költöztetem.

– Drágám, ha mindnyájunkban ilyen erős lenne a közösségi szellem és a higiénia iránti igény...!

– Amúgy is máshová kellett volna telepítenem őket – tette hozzá magyarázólag Linnet. – Azok a viskók pontosan az új úszómedencémre néznek.

– És a lakóik örülnek a költözésnek?

– Legtöbbjük boldogan megy. Van egy-kettő, aki ostobán fogja fel a helyzetet – igazán dühítő. Egyszerűen nem látják be, mennyivel kényelmesebb körülmények között élhetnek ezentúl!

– Te persze, ha már a fejedbe vetted, nem ismersz pardont, gondolom.

– Drága Joannám, ez végül is az ő érdekük!

– Hogyne, kedvesem, biztos vagyok benne. Boldoggá teszed őket, ha belegebednek is.

Linnet bosszúsan húzta össze a szemöldökét, Joanna viszont felkacagott.

– Ugyan már, valld be, hogy zsarnok vagy! Jótékony zsarnok, ha így jobban tetszik.

– Egyáltalán nem vagyok zsarnok!

– De az elképzeléseid mellett azért kitartasz!

- Nem feltétlenül.
 - Linnet Ridgeway, nézz a szemembe, és mondd, ha tudsz, akár csak egyetlen esetet, amikor valamit nem hajszárra úgy valószínűsítesz meg, ahogyan eltervezted!
 - Rengetegszer előfordult már.
 - Ó, „rengetegszer” – csak úgy, minden konkrét példa nélkül. És hiába is erőlködsz, drágám, nem tudsz felhozni egyet sem! Linnet Ridgeway diadalmenete az aranyozott hintójában.
 - Úgy gondolod, hogy önző vagyok? – kérdezte éles hangon Linnet.
 - Nem... csak ellenállhatatlan. Pénz és női vonzerő pompás keveréke. Minden és mindenki meghajlik előtted. Amit pénzen nem vehetsz meg, az az öledbe hull egyetlen mosolyodért. Az eredmény: Linnet Ridgeway, a Lány, Akinek Mindene Megvan.
 - Ugyan, ne légy nevetséges, Joanna!
 - Miért, tán nincs meg mindened?
 - De, gondolom, megvan... Mégis meglehetősen visszataszító, amit mondasz.
 - Persze, hogy visszataszító, kedvesem! Idővel valószínűleg belefásulsz, és szörnyen unalmasnak fogod találni ezt az egészet. Addig azonban csak folytasd a diadalmenetet az aranyozott hintódon! Csak arra volnék kíváncsi, de arra nagyon, hogy mi történne, ha egyszer az út során szembe találnád magad egy „Zsákutca” feliratú táblával.
 - Ne beszélj ostobaságokat, Joanna!
- Ebben a pillanatban Lord Windlesham csatlakozott hozzájuk, Linnet hozzá fordult:
- Joanna a lehető legundokabb dolgokat vágja a fejemhez!
 - Csupán rosszindulat, drágám, csupán csak rosszindulat – legyintett Joanna és felállt. Holmi udvariaskodásokkal nem fárasztotta magát, egyszerűen otthagyta a többieket. Távozóban észrevette, hogy Lord Windlesham szeme felcsillan.
- A lord némán üldögélt néhány percre, majd kertelés nélkül jövedele céljára tért:
- Sikertelen döntés, Linnet?
 - Nem hiszi el, hogy gondolkozási időre van szükségem? – kérdezte lassan a lány. – És mivel még nem sikerült elhatároznom magam, gondolom,

„nem”-et kell mondanom.

– Ne, ne mondja akkor! – szakította félbe a lord. – Annyi időt adok magának, amennyit csak akar. Én hiszek benne, hogy boldogok lehetnének.

– Tudja – Linnet bocsánatkérően, szinte gyerekesen esdekelve beszélt –, én annyira élvezem az életet... különösen ezzel a sok újdonsággal – mutatott körbe. – Volt egy régi-régi álmom egy csodaszép vidéki kastélyról. Wode Hallban ezt akartam megvalósítani, és azt hiszem, szépen sikerült. Magának is tetszik?

– Szép. Szépen tervezett munka. Minden tökéletes benne. Maga nagyon okos, Linnet.

Mély lélegzetet vett majd folytatta:

– De azért Charltonburyt is szeretné, nem? Természetesen az a kastély is rászorul az alapos felújításra, de hát maga már bebizonyította, milyen ügyesen tud az ilyesmihez hozzáfogni. Élvezni fogja!

– Hogyne, Charltonbury pompás hely.

Lelkesen ejtette ki az utóbbi szavakat, de szíve mélyén hirtelen hűvösséget érzett. Bensőjében megkondult a vészharang, s bár igyekezett elhessegetni magától a rossz érzést, boldog elégedettsége egyszeriben tovaszállt. Később, amikor Lord Windlesham lement a házba, megpróbált rájönni, miért érintette Charltonbury említése olyan kellemetlenül.

Charltonbury... igen, ez az: sértette őt Charltonbury említése. De miért? Charltonbury meglehetősen közismert hely volt. A Windlesham család birtokolta Erzsébet királynő ideje óta. Charltonbury úrnője a társasági életben felülmúlhatatlan rangot képviselt, Windlesham Anglia legelőkelőbb partijai közé számított.

Természetesen a lord nem vehette komolyan Wode-ot... Semmiféle szempontból nem vehette fel a versenyt Charltonburyvel.

Viszont az övé! Ő pillantotta meg elsőként, ő szerezte meg magának, újjáépíttette, kicsinosította, pénzt fektetett bele. A sajátja, az ő birodalma.

Ám mindez nem számítana, ha feleségül menne Windleshamhez. Minek kellene nekik két vidéki kastély? Márpedig, ha választásra kerülne a sor, mindenképpen neki kellene engednie!

Ő, Linnet Ridgeway, tehát megszűnne létezni attól a pillanattól fogva, Windlesham grófné lenne, csinos hozományt jelentvén egyben Charltonburynek és urának. Többé nem lehetne királynő, legfeljebb királyné.

Micsoda számárság! – mondta magában.

De mégiscsak különös, mennyire irtózott Wode otthagytásának még a gondolatától is...

És még valami nyugtalanította...

Jackie hangja csendült meg benne, amint különös eltökéltséggel kiáltja: „Belepusztulok, ha nem lehetek a felesége! Belepusztulok! Nem élem túl...!”

Olyan öntudatos, olyan őszinte. Ő maga is így érez Lord Windlesham iránt? Nem, semmiképpen sem. Talán nem is fog így érezni soha. Milyen csodálatos lehet ez az érzés...

Egy kocsifék csikorgása térítette magához gondolataiból. Linnet türelmetlenül megrázta magát. Ez Jackie lesz a barátjával. Kiment, hogy üdvözlje őket.

A nyitott ajtóban várta meg, hogy Jacqueline és Simon Doyle kiszálljanak az autóból.

– Linnet! – rohant hozzá Jacqueline. – Ez Simon. Simon, ez Linnet. A legcsodálatosabb teremtes a földön!

A magas, széles vállú fiatalember előrelépett. Szeme feltűnően sötétkék, haja szinte ropogósan göndör. Határozott vonalú állkapcsa fölött kisfiús nyíltsággal mosolygott.

Linnet kezét nyújtott. Simon Doyle tenyere puha és meleg volt... Linnetnek tetszett az a naiv, leplezetlen bámulat, ahogyan a férfi ránézett.

Jackie azt mondta róla, hogy csodálatos, és a barátja ezzel nyilvánvalóan egyet is értett.

Mármoros, lágy, édes érzés futott végig az ereiben.

– Ugye, milyen szép itt? – szólalt meg végül. – Jöjjön, Simon, hadd mutassam meg a birodalmamat az új intézőmnek!

Amint előrement, ez cikázott át a fején:

– Borzalmasan, borzalmasan jól érzem magam. Tetszik Jackie barátja... rettenetesen tetszik...

Majd hirtelen belehasított egy másik gondolat: „Ez a Jackie milyen szerencsés...”

Tim Allerton hátradőlt a nádszéken, és nagyot ásított, miközben kibámult a tengerre. Azután gyors oldalpillantást vetett az anyjára.

Mrs. Allerton ötvenes éveiben járt, haja már egészen fehér volt, ennek ellenére jól tartotta magát. Valahányszor a fiára nézett, csipetnyi szigorúság jelent meg a szája körül, ezzel azonban csak fia iránti odaadó rajongását próbálta palástolni. Ez még idegeneket is csak a legritkább esetben tévesztett meg, Tim maga pedig tökéletesen tisztában volt a mögötte rejlő szeretettel.

– Te tényleg szereted Mallorcát, anya? – kérdezte.

– Hát – fontolgatta a kérdést Mrs. Allerton –, mindenesetre olcsó hely.

– És hideg – tette hozzá Tim, és enyhén megborzongott.

Magas, vékonydongájú, barna fiatalember volt, a keze hosszú, finom vonalú. Szomorú szeméhez, határozatlan vonalú állához alig illett barátságos, kedves mosolya. Néhány éve komoly tüdőgyulladása volt, azóta vált fizikuma ilyen törékennyé. Az a hír járta róla, hogy irodalmi ambíciókat dédelget, ám barátai tudták, hogy nem örül, ha erről faggatják.

– Mire gondolsz, Tim? – Mrs. Allerton ébersége egy pillanat alatt riadót jelzett, ragyogó, sötétbarna szemével gyanakodva nézett fiára.

– Egyiptomra – vigyorgott rá Tim.

– Egyiptomra? – Mrs. Allerton hangja kételkedően csengett.

– Ott igazi meleg van, anya. Puha, aranysárga homok. A Nílus. Képzeld el, milyen pompás lenne végighajózni a Níluson! Nem jó ötlet?

– Ó, dehogynem – mondta az anyja szárazon. – Csak éppen Egyiptom meglehetősen drága mulatság, kedvesem. Egy hajóút nem olyanoknak való, akiknek a filléreket is számolgatni kell.

Tim felnevetett. Felállt, nyújtózkodott. Hirtelen elevennek és tettekre késznek tűnt.

– A költségeket én vállalom – jelentette ki izgatott hangon. – Úgy bizony! Bejött néhány kis számításom a tőzsdén, és pedig tökéletesen kielégítő eredménnyel. Ma reggel kaptam a hírt.

– Ma reggel? – kérdezte Mrs. Allerton élesen. – De hiszen mindössze egy levelet kaptál, és az is...

Ajkába harapva félbeszakította önmagát.

Tim egy pillanatig határozatlanul állt, nem tudta, bosszankodjon-e vagy mulasson. Végül is az utóbbit választotta.

– És az is Joannától jött – fejezte be hűvösen a félbemaradt mondatot. – Ahogy mondod, anya. Micsoda detektívkirálynő lett belőled! Még magának a híres Hercule Poirot-nak is iparkodnia kellene, ha a közelébe kerülnél, nehogy lepipáld!

Mrs. Allerton meglehetősen kellemetlenül érezte magát.

– Csak ahogy megláttam a kézírást...

– Mindjárt tudtad, hogy nem egy részvényügynök kezétől származik? Igazad volt. Ami azt illeti, tegnap kaptam a hírt. Szegény Joannának a kézírása valóban feltűnő, összevissza tekereg a borítékon, akár egy részeg pók.

– És mi hír Joannáról? Írt valami érdekeset?

Mrs. Allerton igyekezett hangjának természetes és közvetlen színezetet kölcsönözni. Fiának és Tim másodunokatestvérének, Joannának barátsága mindig is zavarta. Nem mintha feltételezte volna, hogy van „valami” köztük. Biztosra vette, hogy efelől nyugodt lehet. Tim sohasem tanúsított érzelmi érdeklődést Joanna iránt, és a lány sem öiránta. Viszont mindkettőjüket rendkívüli mértékben érdekelték a pletykák, szerettek más emberekkel foglalkozni, más embereket kibeszélni. Joannának különösen csípős volt a nyelve. Rengeteg közös barátjuk és ismerősük volt.

Mrs. Allerton nem félt, hogy Tim netán beleszeret Joannába, mégis, valahányszor a lánnyal találkoztak, vagy levél érkezett tőle, szokatlanul ideges lett. Ezenkívül más, nehezen körülírható érzések is dúltak bensőjében. Talán az önmagának sem bevallott féltékenység, ami akkor fogta el, amikor először érzékelte Tim őszinte, felszabadult örömét Joanna társaságában. Anya és fia tökéletes együttest alkottak, tökéletes együttest, és valahányszor egy másik nő figyelemmel és érdeklődéssel közeledett Tim felé, Mrs. Allerton megijedt. Érezte, hogy jelenléte mintegy éket ver a fiatalok közé. Több ízben tapasztalta, hogy amikor egy-egy heves vita közepén beült közéjük, kötelességszerűen bevonták ugyan a társalgásba, de az előbb-utóbb rendre elakadt.

Mrs. Allerton tehát egyáltalán nem kedvelte Joanna Southwoodot. Úgy érezte, őszintétlen, affektálnak és általában véve felületesnek tartotta. Nem kis nehézségébe került, hogy rossz véleményét hanghordozásával ne éreztesse.

Mintegy válaszként a korábbi kérdésre, Tim elővette zsebéből a levelet,

és újra átfutotta. Anyja figyelmét nem kerülte el a levél terjedelme.

– Semmi különös – mondta Tim. – Devenishék válnak. Az öreg Montyt elkapták, amint részegen vezetett. Windlesham Kanadába utazott. Úgy látszik, kínosan érintette, hogy Linnet Ridgeway kikosarazta, és ráadásul hozzámegy az új intézőjéhez.

– Hogy mik vannak! Szörnyű alak lehet az a férfi.

– Nem, egyáltalán nem az. A devonshire-i Doyle családból származik. Persze egy fillérje sincs, ezenkívül korábban Linnet egyik legjobb barátnője volt a menyasszonya! Nem rossz, mi?

– Én egyáltalán nem tartom mulatságosnak – válaszolt Mrs. Allerton elpirulva.

Tim gyors és gyengéd pillantást vetett rá.

– Tudom, anya. Te nem helyesled, amikor emberek egymás férjét vagy feleségét csábítják el.

– Az én időmben még léteztek erkölcsök – folytatta Mrs. Allerton. – És ez nagyon is rendjén volt. Manapság a fiatalok azt hiszik, hogy azt csinálnak, amit akarnak.

– Hát igen – mosolyodott el Tim. – Manapság nemcsak azt hiszik, de úgy is cselekednek. Nézd meg Linnet Ridgeway-t.

– Ezt én undorítónak tartom!

– Fel a fejjel, derék kőkorszaki szülőanyám! – kacintott rá Tim. – Azt hiszem, egyet is értek veled. Mindenesetre *én* még senki feleségét vagy menyasszonyát nem csábítottam el.

– Biztos vagyok benne, hogy nem is tennél ilyet soha! – válaszolt Mrs. Allerton. Majd fennköltén hozzátette: – Megfelelő neveltetésben részesültél.

– Tehát tiéd az érdem, nem az enyém – mosolygott anyjára kötekedve Tim, majd összehajtotta a levelet és eltette.

A legtöbb levelet megmutatja – futott át Mrs. Allerton agyán. – Joanna leveleiből viszont csak részleteket olvas fel.

Elhessegette a gondolatot, és igyekezett barátságosnak látszani.

– És hogy van Joanna?

– Megvan valahogy. Azt írja, lehet, hogy fűszerkereskedést nyit Mayfairben.

– Ez a lány mindig csak panaszkodik, hogy milyen nehezen boldogul – mondta Mrs. Allerton alig leplezett rosszindulattal. – És közben folyvást

utazik, és remekül öltözködik, márpedig az sem olcsó mulatság.

– Ugyan – legyintett Tim. – Lehet, hogy nem kerül neki pénzbe. Ne érts félre, anya, nem arra gondolok, amit a te viktoriánus gondolkodásod sugall. Egyszerűen nem fizeti ki a számláit.

– Sosem értettem, hogy élhetnek így emberek – sóhajtott fel az anyja.

– Adottság – felelte Tim. – Ha valaki kellően extravagáns, és semmi érzéke a pénzhez, az emberek boldogan hiteleznek neki bármekkora összeget.

– Aztán a bíróság előtt végzi, mint szegény Sir George Wode.

– Gyenge pontod az öreg lócsiszár, ugye, anya? De biztos csak azért, mert 1879-ben rózsabimbónak szólított egy bálon.

– 1879-ben még meg sem születtem – vágott vissza Mrs. Allerton. – Sir George pedig igazán elbűvölő modorú úriember, és nem tűröm, hogy lócsiszárnak nevezd!

– Furcsa történeteket hall róla az ember – dünnyögte Tim.

– Ti Joannával összevissza locsogtok az emberekről; nektek mindegy, csak pletyka legyen.

– Kedvesem, egészen felizgattad magad – húzta össze Tim a szemöldökét.

– Nem tudtam, hogy ennyire kedveled az öreg Wode-ot.

– Te nyilván sosem gondoltál rá milyen szenvedés lehetett neki eladni Wode Hallt. Nagyon a szívéhez nőtt az a kastély.

Tim elfojtotta a magától kínálkozó választ. Végül is ki ő, hogy ítélkezzen? Ehelyett elgondolkozva folytatta:

– Azt hiszem, ebben nem jársz messze az igazságtól. Linnet megkérdezte, nem akar-e lemenni, hogy megnézzé, mi minden változott a kastélyban, és az öreg meglehetősen gorombán elutasította.

– Ez érthető. Erre Linnet magától is rájöhetett volna.

– Azt hiszem, szörnyen haragudhat Linnetre. Valahányszor találkoznak, csak morog magában összeszorított szájjal. Nem tudja megbocsátani a lánynak, hogy olyan gavallérosan fizetett azért a szüette családi fészékért.

– És ezt te furcsállod? – csattant fel Mrs. Allerton.

– Őszintén szólva, igen – válaszolt nyugodt hangon a fia. – Mire jó folyton csak a múltba zárkózni? Miért kell ilyen görcsösen az elmúlt dolgokba kapaszkodni?

– Te mit tennél a helyében?

Tim vállat vont:

– Talán izgalmas újdonságokat keresnék. Az új nap hozta új események örömét. Egy hasznot nem hozó, örökölt birtok igazgatása helyett inkább a saját eszemmel és ügyességemmel szerzett pénz élvezetét.

– Netán egy sikeres tőzsdeakciót, ugye?

– Miért ne? – nevette el magát Tim.

– És mi lenne akkor, ha ugyanennyit vesztenél a tőzsdén?

– Ezt kár volt mondanod kedvesem. És nem is illik a mai naphoz... Szóval, mi a véleményed az egyiptomi tervről?

– Hát...

– Akkor ezt el is határoztuk – vágta el a mondat folytatását mosolyogva Tim. – Mindketten régóta vágyódunk Egyiptomba.

– Mégis, mikor menjünk?

– A jövő hónap megfelel? Ott a január a legjobb idő. Legfeljebb néhány héttel tovább élvezzük a csodálatos társaságot itt, a szállodában.

– Tim! – szólt rá Mrs. Allerton szemrehányó hangon. Majd bűnbánóan hozzátette: – Sajnos, megígértem Mrs. Leechnek, hogy elkíséred a rendőrségre. Egy szót sem beszél spanyolul.

– A gyűrűje miatt? – fintorgott Tim. – A lódoktor lányának vérvörös rubinja? Még mindig azt állítja, hogy ellopták? Elmebeteg, ha gondolod, de tiszta időpocsékolás. Csak néhány szerencsétlen szobalánynak okoz vele kellemetlen órákat. Világosan láttam, hogy rajta volt, amikor bement a tengerbe. Biztosan lejtött az ujjáról a vízben, és észre se vette.

– Ő viszont azt állítja, hogy majdnem biztos benne, hogy előzőleg levette, és az öltözködőasztalán hagyta.

– Hát nem hagyta. Saját szememmel láttam. Az a nő bolond. Minden nő bolond, aki decemberben bemegy a tengerbe, és úgy tesz, mintha a víz meleg lenne, csak mert pillanatnyilag szépen süt a nap. Ilyen kövér nőknek amúgy sem volna szabad fürödni, olyan visszataszítón néznek ki fürdőruhában.

– Azt hiszem, jobb, ha én is felhagyok vele – morogta maga elé Mrs. Allerton.

– Te? – kérdezte derűsen Tim. – Akármelyik huszonévessel felveszed a versenyt.

– Bár volna itt valamivel több veled egyidős fiatal! – sóhajtott Mrs. Allerton.

– Nekem senki sem hiányzik – rázta meg hevesen a fejét Tim. – Mi ketten külső segítség nélkül is kiválóan szórakozunk.

– De annak azért örülnél, ha Joanna itt lenne, nem?

– Nem. – Tim hangja váratlanul határozottá vált. – Teljesen félreérted a helyzetet. Joanna nagyon szórakoztató társaság, de nem rajongok érte különösebben, és ha sokat vagyunk együtt, előbb-utóbb az idegeimre megy. Egyáltalán nem bánom, hogy nincs itt. Sőt abba is könnyen belenyugodnék, ha az életben nem láthatnám többet.

Majd alig hallhatóan még hozzátette:

– Egyetlen nő van a világon, akit igazán tisztelek és csodálok, és azt hiszem, Mrs. Allerton, te nagyon jól tudod, ki az.

Anyja elvörösödött a váratlan vallomástól, Tim pedig így fejezte be fennkölt hangon:

– Nem sok valóban kedves asszony van a világon, de te közéjük tartozol.

9

– Hát nem fantasztikus! Kevés New York-i lánynak van ekkora szerencséje! – kiáltott fel Mrs. Robson a Central Parkra néző lakásban.

Lánya, a nagydarab Cornelia elpirult, és lesütötte barna kutyaszemét.

– Csodálatos élmény lesz! – nyögte ki végül.

Az öreg Miss van Schuyler szemmel láthatólag elégedetten vette tudomásul, hogyan fogadják szegény rokonai a javaslatát.

– Mindig egy európai útról álmodtam! – sóhajtott fel Cornelia. – De sosem gondoltam, hogy valaha is eljutok oda!

– Mint mindig, Miss Bowers természetesen most is velem tart – jelentette ki Miss van Schuyler. – De az igazat megvallva, ő nem kielégítő társaság. Sok olyan apró teendő merül fel egy ilyen út során, amit Cornelia remekül el tud látni.

– Nagyon fogok igyekezni, Marie néni! – vágta rá buzgón Cornelia.

Akkor ezt meg is beszéltük – helyezkedett el kényelmesen a karosszékből Miss van Schuyler. – Eredj, keresd meg Miss Bowerst, drágám! Megkívántam egy kis tojáslikört.

Cornelia kiment, anyja pedig az idős hölgy felé fordult:

– Kedves Marie-m, kimondhatatlanul hálás vagyok neked. Tudod, az az érzésem, hogy Corneliának nagyon fáj, hogy társaságban olyan nehezen találja a helyét. Ettől megalázottnak érzi magát. Hiszen, ha megengedhetném magamnak, hogy ide-oda elvigyem... de hát tudod, hogy állunk, mióta szegény Ned meghalt.

– Igazán örömmel viszem magammal – válaszolt Miss van Schuyler. – Cornelia mindig is kedves lány volt, szíves és szolgálatkész. Nem olyan önző, mint a fiatalok manapság.

Mrs. Robson felállt, és megcsókolta gazdag rokona ráncos, sárga arcát.

– Olyan hálás vagyok neked! – rebegte.

A lépcsőn lefelé menet egy értelmes arcú nővel találkozott, aki egy pohár habos, sárga folyadékkal a kezében igyekezett felfelé.

– Nos, Miss Bowers, mit szól az európai utazáshoz?

– Örülök neki, Mrs. Robson.

– Micsoda pompás útjuk lesz!

– Hát igen, azt hiszem, mindnyájan élvezni fogjuk.

– Járt már külföldön?

– Ó, hogyne, Mrs. Robson. Tavaly ősszel Párizsban jártunk Miss van Schuylerrel. De Egyiptomban még sosem jártam.

Mrs. Robson tétovázott.

– Remélem... remélem, nem lesz semmi baj – mondta kicsit halkabban.

Miss Bowers azonban ugyanolyan hangosan válaszolt.

– Ó, dehogy, Mrs. Robson. Gondom lesz rá. Éjjel-nappal nyitva tartom a szememet.

Mrs. Robson tovább ment lefelé, arcáról azonban nem tűnt el teljesen a halvány árnyék.

10

Mr. Andrew Pennington éppen napi postáját bontotta belvárosi irodájában. Keze egyszerre csak ökölbe szorult, és hatalmasat csapott az asztalra; arca elvörösödött, és homlokán kidagadt két lüktető ér. Megnyomott egy csengőt az asztalán, mire csinos gépírónője a tőle megszokott szolgálatkészséggel azonnal megjelent az ajtóban.

– Mondja meg Mr. Rockfordnak, hogy beszélni szeretnék vele!

– Igenis, Mr. Pennington.

Néhány perc múlva Sterndale Rockford, Pennington üzlettársa lépett az irodába. A két férfi hasonlított egymásra – mindkettő magas és vékony volt mindkettő őszült. Még simára borotvált, értelmes arcuk is hasonlított.

– Na, mi a baj, Pennington?

Pennington felnézett a levélből, amit időközben újból elolvasott.

– Linnet férjhez ment... – közölte.

– Micsoda?

– Jól hallottad! Linnet Ridgeway férjhez ment!

– Hogy? És mikor? És miért nem hallottunk róla?

Pennington az asztalán álló naptárra pillantott.

– Ezt a levelet még az esküvő előtt írta, de Linnet e pillanatban már férjes asszony. Negyediken délelőtt volt az esküvő. Azaz ma.

Rockford egy karosszékbe roskadt.

– Te jó ég! Semmi figyelmeztetés? Semmi? Ki a férj egyáltalán?

Pennington újfent belepillantott a levélbe.

– Doyle. Simon Doyle.

– Miféle alak? Hallottál róla?

– Nem, és Linnet sem mond sokat...

Tüzetesen vizsgálta a határozott, áttekinthető kézírást.

– Van egy olyan érzésem, hogy itt valami búzlik. De hát mindegy, az a lényeg, hogy férjhez ment.

A két férfi tekintete találkozott. Rockford bólintott.

– Nem árt egy kicsit utánagondolni ennek a dolognak – mondta csendesen.

– Mitévők legyünk?

– Épp ezt akartam kérdezni.

Gondolataikba merülve üldögéltek néhány percig, azután Rockford megkérdezte:

– Van valami terved?

– A *Normandie* ma indul, útnak – mondta lassan Pennington. – Egyikünk még elérhetné.

– Te megörültél! Ennél jobbat nem tudtál kitalálni?

– Azok az angol ügyvédek... – kezdte Pennington, majd elhallgatott.

– Mi van velük? Csak nem akarsz átmenni és vitába szállni velük? Nem

vagy normális!

– Nem azt akartam mondani, hogy valamelyikünknek Angliába kéne menni.

– Hát akkor mi a nagy ötlet?

Pennington kisimította a levelet az asztalon.

– Linnet Egyiptomba megy nászútra. Úgy számítja, hogy legalább egy hónapot lesz ott, talán még többet is.

– Egyiptom? Mi a fene?

Rockford gondolkozott egy darabig, majd a másik férfi szemébe nézett.

– Szóval Egyiptom. Erre gondoltál!

– Igen... lehetőség a véletlen találkozásra. Valahol útközben. Linnet és a férje, a nászút mámorában. Talán sikerül.

– Linnet nem könnyű eset – rázta meg a fejét Rockford kételkedően –, de...

– Azt hiszem, nyélbe lehetne ütni a dolgot – válaszolt halkán Pennington.

– Legyen úgy, öreg fiú.

Pennington az órájára nézett.

– Bármelyikünk megy is... sietnünk kell.

– Te méész! – vágta rá azonnal Rockford. – Te mindig jó voltál Linnetnél, „Andrew bácsi”. Ez lesz a legjobb.

Pennington arca megkeményedett.

– Nagyon remélem, hogy el tudom intézni.

– El kell intézned – tette hozzá a másik. – A helyzet válságos...

11

– Küldje be Mr. Jimet, legyen szíves! – szólt William Carmichael az ajtóban álló cingár fiatalembernek.

Jim Fanthorp belépett, és kíváncsian nézett a nagybátyjára. Az biccentett és ráfordult:

– Na végre, hogy itt vagy!

– Hívatott, bácsikám?

– Olvasd csak el ezt!

A fiatalember leült, és maga elé húzta az asztalon fekvő papírlapokat. Az idősebb férfi némán figyelte.

– Nos?

– Szerintem gyanús, uram! – hangzott a gyors válasz.

A Carmichael, Grant és Carmichael cég idős tulajdonosa ismét csak jellegzetes morgásával válaszolt.

Jim Fanthorp újra elolvasta a levelet, amely az aznapi postával érkezett Egyiptomból:

...Gonosz dolog üzleti ügyben levelet írni egy ilyen napon. Egy hetet töltöttünk Mena House-ban, és kirándultunk a Fajjúmhoz. Holnapután indulunk felfelé a Níluson Luxor és Asszuán felé egy gőzösön, talán a *Khartum*-on. Ma reggel meg, képzeld, mi történt! Megyek a Cookhoz a jegyeket elintézni, hát ki az első ember, akivel találkozom? Andrew Pennington, az amerikai vagyonkezelő. Azt hiszem, találkoztál vele két éve, amikor Európában járt. Egyikünk sem tudott róla, hogy a másik itt lesz! Ő még arról sem értesült, hogy férjhez mentem! Nyilván éppen elkerülte az a levelem, amelyben az esküvőről írtam. Véletlenül pont azon az úton vesz részt, amin mi, hát nem fantasztikus véletlen? Nagyon köszönöm, hogy ezekben a mozgalmas időkben annyit segítettél. Én...

Amint a fiatalember lapozni akart, Mr. Carmichael kivette kezéből a levelet.

– Ez minden – mondta. – A többi nem lényeges. Nos, mit szólsz hozzá?

Unokaöccse gondolkozott egy darabig, majd így szólt:

– Hát... nem hinném, hogy pusztán véletlen.

A másik helyeslően bólintott.

– Akarsz Egyiptomba menni? – vakkantotta.

– Gondolja, hogy tanácsos volna?

– Azt hiszem, nincs veszteni való időnk.

– De miért pont én?

– Gondolkodjál, fiam, gondolkodjál. Linnet Ridgeway sosem találkozott veled, Pennington sem ismer. Repülővel talán még odaérsz.

– Én... nekem ez nem tetszik, uram. Mit tudnék én ott csinálni?

– Nyisd ki a szemedet. Nyisd ki a füledet. Gondolkodjál, már ha egyáltalán képes vagy rá. És ha szükséges... cselekedj!

– Nekem ez... nekem ez egy csöppet sem tetszik.

- Meglehet, de meg kell tenned.
- Feltétlenül szükséges?
- Véleményem szerint létfontosságú – válaszolt Mr. Carmichael.

12

Mrs. Otterbourne aznap már sokadszor igazgatta el eredeti népi hímzésű turbánját, melyet bonyolultan tekert körbe a fején, és bosszúsan így szólt:

– Igazán nem értem, miért ne mehetnénk Egyiptomba. Torkig vagyok már Jeruzsálemmel!

Mivel leánya nem felelt, folytatta:

– Legalább felelnél, ha hozzád beszélek!

Rosalie Otterbourne újságot olvasott. Egy fényképet tanulmányozott éppen, mely egy női arcot ábrázolt. Ez volt aláírva:

Mrs. Linnet Doyle, vagy ahogy a közkedvelt társasági szépséget esküvője előtt mindenki ismerte, Miss Linnet Ridgeway. Mr. és Mrs. Doyle nászútjukat Egyiptomban töltik.

– Szóval Egyiptomba szeretnél menni, anya? – kérdezte Rosalie.

– Igenis oda! – csattant fel Mrs. Otterbourne. – Szerintem rendkívül fennhéjázók itt velünk. A jelenlétem nyilvánvalóan reklám nekik, helyénvaló volna, hogy különleges árengedményt adjanak! És amikor felhívtam rá a figyelmüket, a lehető legszemtelenebbül viselkedtek. Alaposan megmondtam nekik a véleményemet.

A lány sóhajtott, azután csak ennyit mondott:

– Minden hely egyforma. Legszívesebben azonnal elmennék innen.

– És ma reggel – folytatta Mrs. Otterbourne – az igazgató odáig ment, hogy azt merte mondani *nekem*, hogy minden szobát előre lefoglaltak, és két napon belül a miénkre is szükség van.

– Tehát akkor innen mindenképpen el kell mennünk.

– Szó sincs róla! Kész vagyok harcolni a jogaimért!

– Azt hiszem, ezzel az erővel el is mehetnénk Egyiptomba – dünnyögte Rosalie. – Nincs nagy különbség.

– Hát persze, nem élet-halál kérdés – enyhült meg Mrs. Otterbourne.
Ebben azonban tévedett. Éppenséggel élet-halál kérdés volt.

MÁSODIK RÉSZ

EGYIPTOM

1

– Az ott Hercule Poirot, a detektív – mondta Mrs. Allerton.

Élénkvörösre festett fonott székeken üldögélt fiával az asszuáni Cataract Hotel kertjében. Tekintetük két ember – egy fehér selyemöltönybe öltözött alacsony férfi és egy karcsú fiatal lány – távolodó alakját követte.

Tim Allerton hirtelen kihúzta magát.

– Az a furcsa kis ember? – kérdezte hitetlenkedve.

– Az a furcsa kis ember!

– Vajon mi az ördögöt csinál itt?

Az anyja felnevetett:

– Kedvesem, milyen izgatott lettél egyszerre. Miért szeretik a férfiak annyira a bűntényeket? Én utálom a krimit, nem is olvasok soha effélet. De nem hiszem, hogy Monsieur Poirot jelenlétének valamilyen különleges oka lenne. Szerintem csak összeszedett egy csomó pénzt, és most világot lát.

– Úgy látszik, máris szemet vetett a társaság legcsinosabb tagjára.

Mrs. Allerton félrebillent fejjel figyelte Poirot és a lány távolodó alakját. A lány körülbelül nyolc centivel volt magasabb, elegánsan, könnyedén lépkedett Poirot mellett.

– Tulajdonképpen valóban nagyon csinos – jegyezte meg Mrs. Allerton.

Gyors oldalpillantást vetett Timre, és elégedetten vette tudomásul, hogy fia bekapta a horgot.

– De még mennyire hogy csinos! Bár, ha valóban olyan mogorva és barátságtalan, mint amilyennek látszik...

– De drágám, lehet, hogy ez csak a látszat.

– Kellemetlen kis perszóna lehet. De valóban nagyon csinos.

Beszélgetésük tárgya közben lassan sétált Poirot oldalán. Kezében csukott esernyőt forgatott, arckifejezése pontosan azt tükrözte, amit Tim mondott róla az imént. Összeráncolt szemöldöke, lefelé görbülő, kirúszosott szája csakugyan mogorvának és barátságtalannak mutatta. A hotel kapuján kilépve balra fordultak, és a hűvös árnyékot ígérő park felé indultak

Hercule Poirot kedvesen csevegett, arcáról áradt a jóindulat. Gondosan vasalt fehér selyemöltönyt és panamakalapot viselt, kezében dúsan díszített légycsapójának műborostyán fogóját forgatta.

– ...egyszerűen elragadók – mondta – az Elephantiné fekete sziklái, a nap, a folyón úszkáló kis csónakok. Milyen szép az élet!

Rövid szünetet tartott, majd hozzátette:

– Ön is így gondolja, Mademoiselle?

– Nem rossz – válaszolt kurtán Rosalie Otterbourne. – Szerintem Asszuán meglehetősen borongós hely. A szálloda félig üres, és aki itt van, az is mind százéves...

Ajkába harapva hirtelen elhallgatott.

Hercule Poirot szeme derűsen megcsillant.

– Valóban, magam is fél lábbal már a sírban vagyok.

– Én... én igazán nem magára gondoltam – szólt közbe a lány. – Nagyon sajnálom, hogy ilyen durván fejeztem ki magam.

– Ugyan dehogy. Egészen természetes, hogy a korához illő társaságra vágyik. Persze, fiatalember azért akad itt is.

– Arra gondol, aki állandóan az anyja mellett ül? Az anyja szimpatikus, de a fia szörnyen öntelt lehet!

Poirot elmosolyodott.

– És én, én is öntelt vagyok?

– Ó, nem hiszem.

Szemmel láthatóan nem kötötte le a társalgás, de ez a tény cseppet sem zavarta Poirot-t. Mindössze ennyit jegyzett meg elégedetten:

– A legjobb barátom véleménye szerint szörnyen beképzelt vagyok.

– Hát, azt hiszem, magának meg is van rá minden oka – mondta Rosaline bizonytalanul. – Sajnos, engem a bűntények a legkevésbé sem érdekelnek.

– Örömmel hallom – válaszolta komolyan Poirot. – Hiszen eszerint nincsenek bűnös titkai.

A lány komor arcán a barátságtalan arckifejezést egy pillanatra a kíváncsiság váltotta fel. Gyors oldalpillantást vetett Poirot-ra, aki így folytatta:

– Nem láttam az édesanyját az ebédnél, mademoiselle. Remélem, nem gyengélkedik?

– Ez a hely nem tesz jót neki – felelt kurtán Rosalie. – Alig várom, hogy

végre továbbinduljunk.

– Ha jól tudom, útitársak leszünk. Önök is a Vádi-Halfához és a Második Vízeséshez kirándulnak?

– Igen.

A kert hűvöséből kijőve útjukat a folyóparti, poros úton folytatták. Az üveggyöngyök, képeslapok, gipszskarabeuszok buzgó árusai, a számárhajtó fiúk és az ott őgyelgő szutykos gyerekek serege üzletkötésben reménykedve mindjárt körbevette őket.

– Néhány szép gyöngyöt, uram? Nagyon jó vásár, uram! Nagyon olcsó...

– Hölgyem, nem óhajt skarabeusz? Nézze... nagy királynő... nagy szerencse...

– Uram, valódi lapis! Adom nagyon olcsó.

– Akar számáron utazni, uram? Enyém nagyon jó számár. Whisky szódával a neve, uram...

– Akar menni gránitbányák, uram? Ez itt jó számár. Másik számár nagyon rossz számár, uram, másik számár ledobni...

– Akar képeslap, nagyon szép képeslap, nagyon olcsó...

– Nézze, hölgyem... csak tíz piaszter, viszont olcsó, nagyon szép lapis, az elefántcsont...

– Nagyon jó légycsapó, valódi borostyán...

– Akar csónak, uram? Nekem van nagyon jó csónak, uram...

– Akar számáron vissza hotelbe, hölgyem? Első osztályú számáron...?

Hercule Poirot bátoratlan mozdulattal hárította el a ráakaszkodó árusok kínálatait, Rosalie azonban tudomást sem véve róluk, alvajáróként sétált tovább.

– Jobban jár, ha süketnek és vaknak tettei magát – mondta Poirot-nak.

A koszos gyerekhad fel-alá futkosva, panaszos hangon kéregetett:

– Baksis... Baksis... Hip, hip, hurrá... nagyon jó, nagyon szép... – Tarka rongyaikat a földön húzták maguk után, a rajokban keringő legyek még a szemhéjukra is rászálltak. Ezek a gyerekek voltak a legkitartóbbak. A többiek új áldozatra várva lassan elmaradtak. Poirot és Rosalie kinszenvedése azonban még nem ért véget, az üzletekhez érve nyájas, rábeszélő hangon most az igazi kereskedők kínálták portékájukat.

– Benézne a kis boltomba, uram?

– Nem veszi Meg kis elefántcsont krokodil, uram?

– Ugye jön üzletembe, uram? Csodálatos dolgokat mutatok, uram!

Az ötödik boltba bementek, Rosalie néhány tekercs filmet adott be nagyításra, ez volt sétájuk fő célja. Amikor kiléptek, a víz felé vették útjukat.

A Níluson éppen akkor kötött ki egy gőzhajó. Poirot és Rosalie érdeklődve vették szemügyre az utasokat.

– Jó sokan vannak – jegyezte meg a lány.

Megfordult, és a feléjük igyekvő Tim Allertont pillantotta meg. Kapkodva lélegzett, mint aki nagyon sietett. Néhány percig némán nézelődtek, majd Tim megszólalt.

– Borzalmas tömeg, mint mindig! – mondta megvető hangsúllyal, a partra szálló utasokra célozva.

– Általában elég rémesek – helyeselt Rosalie.

A már ott lévők magabiztos öntudatával bámulták az újonnan érkezőket.

– No nézd csak! – kiáltott fel Tim izgatott hangon. – Akármilyen legyek, ha ez nem Linnet Ridgeway.

A hír Poirot érdeklődését nem keltette fel különösképpen, annál jobban hatott Rosalie-ra. Arcáról egy pillanat alatt eltűnt a mogorvaság, előredőlve kérdezte:

– Melyik? Az a fehérruhás?

– Igen, aki azzal a magas férfival áll. Most szállnak partra. A férfi, nem jut eszembe a neve, bizonyára a férje, nemrégiben házasodtak össze.

– Doyle – bólintott Rosalie. – Simon Doyle. Benne volt az újságokban. A lány dúsgazdag.

– Az egyik leggazdagabb lány Angliában – tette hozzá Tim derűsen.

Némán figyelték a partra szállókat. Társai érdeklődése lassan Poirot-ra is átragadt.

– Szép nő – mormolta magában.

– Vannak, akiknek minden megadatik – mondta keserűen Rosalie. Arcáról különös irigység áradt, amint a kikötőhídon felfelé haladó lányt nézte.

Linnet Doyle eleganciája olyan tökéletes volt, mintha nem is a partra, hanem színpadra készült volna lépni. Egy híres színésznő magabiztosságával viselte a tömeg bámulatát, hozzászólt már, hogy csodálják, hogy bárhová megy, mindig az érdeklődés középpontjában áll. A minduntalan rávetett kíváncsi pillantásoknak egyszerre tudatában is volt, meg nem is – az

elismerésnek ez a formája élete szerves részét képezte.

Partra lépése is szerepjátszás volt, ha nem is kigondolt szándék állt mögötte: a szép, gazdag és közismert fiatalasszony nászúton. Megfordult, és mosolygó arccal kérdezett valamit a mellette álló magas férfitől. Az válaszolt, és hangja egyszeriben felkeltette Hercule Poirot kíváncsiságát: szeme felcsillant, szemöldökét összevonva figyelte a férfit. A pár előtte haladt el. Simon Doyle éppen ezt mondta:

– Megpróbálunk időt szakítani arra is, drágám. Ha jól érzed magad, akár egy-két hétig is nyugodtan maradhatunk.

Felesége feléje fordított arcán rajongás, sőt imádat keveredett némi alázattal. Poirot figyelmesen szemlélte a férfi szögletes vállát, napbarnított arcát, sötétkék szemét, mosolyának szinte gyermeki egyszerűségét.

– Szerencsés fickó! – dünnyögte Tim, miután a házaspár továbbsétált. – Talál magának egy gazdag feleséget, akinek ráadásul se orrhangja, se ikszlába nincs.

– Szörnyen boldognak látszanak! – helyeselt Rosalie rosszkedvűen. Majd halkabban, hogy Tim ne hallja, hozzátette: – Micsoda igazságtalanság!

Poirot eddig csak a szemöldökét vonogatta, kissé zavarodottan, ez az utóbbi megjegyzés azonban nem kerülte el a figyelmét. Gyors pillantást vetett a lányra.

– Vennem kell néhány dolgot anyámnak – fordult meg Tim.

Megemelte a kalapját és távozott. Poirot és Rosalie lassan megindultak a szálloda felé. Miután sikerült a szamaragolásra szóló újabb ajánlatokat elhárítaniuk. Poirot halkan megkérdezte:

– Szóval nem tartja igazságosnak, Mademoiselle?

A lány mérgében elvörösödött:

– Nem tudom, miről beszél!

– Csak megismétlem, amit az imént suttogott! Igen, pontosan ezt mondta: Micsoda igazságtalanság!

Rosalie Otterbourne megrántotta a vállát:

– Kicsit túlzásnak tartom, ha egyetlen ember ennyi mindent megkap. Pénz, szép arc, formás alak, és...

Szünetet tartott, helyette Poirot fejezte be a mondatot:

– És szerelem, ezt akarta mondani, ugye? Szerelem. De nem tudhatjuk, vajon ennek a házasságnak a létrejöttében nem játszott-e szerepet a pénz.

– Nem látta, hogy nézett rá Simon Doyle? – kérdezte sötéten a lány.
– De láttam, Mademoiselle, mindent láttam, amit látni kellett, sőt, még valami mást is, amit maga talán nem vett észre.

– És mi volt az?

– Sötét árkokat az asszony szeme alatt, Mademoiselle. És hogy a keze olyan erősen szorította a napernyőt, hogy egészen kifehéredtek az ujjpercei – válaszolt lassan Poirot.

Rosalie rámeredt:

– Ezt meg hogy érti?

– Csak úgy, hogy nem mind arany, ami fénylik. Hogy hiába szép, gazdag és szerelmes ez a nő, itt valami nincs rendjén. És még valamit tudok.

– Éspedig?

– Tudom – folytatta Poirot összehúzott szemöldökkel –, hogy valahol hallottam már ezt a hangot – Monsieur Doyle hangjára gondolok –, csak nem emlékszem, hogy hol.

Rosalie azonban már nem figyelt oda. Hirtelen megtorpant. Napernyője végével mindenféle jeleket rajzolt a puha homokba. Majd egyszer csak hevesen kifakadt:

– Undok vagyok. Tudom, hogy undok és utálatos bestia vagyok. De legszívesebben letépném róla a ruhát, és beletaposnék abba a szép, magabiztos, fennhéjázó arcába. Csak a féltékenység beszél belőlem, tudom, de így érzek. Ez a nő olyan átkozottul sikeres és kiegyensúlyozott és önhitt.

Hercule Poirot kissé meglepve fogadta ezt a kitörést. Azután megfogta a lány karját, és barátságosan megrázta:

– *Tenez*,³ jobban fogja érezni magát, hogy ezt ki, mondta!

– Utálom! Soha senkit nem utáltam ennyire első látásra!

– Bravó!

Rosalie kételkedve nézett rá, majd szája megrándult, és elnevette magát.

– *Bien*⁴ – mondta Poirot, és ő is felnevetett.

Oldottabb hangulatban tértek vissza a szállodához.

– Meg kell keresnem anyámat – nézett körül Rosalie a hűvös, homályos hallban.

Poirot a szálloda másik oldalán kiment a Nílusra néző teraszra. Kis asztalok álltak ott délutáni teára megterítve, de még senki sem ült körülöttük.

Néhány percig ácsorgott, tekintetét a folyón pihentetve, majd lesétált a kertbe.

Egy ideig a tűző napon teniszezőket nézte, azután tovább ballagott a meredek gyalogösvényen. Leült egy padra sütkérezni, és a Nílust bámulta, amikor egyszerre megpillantotta a lányt, akit a Chez Ma Tante étteremben látott. Azonnal ráismert. Arcát aznap este alaposan az emlékezetébe véste. Bár erről az arcról most egészen mást olvasott le. A lány sápadtabbnak és soványabbnak tűnt, a szeme körül húzódó árkok kimerültségről és boldogtalanságról tanúskodtak.

Poirot visszahúzódott egy kicsit, hogy a lány ne lássa, ő azonban nyugodtan figyelhette anélkül, hogy a másik ennek tudatában lett volna. A lány türelmetlenül toporgott. Sötét szeme tüzesen parázslott, tekintetében különös, szenvedéssel vegyült diadal ült. A Níluson fel s alá sikló fehér vitorlás hajókat nézte.

Egy arc – és egy hang. Most már mindkettőre jól emlékezett. Ennek a lánynak az arca és a fiatal férj hangja, akit az imént hallott beszélni...

És miközben a Nílust bámuló lányt figyelte, a dráma következő jelenete is lezajlott.

Hangok közeledtek odakintről. A padon ülő lány felpattant. Az ösvényen Linnet Doyle jelent meg a férjével. Linnet vidámnak és magabiztosnak látszott. A korábbi feszültség teljesen eltűnt az arcáról. Boldog volt.

A lányt akkor vették észre, amikor az egy-két lépést tett feléjük. Megdöbbenve torpantak meg.

– Helló, Linnet! – köszönt rájuk Jacqueline de Bellefort. – Szóval itt vagy! Úgy látszik, mi már mindenütt egymásba botlunk! Helló, Simon, hogy vagy?

Linnet felsikoltott, és a szikla felé hátrált. Simon Doyle elegáns arcát egy pillanat alatt elborította a düh. Előrelépett, mintha neki akarna ugrani a vékony, kislányos alaknak.

Jacqueline fejének apró, madárszerű mozdulata jelezte, hogy észrevette az idegen jelenlétét. Simon oldalt fordult, és ő is megpillantotta Poirot-t. Így aztánután csak ennyit mondott:

– Helló, Jacqueline... nem gondoltuk, hogy itt találkozunk!

Szavaiban nyoma sem volt a meggyőződésnek.

– Meglepő, ugye? – villantotta rájuk a lány fehér fogsorát. Majd kurtán

biccentett, és felsétált az ösvényen.

Poirot tapintatosan az ellenkező irányba indult. Elmenőben azonban még hallotta Linnet Doyle hangját:

– Simon, az ég szerelmére! Simon... mit tegyünk?

2

Vacsora után a legtöbb vendég kísért a Cataract Hotel hangulatosan megvilágított teraszára, ahonnan kis asztalok köré ülve csodálhatták a kilátást.

Simon és Linnet Doyle is megjelent egy magas, elegáns, ősz férfi társaságában, akinek simára borotvált, jellegzetesen amerikai arca elütött a többiekétől. Az ajtóban megálltak, szemmel láthatóan azon tanakodva, hová üljenek. Tim Allerton felállt székéről, és hozzájuk lépett.

– Bizonyára nem emlékszik rám – szólította meg Linne-tet barátságosan. – Joanna Southwood unokatestvére vagyok.

– Ó, hogyne, milyen ostoba vagyok, hogy nem ismertem fel rögtön! Maga Tim Allerton! Hadd mutassam be a férjemet – a hangja egy pillanatra megremegett; büszkeségtől vagy netán szeméremből? –, ez az úr pedig Mr. Pennington, az amerikai ügyintézőm.

– Szeretném bemutatni az anyámat! – mondta Tim.

Néhány perc múlva együtt ült a társaság – Linnet a sarokban, a két oldalán Tim és Pennington versengve igyekezett lekötni a figyelmét. Mrs. Allerton Simon Doyle-lat csevegett.

A forgóajtó megmozdult. Linnet egyszerre megdermedt, majd elernyed, amikor egy alacsony kis emberke lépett be és sétált át a teraszon.

– Látja, kedvesem, nem maga az egyetlen híresség közöttünk – fordult hozzá Mrs. Allerton. – Az a fura kis ember Hercule Poirot.

Könnyed hangon beszélt, ösztönösen is a beállt kínos csendet próbálta megtörni, Linnetre azonban ez az információ váratlanul hatott.

– Hercule Poirot? Persze, persze... hallottam róla...

Szórakozottan révedt maga elé, két lovagja pedig zavartan bámult egymásra.

Poirot a terasz vége felé sétált, ám egy hang megszólította:

- Foglaljon helyet, Monsieur Poirot! Milyen csodálatos esténk van!
- *Mais oui, Madame,*⁵ valóban gyönyörű – mosolygott udvariasan Mrs. Otterbourne-ra, és eleget tett a felszólításnak.
- Magában azonban elszörnyedve szemlélte Mrs. Otterbourne különleges ízlését. Ez a redőzött fekete selyem! És ez a nevetséges turbán!
- Az idős hölgy emelt, kényeskedő hangon folytatta:
- Szép számban gyűltek itt össze hírességek, észrevette? Nem csodálkoznék, ha hamarosan megjelenne rólunk egy kis közlemény a lapokban. Közismert szépségek, híres írók...
- Elharapta az utolsó szót és felkacagott; nevetésében csikorgott az álszerénység.
- Poirot inkább érezte, mint látta, amint a vele szemben ülő, gondterhelt lány durcás arca megrándul, szája pedig elkeskenyedik, akár a késpenge.
- Most is új regényen dolgozik, Madame? – érdeklődött Poirot.
- Mrs. Otterbourne újra hallatta öntudatos nevetését.
- Rettenetesen lusta vagyok, pedig most már komolyan dolgoznom kellene. A közönségem egyre türelmetlenebb, a kiadóm pedig, ó, szegény ember! Minden postával kapok tőle rimánkodó levelet! Néha táviratozik is!
- Poirot érezte, hogy a lány megmoccan a félhomályban.
- Nézze, Monsieur Poirot, magának elárulhatom, hogy részben tanulmányúton vagyok itt. Hó *a sivatagban* – ez az új regényem címe. Erőtéljes, szuggesztív mű lesz! Hó – a sivatagon –, amint a forró szenvedélyek első lobbanásától elolvad.
- Rosalie felállt, dűnnyögött valamit, és lement a sötét kertbe.
- Erősnek kell lenni! – folytatta Mrs. Otterbourne nyomatékosan rázva a szavak ütemére turbános fejét. – Az igazi hús-vér történet a legfontosabb... megvan, valamennyi könyvemben! Betiltják a könyvtárak? Ki bánja! Én az igazat mondom! Szex... ah! Monsieur Poirot... miért fél mindenki annyira a szextől? A világmindenség tengelye! Olvasta a könyveimet?
- Sajnos, asszonyom... bizonyára megérti, de nagyon ritkán jutok olvasáshoz. A munkám...
- Feltétlenül adok egy példányt magának *A fügefa alatt*-ból! – szakította félbe Mrs. Otterbourne határozottan. – Azt hiszem, jelentős alkotásnak fogja tartani. Szóki-mondó... de igaz!
- Ez igazán roppant kedves öntől, Madame. Örömmel fogom olvasni.

Mrs. Otterbourne egy-két percig hallgatott. Kezével a nyakán duplán körültekert gyöngysort babrálta. Majd gyorsan körbepillantott.

– Talán... most fel is szaladok, és lehozom magának.

– Ó, Madame, könyörgök, ne fáradjon. Később...

– Nem, nem. Egyáltalán nem fáradtság – és felpattant. – Szeretném megmutatni...

– Mi van, anya?

Rosalie bukkant fel hirtelen mellette. – Semmi, drágám. Csak felugrom egy könyvért, amit Monsieur Poirot-nak szeretnék adni.

– *A fügefá?* Lehozom.

– Nem tudod, hol van, drágám. Majd én megyek.

– Már hogyan tudnám! – s azzal a lány már indult is a teraszon keresztül a szállóba.

– Engedje meg, Madame, hogy gratuláljak bájos leányához! – hajolt meg ültében Poirot.

– Rosalie? Nos, igen, jól néz ki. De nem könnyű eset, Monsieur Poirot. És semmi együttérzés nincs benne a betegségem iránt. Mindig mindent ő tud jobban. Azt képzelem, jobban ismeri az egészségi állapotomat, mint én magam...

Poirot intett egy arra járó pincérnek.

– Egy likőrt, Madame? Vagy egy *chartreuse*-t inkább? Esetleg egy *creme de menthe*-et?

Mrs. Otterbourne erőteljesen megrázta a fejét.

– Nem, nem, sosem iszom alkoholt. Talán már észrevette, hogy mindig vizet kérek, vagy nagy ritkán limonádét. Nem bírom a szesz ízét.

– Akkor szabad egy citromlét hozatnom önnek, Madame?

Végül is egy citromlét és egy benedictine-t rendelt.

A forgóajtó újra megmozdult. Rosalie jelent meg, kezében a könyvvel. Odament hozzájuk.

– Itt van – mondta feltűnően kifejezéstelen hangon.

– Monsieur Poirot az imént rendelt nekem egy limonádét – csicseregte az anyja.

– És ön, Mademoiselle, mit inna?

– Semmit – vágta rá a lány, majd a kurta elutasítás enyhítéseképpen hozzátette:

– Semmit, köszönöm.

Poirot kézbe vette a könyvet, amit Mrs. Otterbourne nyújtott oda neki. Még az eredeti, harsány színekkel festett borítója volt rajta, egy bubifrizurás nőt ábrázolt skarlátvörös körmökkel, amint Éva hagyományos kosztümjében egy tigrisbőrön ül. Fölötte hatalmas fa terebélyesedett, tölgyfalevelekkel és valószínűtlenül nagy és különös színű almákkal.

Salome Otterbourne műve, címe: *A fügefa alatt*. A borító belső oldalán a kiadó elragadtatott szavakkal ecsetelte a történet rendkívüli merészségét és realizmusát, amellyel az író a modern nő szerelmi életét ábrázolja. „Tántoríthatatlan realista, mesterkéletlen” – ilyen és ehhez hasonló jelzőktől hemzsegett a fülszöveg.

– Megtisztel, Madame – mormolta Poirot és meghajolt.

Ahogy fejét fölemelte, tekintete találkozott Rosalie pillantásával. A szájalomtól szinte önkéntelenül megrándult. Megdöbbentette a lány arcán tükröződő leplezetlen fájdalom.

Ebben a pillanatban megérkeztek az italog, s ez jótékonyan más vizekre terelte a beszélgetés menetét. Poirot gálánsan felemelte a poharát:

– Egészségére, asszonyom, kisasszony!

– Milyen üdítő... remek! – szücsölte az italát Mrs. Otterbourne.

Némán iszogattak, és a holdfényben feketén csillogó Nílus-parti sziklákat bámulták. A félhomályban egészen különleges látványt nyújtottak: mintha történelem előtti idők ősállatai emelkednének ki félig a vízből. Enyhe szellő támadt, majd azonnal el is ült. De a beállt csendben a várakozás is ott lappangott.

Hercule Poirot újra a teraszt és az ott ülőket ügyelte. Vajon téved, amikor úgy érzi, hogy a várakozás lebeg az egész társaság felett? Úgy érezte magát, mintha színházban ülne, a főhősnő első belépésére váró közönség soraiban.

És ebben a másodpercben a forgóajtó újra megmozdult. Mintha ezúttal még az ajtószárnyak is tudatában lettek volna különleges jelentőségüknek. Mindenki abbahagyta a beszélgetést és az ajtóra nézett.

Barna hajú, karcsú lány lépett be, borvörös estélyi ruhában. Megállt egy pillanatra, azután megfontolt léptekkel keresztülsétált a teraszon, és leült az egyik üres asztal mellé. Viselkedésében nem volt semmi kihívó, semmi rendkívüli, mégis egy elpróbált színpadi jelenet hangulatát sugallta.

– Ejha! – vetette hátra Mrs. Otterbourne turbános fejét. – Ez a kislány azt

hiszi magáról, hogy valaki!

Poirot nem válaszolt. Figyelt. A lány úgy ült le, hogy kényelmesen rálasson arra az asztalra, amelynél Linnet Doyle foglalt helyet. Poirot jól látta, hogy Linnet előrehajol, és mond valamit, majd feláll, és átül egy másik székre. Ily módon arca most épp az ellenkező irányba nézett.

Poirot elgondolkozva bólogatott.

Öt perc múltán a másik lány átment a terasz túlsó végébe. Ott ismét leült, cigarettára gyújtott, elégedetten kényelembe helyezte magát és mosolygott. Tűnődő tekintetét azonban – mintha csak öntudatlanul tenné – egy pillanatra sem vette le Simon Doyle feleségéről.

Egy negyedóra elteltével Linnet hirtelen felállt, és visszament a szállodába. Férje szinte azonnal követte.

Jacqueline de Bellefort mosolyogva fordította meg a székét. Újabb cigarettára gyújtott, és a Nílust bámulta. A mosoly egy pillanatra sem tűnt el az arcáról.

3

– Monsieur Poirot!

Poirot sietősen felállt. A társaság már elszéledt, ő azonban még kint maradt a teraszon. Gondolataiba merülve nézte a sima, fényes, fekete sziklákat, amikor a neve hallatán magához tért.

A hang kulturált, magabiztos és megnyerő volt, bár talán egy szemernyi gőg is rejlett benne.

Poirot székéről felemelkedve Linnet Doyle parancsoló szemébe nézett. A nő fehér szatén estélyi ruhájára bíborvörös bársonystólát terített, és megjelenése így még fejedelmibb, hódítóbb volt, mint ahogyan Poirot maga elé képzelte.

– Ön Monsieur Hercule Poirot? – Hangjában több volt az állítás, mint a kérdés.

– Szolgálatára, Madame – hajolt meg Poirot.

– Talán tudja, ki vagyok?

– Igenis, Madame. Hallottam már a nevét, és pontosan tudom, kicsoda ön.

Linnet bólintott, mint aki éppen ezt a választ várta. Majd kedves, mégis

parancsoló hangon így folytatta:

– Velem jönne a kártyaszobába, Monsieur Poirot? Nagyon szeretnék önnel beszélni.

S már indult is, Poirot pedig követte. Beléptek az üres kártyaszobába, ahol a lány egyetlen kézmozdulattal intett Poirot-nak, hogy zárja be az ajtót, majd leült az asztalok mellett sorakozó székek egyikére, Poirot pedig vele szemben foglalt helyet.

A lány azonnal rátért jövedele céljára. Folyékonyan, határozottan beszélt.

– Sokat hallottam önről, Monsieur Poirot, és tudom, hogy rendkívül okos ember. Úgy hozta a sors, hogy sürgősen szükségem van valakire, aki segíteni tudna nekem... és valószínű, hogy ön képes lenne rá.

– Ez igazán megtisztelő, Madame – hajtotta meg fejét Poirot –, de az a helyzet, hogy most éppen szabadságomat töltöm, és ilyenkor nem vállalom megbízásokat.

– Ezen könnyen segíthetünk.

A válaszban csipetnyi támadó hangsúly sem volt – mindössze egy fiatal nő magabiztossága áradt belőle, aki világegyetében maradéktalanul megoldotta a felmerülő problémákat.

– Monsieur Poirot – folytatta Linnet –, valaki túrhetetlen módon zaklat. Ennek az üldöztetésnek véget akarok vetni. Én egyből a rendőrségre mentem volna, de... a férjem, úgy látszik, azt hiszi, hogy a rendőrség tehetetlen lenne ebben az esetben.

– Talán... ha kissé részletesebben felvilágosítana? – dünnyögte Poirot udvariasan.

– Ó, hogyne, mindent megtud azonnal. A dolog végtelenül egyszerű.

Hangja még mindig határozottan csengett, tétovázás nélkül beszélt. Linnet Doyle hozzászokott a tiszta, üzleti gondolkodáshoz. Csak azért hallgatott el egy pillanatra, hogy a tényeket olyan tömören vázolja, amilyen tömören csak lehetséges.

– A férjem, mielőtt megismertem, egy bizonyos Miss de Bellefort vőlegénye volt, akivel én is jó baráti viszonyban álltam. A férjem felbontotta az eljegyzést, amúgy sem illettek össze semmilyen tekintetben. Miss de Bellefort ezt, legnagyobb sajnálatomra, nagyon nehezen viselte el. Én igazán szántam őt, de ennek így kellett történnie. Ő többször is... nos hát... megfenyegetett, de ennek nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget,

és ő sem próbálta meg beváltani a fenyegetéseit. Ehelyett azonban felvette azt a sajátságos szokást, hogy bármerre megyünk, mindenhová követ bennünket.

Poirot összevonta a szemöldökét.

– Ah... mondhatom, sajátos... sajátos formája a bosszúnak.

– Nagyon sajátos és nagyon nevetséges! – Linnet az ajkába harapott. – De ugyanakkor bosszantó is.

– Ezt meg tudom érteni – bólintott Poirot. – Ha jól sejtem, most nászúton vannak.

– Igen. Először Velencében bukkant fel. A Danielliben futottunk össze, akkor még azt hittem, véletlenül. Elég kellemetlen volt, de nem gondoltam semmire. Aztán, amikor Brindisiből elindultunk hajóval, a fedélzeten láttuk viszont. Azt hittük, Palesztinába megy, és reméltük, hogy többé nem találkozunk. De... amikor Mena House-ba érkeztünk, már ott volt... és ránk várt.

– És most? – kérdezte Poirot.

– Hajóval jöttünk fel a Níluson. Szinte már vártam, hogy ott lesz, és amikor nem láttuk, azt gondoltam, abbahagyta ezt a... ezt a gyerekes viselkedést. De amikor ideértünk... már itt volt ő is... minket várt.

Poirot a nő arcát fürkészte. Linnet Doyle még uralkodott magán, ám az asztal szélét szorító kezének fehérlő bütykei rendkívüli erőfeszítésről árulkodtak.

– És tart tőle – kérdezte végül Poirot –, hogy a dolgok hasonlóképpen fognak folytatódni?

– Igen. – Majd rövid szünet után így folytatta: – Természetesen ostobaság ez az egész. Jacqueline végtelenül nevetségessé teszi magát ezzel a viselkedéssel. Meglep, hogy nincs benne több büszkeség, több méltóság.

– Vannak olyan helyzetek, Madame – vágott közbe Poirot –, amikor az ember nem sokat törődik a büszkeségével és a méltóságával. Más, erősebb érzelmek kerülnek előtérbe helyettük.

– Talán így van – szakította félbe Linnet türelmetlenül. – De mi az ördögben reménykedik, mit nyerhet ezzel az egésszel?

– Ez nem feltétlenül nyereség kérdése, Madame.

Valami a hangjában kellemetlenül érinthette Linnetet, mert elpirult, majd gyorsan tovább beszélt.

– Igaza lehet. De most nem a motivációkat akarjuk megtárgyalni. A probléma az, hogyan lehetne ezt megszüntetni.

– És mi az elképzelése, Madame? – kérdezte Poirot.

– Nos, érthető módon, a férjem és én nem akarjuk magunkat a jövőben is ennek a zaklatásnak kitenni. De kell, hogy legyen törvényes módja a védelemnek az efféle esetekben.

Türelmetlenül beszélt, Poirot pedig figyelmesen nézte, azután megkérdezte:

– Megfenyegette önt valaha is nyilvánosan Mademoiselle de Bellefort? Használt durva kifejezéseket önnel kapcsolatban? Próbálta fizikailag bántalmazni?

– Nem.

– Akkor, Madame, az igazat megvallva, nem tudom, mit tehetne. Ha egy fiatal hölgy kedvét leli az utazásban, és történetesen pontosan azokon a helyeken jár, ahol ön és a férje – *eh bien*⁶ –, mit lehet tenni? A levegő mindenkié! Van bármiféle bizonyítéka rá, hogy Mademoiselle de Bellefort beleavatkozik a magánéletükbe? Ezek a találkozások mindig a nyilvánosság előtt zajlottak le?

– Azt akarja mondani, hogy semmit sem tehetek?

Linnet hangja hitetlenkedve csengett.

– Egyáltalán semmit, az én véleményem szerint – válaszolt higgadtan Poirot. – Mademoiselle de Bellefort nem követett el törvénysértést.

– De hát... ez örület! Mégiscsak tűrhetetlen, hogy nekem ezt el kelljen viselni!

– Együtt érzek önnel, Madame – mondta szárazon Poirot. – Különösen, ha meggondolom, hogy viszonylag ritkán kellett bármit is elviselnie.

– *Kell*, hogy legyen rá mód, hogy ezt abbahagyassuk vele! – mormolta magában összehúzott szemmel Linnet.

Poirot vállat vont.

– Mindig megtehetik, hogy másfelé veszik az útjukat – javasolta.

– De megint követni fog!

– Az bizony könnyen meglehet.

– Ez képtelenség!

– Pontosan.

– És különben is... miért kellene nekem, illetve nekünk megfutamodni?

Mintha... mintha... – nem folytatta tovább a megkezdett mondatot.

– Ahogyan mondja, Madame! Mintha! Hiszen erről van szó, nem igaz?

Linnet felkapta a fejét, és Poirot-ra meredt.

– Ezt hogy érti?

Poirot hangszíne megváltozott, hirtelen bizalmassá, kedvessé vált.

Előredőlt székén, és úgy kérdezte:

– Miért zavarja ez annyira, Madame?

– Hogy miért? Mert ez örület! A legnagyobb mértékben felháborító! Hiszen mostanáig erről beszéltem magának!

– Nem egészen – rázta meg a fejét Poirot.

– Ezt hogy érti? – tette fel az iménti kérdést újból Linnet. Poirot hátradőlt, karját összefonta, és tárgyilagos, személytelen hangon válaszolt:

– *Ecoutez, Madame.*⁷ Elmesélek önnek egy kis történetet. Néhány hónapja egy londoni étteremben ebédeltem. A mellettem lévő asztalnál egy férfi és egy nő ült. Nagyon boldognak és nagyon szerelmesnek látszottak. Boldog reménykedéssel beszélgettek a jövőről. Nem akartam hallgatózni, de ők nemigen törődtek vele, ki hallgatja a társalgásukat. A férfi háttal ült nekem, de a nő arcát jól láthattam. Rendkívül izgatottan beszélt. Szerelmes volt minden porcikája, teste-lelke, és nem az a típus volt, aki gyakran és felszínesen szeret valakit. Nála ez láthatóan élet-halál kérdés volt. Ahogy kivettem a szavaikból, már eljegyezték egymást, és a közeli esküvőre készültek. Éppen azon tanakodtak, hová menjenek nászútra. Végül is Egyiptomban állapodtak meg.

Elhallgatott, Linnet azonban élesen rászólt:

– És?

– Azóta eltelt egy-két hónap – folytatta Poirot –, de a lány arcát nem tudtam elfelejteni. Biztos voltam benne, hogy felismerném, ha újból találkoznék vele. Jól emlékszem a férfi hangjára is. És ön, Madame, azt hiszem, rájött már, hol láttam viszont legközelebb azt az arcot, és hol hallottam azt a hangot. Itt, Egyiptomban. És a férfi valóban a mézesheteit tölti... csak hogy nászútján egy másik nő a társa.

– Hát aztán? – csikorgott Linnet hangja. – A tényeket már én is elmondtam.

– A tényeket... nos, igen.

– Tehát akkor?

– A lány az étteremben – kezdte Poirot lassan – egy barátnőjét említette. Egy barátnőt, akire mindig számíthat, mert sosem hagyná őt esetben. És ez a barátnő, tartok tőle, ön lehetett, Madame.

Linnet elvörösödött.

– Igen, mondtam már, hogy jóban voltunk.

– És ő bízott önben?

– Igen.

Egy pillanatig tétovázott, türelmetlenül harapdálta az ajkát, majd, hogy Poirot nem szólt semmit, egyszerre kitört:

– Ez az egész nagyon szerencsétlenül sikeredett, tudom én! De hát bárkivel előfordulhat ilyesmi, Monsieur Poirot!

– Ah! Előfordulhat, Madame. – Egy percre elhallgatott, majd folytatta: – Ön, gondolom, anglikán vallású?

Linnet kissé zavarba jött ettől a kérdéstől.

– Igen.

– Akkor bizonyára ismeri azokat a bibliai történeteket, amelyeket a templomban is felolvasnak. Bizonyára hallott már Dávid királyról és a gazdag emberről, akinek számtalan nyája volt és a szegényről, akinek egyetlen báránya volt csupán – és arról, hogyan vette el a gazdag ember a szegény egyetlen bárányát. Valami ilyesmi történt itt is, Madame.

Linnet felegyenesedett a széken. A szeme dühösen villogott.

– Pontosan értem, mire céloz, Monsieur Poirot! Úgy gondolja, hogy durván fogalmazzak, hogy elloptam a barátnőm vőlegényét! Talán, ha szentimentálisan fogjuk fel a dolgot – márpedig, tartok tőle, a maga generációja másképpen nem is tudja szemlélni a világot –, igaza lehet. Ám a realitás, a valóság nem ilyen. Nem tagadom, hogy Jackie szenvedélyesen szerette Simont, de talán azt már nem vette számításba, hogy Simon esetleg nem ugyanígy viszonyult őhozzá. Szerette, de azt hiszem, még mielőtt velem találkozott volna, már kezdett rájönni, hogy ez a kapcsolat tévedésen alapult. Lássa tisztán a helyzetet, Monsieur Poirot! Simon rájön, hogy nem Jackie-t szereti, hanem engem. Mit tehet? Legyen hősies, és vegyen feleségül valakit, aki már nem érdekli, és ezáltal tegyen tönkre három életet, hiszen így kétséges, hogy Jackie boldog lett volna-e egyáltalán! Ha már házasság lett volna, amikor én találkoztam vele, elismerem, akkor talán kötelessége lett volna mellette maradni, bár ebben sem vagyok egészen bizonyos. Ha az

egyik fél boldogtalan, akkor attól a másik is szenved. De egy eljegyzés még nem valódi elkötelezettség. Ha tévedés történt, nyilvánvalóan jobb minél előbb szembenézni vele, még mielőtt túl késő. Belátom, hogy ez nagyon nehéz lehetett Jackie-nek, és rettenetesen sajnálom őt, de ez van. Ennek így kellett lennie.

– Ebben kételkedem.

– Ezt meg hogy érti? – meredt rá Linnet.

– Mindaz, amit mond, nagyon ésszerű, nagyon logikus! De egyvalamit nem magyaráz meg.

– Éspedig?

– A saját viselkedését, Madame. Nézze, ezt az üldözést kétféleképpen lehet felfogni. Vagy bosszantó – igen, ez is egy lehetőség –, vagy szánalmat keltő, látva azt, hogy az egykori barátnő annyira szenved, hogy ettől képes félredobni minden konvenciót. De ön nem így reagált az eseményekre! Nem, az ön számára ez az üldözés *elviselhetetlen* – és miért? Ennek egyetlen oka lehet csupán – és ez a bűntudat.

Linnet felpattant:

– Hogy merészel...? Monsieur Poirot, kissé túl messzire megy!

– Igenis merészelek, Madame! Őszintén beszélek magához. Az az érzésem, hogy – bár ön, úgy tűnik, igyekszik saját maga előtt ezt a tényt másképpen beállítani – előre megfontolt módon elszerezte a férjét a barátnőjétől. Az az érzésem, hogy első látásra beleszeretett. De ugyanakkor azt is érzem, hogy volt egy pillanat, amikor tétovázott, amikor megértette, hogy választás előtt áll: mehet tovább a megkezdett úton, vagy még vissza tudna lépni. Az az érzésem, hogy ön volt a kezdeményező, és nem Monsieur Doyle. Ön rendkívül csinos hölgy, Madame; ön gazdag; ön okos és intelligens; és vitathatatlan, hogy különös vonzerővel rendelkezik. És ezt a vonzerejét képes kiterjeszteni valakire – vagy, ha kedve tartja, visszafogni. Önnek az élet mindent megadott, Madame, a barátnője boldogsága viszont egyetlen emberen múlt. Ön ezt tudta, meg is torpant egy pillanatra, azonban végül is mit sem tett annak érdekében, hogy megakadályozza azt, amit önmaga idézett elő. Kinyújtotta a kezét, mint a gazdag ember a Bibliában, és elragadta a szegény ember egyetlen báránkját.

Csend lett. Linnet nagy erőfeszítéssel igyekezett uralkodni magán, végül hűvösen így szólt:

- Mindez meglehetősen mellékes.
- Nem, ez nem mellékes. Azt próbálom megvilágítani önnek, miért zavarja annyira Mademoiselle de Bellefort váratlan megjelenése. Talán nem viselkedik úrinőhöz illő méltósággal, de ön azért világosan látja, hogy amit tesz, azt jogosan teszi.
- Ez nem igaz!
- Poirot vállat vont.
- Nem hajlandó őszinte lenni saját magához.
- Nem így van!
- Az az érzésem – nézett rá barátságosan Poirot –, hogy ön egész életében boldog volt, és igyekezett másokhoz is kedves és nagyvonalú lenni.
- Valóban igyekeztem. – Linnet hangja egyszerűen, szinte kétségbeesetten csengett, arcáról eltűnt a türelmetlen, dühös kifejezés.
- És emiatt érinti olyan fájdalmasan az a szenvedés, amit tudatos viselkedésével valaki másnak okozott, emiatt nem meri magának bevallani a tényeket. Elnézését kérem, ha szemtelenségnek hat, amit mondok, de ebben az ügyben a pszichológiának van a legjelentősebb szerepe.
- Még ha feltételezzük is, hogy igaza van – kezdte lassan Linnet –, amit nem ismerek el, de tegyük fel: akkor most mi a teendő? A múltat már nem változtathatjuk meg; a jelenlegi helyzetből kell kiindulni.
- Poirot bólintott.
- Ön rendkívül világosan gondolkodik, Madame. Igaza van, a múltba már nem lehet visszalépni. Úgy kell elfogadni a tényeket, ahogyan jelenleg állnak. És néha bizony ez minden, amit tehetünk: vállaljuk a múlt tetteiért a felelősséget.
- Úgy érti – kérdezte Linnet hitetlenkedve –, hogy nem tehetek semmit? *Semmit?*
- Erősnek kell lennie, Madame. – Nem tudna esetleg maga... – kérdezte vontatott hangon Linnet – maga beszélni Jackie-vel, akarom mondani, Miss de Bellefort-ral? Nem tudná meggyőzni valahogy?
- Igen, ezt megtehetném. És meg is teszem, ha kívánja. De ne várjon tőle látványos eredményt. Elégge biztos vagyok benne, hogy Mademoiselle de Bellefort annyira rabja a saját fixa ideájának, hogy semmi sem tántoríthatja el tőle.
- De hát csak tehetünk valamit annak érdekében, hogy megszabaduljunk

tőle?

– Természetesen visszatérhetnek Angliába, és élhetnek boldogan a saját otthonukban.

– Azt hiszem, Jackie képes lenne rá, hogy akkor a faluba költözzön, csak hogy találkozzon velem, valahányszor kiteszem a lábam a házból.

– Valószínűleg igaza van.

– Mellesleg nem hinném, hogy Simon hajlandó lenne megfutamodni.

– Ő hogy viszonyul ehhez a dologhoz?

– Dühös, egyszerűen csak dühös.

Poirot elgondolkozva bólogatott. Linnet pedig könyörögve folytatta:

– Beszél vele? Ugye, beszél vele?

– Igen, megpróbálom. De tartok tőle, hogy semmit sem fog segíteni.

– Jackie furcsa lány – mondta izgatottan Linnet. – Sosem lehet tudni, mit tesz a következő pillanatban.

– Visszatérve az imént említett fenyegetésekre, amelyek az ő szájából hangzottak el, elmondaná, hogy mik voltak ezek pontosan?

Linnet vállat vont.

– Olyanokat mondott, hogy... nos, hogy mindkettőnket megöl. Jackie-n néha meglehetősen érződik a mediterrán vérmérséklet.

– Értem. – Poirot hangja komoran csengett..

Linnet könyörögve fordult hozzá:

– Megbízhatom ezzel az üggyel?

– Nem, Madame – hangzott a határozott válasz. – Nem vállalom el öntől megbízást. Az, emberiesség nevében megpróbálom megtenni, amit lehet. Azt igen. Ez a helyzet bonyolult és veszélyes, és én megkísérlem tisztába tenni, de az esélyeimet illetőleg nem vagyok derűlátó.

– És ha hivatalosan megbízom? – kérdezte lassan Linnet.

Nem vállalom, Madame! – válaszolt Hercule Poirot.

4

Hercule Poirot szinte biztosra vette, hogy Jacqueline de Bellefort még nem vonult vissza, így keresésére indult. Csakhamar rá is bukkant a Nílus-parti sziklák egyikén. A lány állát tenyerére támasztva ült, és a közeledő

léptek neszére sem nézett fel.

– Mademoiselle de Bellefort, megengedi, hogy beszéljek önnel néhány perccet?

A lány kicsit megmozdította a fejét. Ajka körül halvány mosoly játszott.

– Természetesen. Ön, ugyebár, Monsieur Hercule Poirot? Találgathatok? Mrs. Doyle megbízta önt, és komoly összeget ígért arra az esetre, ha küldetése sikerrel jár.

Poirot leült mellé egy padra.

– A feltételezése részben helyes – mosolyodott el. – Valóban beszéltem nemrégiben Madame Doyle-lal, azonban nem fogadok el tőle honoráriumot, és nem is dolgozom neki.

– Ó!

Jacqueline figyelmesen tanulmányozta az arcát.

– Akkor miért jött? – kérdezte hirtelen.

Hercule Poirot válasz helyett visszakérdezett:

– Látott már engem valaha, Mademoiselle?

A lány megrázta a fejét.

– Nem, nem hiszem.

– Én azonban már láttam önt korábban. Nemrégiben önök mellett ültem a Chez Ma Tante-ban, Simon Doyle-lal vacsoráztak éppen.

A lány arca megdermedt.

– Igen, emlékszem arra az estére – mondta vontatott hangon.

Azóta sok minden történt – folytatta Poirot.

– Ahogy mondja: sok minden történt.

Hangját kétségbeesett keserűség keményítette meg.

– Mademoiselle, hadd szóljak önhöz barátjaként! Temesse el a halottait!

– Ezt hogy érti? – nézett rá meghökkenten.

– Hagyja a múltat! Forduljon a jövő felé! Ami elmúlt, elmúlt, önmaga emésztésével már semmit sem tud megváltoztatni.

– Biztos vagyok benne, hogy ez pompásan megfelelne a drágalátos Linnet elképzeléseinek.

– Ebben a pillanatban nem is rá gondolok – legyintett Poirot. – Önről van most szó! Ön szenvedett... valóban, de amit most tesz, az csak meghosszabbítja a szenvedéseit.

– Téved – rázta meg a fejét Jacqueline. – Olykor szinte élvezem, amit

csinálok.

– És ez a legrosszabb az egészben, Mademoiselle!

A lány gyorsan felnézett.

– Maga nem buta ember – állapította meg. Majd lassan hozzátette: – És nyilván kedves akar lenni.

– Menjen haza, Mademoiselle! Ön fiatal, értelmes; az egész világ az öné.

– Maga ezt nem érti – ingatta a fejét lassan Jacqueline. – És nem is fogja érteni sohasem. Az én világomat Simon Doyle-nak hívják.

– A szerelem nem minden, Mademoiselle – mondta gyengéden Poirot. – Csak mikor fiatalok vagyunk, akkor hisszük, hogy az.

A lány azonban tovább ingatta a fejét.

– Ezt maga nem értheti.

Hirtelen Poirot-ra pillantott.

– Mindent tud, ugye? Hiszen beszélt Linnettel! És ott volt abban az étteremben aznap este. Tudja, Simon és én szerettük egymást!

– Tudom, hogy ön szerette őt.

A lány fülét nem kerülte el a Poirot szavaiban rejlő árnyalatnyi különbség. Hangsúlyozottan megismételte:

– *Szerettük egymást!* És én szerettem Linnetet is... bíztam benne. A legjobb barátnőm volt. Linnet egész életében mindent megkapott, amit csak akart. Sohasem kellett megtagadnia magától semmit. Amikor megismerte Simont, megkívánta – és elvette.

– És ő hagyta magát?

Jacqueline lassan megrázta a fejét. – Nem, ez nem ilyen egyszerű. Ha így történt volna, most nem lennék itt... Azt akarja mondani, hogy Simon nem érdemli meg, hogy törődjek vele... Ha Linnetet a pénze miatt vette volna el, akkor igazat adnék magának. De nem a pénzétől szédült meg. Ennél sokkal összetettebb az ügy. Bár sokan nem hisznek benne, de igenis létezik női vonzerő. És ennek hatását persze csak fokozza a pénz. Tudja, Linnetnek „varázsa” van. Ő volt mindig az ifjú hercegnő, előkelő minden ízében, aki valósággal uralkodott a környezetén. Úgy hangzik, mint egy színpadi beállítás, ugye? A világ a lába előtt hevert, Anglia egyik leggazdagabb, legtöbbre tartott főnemese kérte meg a kezét. És ő ehelyett az ismeretlen Simon Doyle-hoz ereszkedett le... Csodálja, ha ez Simon fejébe szállt?

Hirtelen az égre mutatott.

– Nézzen oda! Ugye, milyen tisztán látszik a hold? Valóságos, létező valami. De ha feljön a nap, semmit sem látunk belőle. Ilyen volt a mi esetünk is. Én voltam a hold... Amikor előbukkant a nap, Simon többé nem látott engem... Attól fogva senki mást nem látott, megbűvölten nézte a napot... Linnetet.

Egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta:

– Érti már, mi a vonzerő? A gondolatait egyedül Linnet töltötte ki. És ennek alájátszott Linnet megingathatatlan magabiztossága, parancsoláshoz szokott egyénisége. Annyira biztos önmagában, hogy erőt ad a körülötte levőknek is. Simon gyenge volt, meglehet; de végül is ő csak egy átlagember. Engem szeretett volna, és csak *engem* szeretett volna, ha Linnet nem jelenik meg, és nem ragadja magával az aranyos hintaján. És tudom, egészen biztosan tudom, hogy nem szeretett volna bele, ha Linnet nem akarja.

– Ön így gondolja... igen.

– *Tudom!* Engem szeretett, és mindig is engem fog szeretni!

– És most? – kérdezte halkán Poirot.

A lánynak ajkán volt a gyors válasz, azután mégsem mondta ki, amit gondolt. Poirot-ra nézett, és arca lassan égővörössé változott. Elfordult, fejét lehorgasztotta.

– Igen, tudom – mondta végül fojtott hangon. – Most gyűlöl. Igen, gyűlöl... Pedig inkább óvatosnak kellene lennie!

Gyors mozdulattal belenyúlt a mellette heverő kis selyemtáskába. Azután kinyújtotta a kezét. A tenyerén parányi, gyöngyház markolatú, szinte gyerekjátékszerűen kecses pisztoly feküdt.

– Ügyes kis jószág, ugye? – kérdezte. – Túl gyerekesnek látszik ahhoz, hogy igazi legyen, pedig az. Egyetlen golyója képes megölni egy embert. És én tudok bánni vele.

Az emlékezéstől bágyadt mosoly jelent meg az ajka körül.

– Amikor, még gyerekként, anyám hazavitt Dél-Karolinába, nagyapám megtanított célba löni. Régimódi ember volt, aki még fegyverrel intézte el, ha valaki megsértette. Még az apám is többször párbajozott fiatalkorában. Ő főként a kardhoz értett. Egyszer meg is ölt valakit. Egy nő miatt. Láthatja – nézett egyenesen Poirot szemébe –, az ereimben nem akármilyen vér folyik. Ezt a pisztolyt az után vettem, hogy Simon otthagyt. Meg akartam ölni

valamelyiküket, csak azt nem tudtam eldönteni, hogy melyiket. És nem akartam mind a kettővel végezni. Amikor arra gondoltam, hogy Linnet remeg a félelemtől... de ő nem ijedős típus. Képes lenne rám támadni, amikor a fegyver az én kezemben van! Így azt gondoltam, inkább várok. És ez az ötlet egyre jobban megtetszett. Végül is, bármikor végezhetek velük, sokkal nagyobb öröm várni rá és – ábrándozni róla! Így jutott eszembe a terv: követni kezdtem őket! Bármilyen távoli helyre érkeznek is meg, boldogan, kéz a kézben – lássanak engem! Ez pompásan bevált! Linnetet érzékeny pontján érintette, talán semmi más nem érinthette volna fájdalmasabban. Én pedig lassan élvezni kezdtem a helyzetet. Semmit sem tehetnek ellene, mivel mindig tökéletesen udvariasan és kellemesen viselkedem. Egyetlen szavamba sem köthetnek bele. De lassan mindent – *mindent* – megmérgezek körülöttük!

Tiszta, ezüstös hangon felkacagott. Poirot megragadta a karját.

– Csendesebben! A mindenit, hagyja ezt abba!

Jacqueline ránézett.

– Nos?– kérdezte. A mosolya határozottan kihívó volt.

– Mademoiselle, könyörögve kérem, ne menjen tovább ezen az úton!

– Úgy érti, hogy hagyjam békén Linnetet?

– Ennél többről, van szó. Ne nyissa meg a szívét a gonosznak!

A lány ajka szétnyílt, szeme vadul megvillant.

– Ha most nem áll meg – folytatta nyomatékos hangon Poirot –, az ördög megszállja... Igen, egészen biztosan megszállja az ördög: Eljön, és önbe költözik, és rövid idő múltán már nem lesz képes kiűzni magából!

Jacqueline rámeredt. Szeme megrebbent, pillantása elbizonytalanodott.

– Nem is tudom – mondta vontatottan.

Majd dacosan felkiáltott:

– Nem tarthat vissza!

– Ez igaz – felelt Poirot. – Nem tarthatom vissza.

A hangja szomorúan csengett.

– Még ha... még ha meg akarnám ölni, akkor sem tarthatna vissza!

– Nem, ha kész lenne ezért bűnhődni, akkor nem.

Jacqueline de Bellefort felnevetett.

– Ó, én nem félek a haláltól! Miért is éljek ezek után? Maga nyilván úgy gondolja, hogy bűnös dolog megölni valakit, aki nekünk fájdalmat okozott,

még akkor is, ha mindenünket elvette, amink csak volt.

– Igen, Mademoiselle – válaszolt határozott hangon Poirot. – Én hiszem, hogy a gyilkosság megbocsáthatatlan bűn.

Jacqueline újból elnevette magát:

– Akkor viszont helyeselnie kéne a bosszúm jelenlegi formáját. Amint látja, a pisztolyt eddig még nem sütöttem el... Bár félek tőle, igen, valóban félek, hogy egyszer elborul az agyam, hogy az lesz az egyetlen vágyam, hogy én okozzak fájdalmat *neki*, hogy kést döfjek bele, hogy az én drága kis pisztolyomat a homlokához szorítsam, és az ujjam egyetlen parányi mozdulatával... ó!

Hirtelen felsikoltott, és az éles hang egyszeriben kijózanította.

– Mi történt, Mademoiselle?

A lány megkövülten nézte az árnyékban lévő bokrokat.

– Valaki állt ott... Eltűnt.

Hercule Poirot figyelmesen körülnézett, azonban semmi mozgást nem vett észre.

– Rajtunk kívül nem látni senkit, Mademoiselle. Mindenesetre mindent elmondtam, amit el szerettem volna mondani. Jó éjszakát.

Mindketten felálltak. Jacqueline csaknem könyörgő hangon megkérdezte:

– Ugye megérti, hogy nem tehetem meg, amit kért tőlem?

Poirot megrázta a fejét.

– Nem! Megtehetné! Mindig van egy nagyon fontos pillanat. A barátnője, Linnet... az ő esetében is volt egy pillanat, amikor még visszafoghatta volna magát. De elszalasztotta... És ez azt jelenti, hogy megszületett az elhatározás, és nincs többé visszaút.

– Nincs többé visszaút... – visszhangozta Jacqueline de Bellefort.

Egy pillanatig állt még, a sötétbe bámult, majd dacosan megrázta magát.

– Jó éjt, Monsieur Poirot! Poirot szomorúan megcsóválta a fejét, és követte az ösvényen, vissza a szállodába.

5

Másnap Hercule Poirot éppen reggeli sétájára indult a város felé, amikor Simon Doyle csatlakozott hozzá.

- Jó reggelt, Monsieur Poirot.
- Jó reggelt, Monsieur Doyle.
- A városba megy? Megengedi, hogy elkísérjem egy darabon?
- Természetesen, örömömre szolgál.

Amint kiléptek a kapun a kertek hűs árnyékába, Simon kivette a pipát a szájából és megszólalt:

- Hallottam, Monsieur Poirot, hogy beszélgetett a feleségemmel tegnap este.
- Így van.

Simon Doyle összeráncolt szemöldökkel hallgatott egy ideig. Ahhoz az embertípushoz tartozott, akinek nehezebb esik gondolatait szavakba önteni, mondanivalóját világosan kifejezni.

– Hálás vagyok önnek – szólalt meg végül. – Segített Linnetnek megérteni, hogy többé-kevésbé tehetetlenek vagyunk ebben az ügyben.

– Jogi szempontból valóban semmit sem lehet tenni – helyeselt Poirot.

– Pontosan. Linnet ezt eddig valahogy nem akarta belátni. – Halványan elmosolyodott. – Ő abban a tudatban nőtt fel, hogy ha zargatják, automatikusan a rendőrséghez fordulhat.

– Ez valóban kényelmes megoldás lenne, csak hogy a jelen esetben nem mennénk vele semmire – bólintott Poirot.

Simon újfent hallgatott egy sort, majd az indulattól egyre vörösebben felcsattant:

– De hát... azért mégiscsak hallatlan, hogy mindezt áldozati bárányként kelljen eltűnnünk! Linnet semmiről sem tehet! Ha ez bárkinek örömet okoz, készséggel elismerem, hogy *én* rohadtul viselkedtem. Valóban. De nem tűröm, hogy az egész Linnet nyakába varrják! Neki nem volt köze az én döntésemhez!

Poirot lassan, méltóságteljesen lehajtotta a fejét, de nem szólt.

– Találkozott... izé, nem beszélt véletlenül Jackie-vel, akarom mondani, Miss Bellefort-ral? – kérdezte Simon.

– De igen, beszélgettünk egy keveset.

– És... sikerült jobb belátásra bírnia?

– Tartok tőle, hogy nem.

Simon hangja újra ingerültté vált:

– Hogy nem veszi észre, mekkora bolondot csinál magából? Nem gondol

rá, hogy egy rendes nő sosem viselkedne így? Nincsen benne egy szemernyi büszkeség vagy önérzet?

Poirot vállat vont:

– Egyelőre nem érez mást, csak... hogy is mondjam... megbántottságot.

– Jó, jó, de hát a fene egye meg, egy tisztességes lány nem viselkedhet így! Én vagyok mindennek az oka, belátom. Csúnyán elbántam vele satöbbi, satöbbi. Teljesen megérteném, ha torkig lenne velem, és az életben nem akarna látni többé. De ez az állandó követés, ez... ez tisztességtelen! Bohócot csinál magából! Mi az ördögöt akar végül is kihozni ebből az egészből?

– Talán... a bosszút!

– Ostobaság! Még azt is jobban megérteném, ha valamilyen melodramatikus cirkuszt csinálna, ha rám löne vagy valami efféle.

– Úgy gondolja, az jobban megfelelne a jellemének?

– Őszintén szólva, igen. Jackie forróvérű, fékezhetetlen temperamentumú lány. Igazán semmi sem lepett volna meg, amikor közöltem vele, hogy felbontom az eljegyzést. De így szaglászni az ember után... – Megrázta a fejét.

– Ez a finomabb megoldás! Ez intelligenciára vall.

Doyle rámeredt.

– Maga nem ért engem. Pokollá teszi Linnet életét!

– És a magáét?

Simon egy kicsit meghökkent.

– Az enyémet? Legszívesebben kitekerném ennek a kis átkozottnak a nyakát.

– Úgy látom, nem sok maradt a régi érzéseiből.

– Kedves Poirot... hogy magyarázzam meg magának? Olyan ez, mint a hold napkelte után. Az ember elfelejti, hogy valaha is létezett. Attól fogva, hogy Linnettel először találkoztam... Jackie megszűnt a számomra.

– *Tiens, c'est drôle ça!*⁸ – mormolta Poirot.

– Hogy mondta?

– Ó, semmi, semmi, csak érdekesnek találom az iménti hasonlatot.

– Jackie bizonyára úgy állította be az egészet, hogy Linnetet csak a pénzért vettem el – pirult el újra Simon. – De a pokolba is, ez nem igaz! Soha nem nősnék pénzért! Jackie nem képes megérteni, hogy egy férfi

számára nem feltétlenül jó, ha valaki *úgy* szerelmes belé, ahogyan ő volt.

– Valóban? – Poirot szúrósan ránézett.

– Nyilván... nyilván otrombának fogja találni, amit mondok – kereste a szavakat Simon –, de Jackie *túlságosan* szeretett engem.

Un qui aime et un qui se laisse aimer – dünnyögte magában Poirot.

– Mi? Mit mond? Értse meg, egy férfi nem akarja, hogy a partnerének fontosabb legyen, mint amilyen neki a partnere. – Egyre indulatosabban beszélt. – Egy férfi nem akarja, hogy valaki testét-lelkét birtokba vegye. Vannak nők, akik birtokolni akarnak, érti? Ez az enyém, hozzám tartozik! És ezt nem tudom elviselni; egyetlen férfi nem képes ezt elviselni! Inkább elmenekül, szabad akar lenni. Azt akarja, hogy a nő legyen az övé, és nem fordítva!

Elhallgatott, és enyhén remegő ujjakkal cigarettára gyújtott.

– És így érzett Mademoiselle Jacqueline-nal kapcsolatban? – kérdezte Poirot.

– Hogyan? Hm, ami azt illeti, igen – ismerte el Simon. – Ő persze ezt nem fogta fel. És az ilyesmit nem lehet megmondani. Mindenesetre állandó nyugtalanságban éltem. Aztán találkoztam Linnettel, és ő valósággal levett a lábamról. Soha nem volt még dolgom ilyen csinos nővel. Olyan csodálatos volt az egész! Mindenki előtte hajlong, ő meg egy magamfajta ágrólszakadt fickót szemel ki magának.

Kisfiús hangján még mindig érződött a bámulat és a meglepődés.

– Értem – bólintott elgondolkozva. Poirot. – Értem.

– Miért nem viselkedik Jackie férfi módon? – kérdezte bosszúsan Simon. Poirot halványan elmosolyodott.

– Nézze, Monsieur Doyle, talán azért, mert *nem* férfi.

– Nem, nem úgy értem. De szembe kell nézni a helyzettel, és le kell nyelni a keserű. pirulát. Én vagyok a hibás, elismerem, de ez van! Ha már nem érdekel egy lány, örültség lenne feleségül vennem! És most már látom, milyen is valójában, mindenre képes, csak hogy célt érjen. Akár szerencsésnek is nevezhetem a megmenekülésemet.

– Mindenre képes... – ismételte meg Poirot elmerengve. – Van valami elképzelése, Monsieur Doyle, mégis mire vonatkozhat ez a „minden”?

Simon homlokráncolva csóválta a fejét:

– Sejtelmem sincs, de mi a csudát akar ezzel mondani?

- Bizonyára tud róla, hogy pisztolyt hord magánál.
A férfi meglepetten nézett rá:
- Nem hinném, hogy használná is. Most már nem. Nemrégiben talán még képes lett volna rá, de azt hiszem, az az idő már elmúlt. Most már csak gyűlölködik, és megpróbál mindkettőnket kihozni a sodrunkból.
- Talán igaza van – vont vállat bizonytalanul Poirot.
- Én csak Linnet miatt aggódom. – Simon kijelentése eléggé felesleges volt.
- Ez világos.
- Nem is attól tartok, hogy Jackie valami melodramatikus rohamában elkezd lövöldözni, de a szüntelen spionkodása, hogy le nem megy a nyakunkról, nagyon rossz hatással van Linnetre. Elmondom magának, mit terveltem ki, talán még segíteni is tud valami jó ötlettel. Először is lépten-nyomon hangoztattam, hogy tíz napig maradunk itt. A *Karnak* nevű gőzös viszont holnap indul Sella-ból Vádi-Halfába. Álnév alatt lefoglalok két helyet. Holnap Philae-be megyünk kirándulni. Linnet komornájára bízunk a csomagjainkat, mi pedig Sellaiban felszállunk a *Karnak*-ra. Mire Jackie rájön, hogy nem jövünk vissza, addigra árkon-bokron túl leszünk, ő viszont azt fogja hinni, hogy visszaszöktünk előle Kairóba. Talán, ha pénzt adok a portásnak, majd az is ezt fogja mondani. És hiába érdeklődik a turistairodáknál, mivel nem a saját nevünk alatt szereplünk. Mi a véleménye?
- Jól kigondolta, elismerem. De, gondolom, Mademoiselle Jacqueline itt fog önökre várni, míg vissza nem jönnek.
- Talán vissza sem jövünk. Az utunkat folytathatjuk Khartum felé, és onnan továbbrepülhetünk Kenyába. Nem követhet minket a föld körül.
- Nem, sőt előbb-utóbb el kell hogy jöjjön az idő, amikor a pénzügyi nehézségek meggátolják a további követésben. Azt hiszem, nem lehet túl sok pénze.
- Simon csodálattal bámult rá.
- Ebben teljesen igaza van. Eszembe sem jutott eddig, de Jackie végül is szegény, mint a templom egere.
- De idáig valahogy mégiscsak megoldotta a követésüket?
- Van valami kis életjáradéka, persze – tűnődött el Simon –, de nem hinném, hogy ez évi kétszáz fontnál több lenne. Most, hogy mondja, szinte

biztos vagyok benne, hogy kivette valahogy az összes pénzt.

– Ezek szerint eljön az idő, amikor ez a forrása is kimerül, és egyetlen fillér nélkül marad?

– Igen... – Simon nyugtalanná vált. Ez a gondolat láthatóan kényelmetlenül érintette, feszengett. Poirot figyelmesen nézte egy ideig, majd megszólalt:

– Nem, ez bizony nem kellemes gondolat.

– Én aztán nem tehetek róla! – csattant fel Simon dühösen.

Majd csendesebben megkérdezte:

– Mi a véleménye a tervemről?

– Talán beválik, de, gondolom, ön is tisztában van vele, hogy ez megfutamodás.

– Úgy érti, hogy elmenekülünk innen? – vörösödött el Simon. – Hát... talán igaza van. De Linnet...

Poirot kurtán biccentett a félbehagyott mondatra.

– Amint mondta, lehet, hogy ez a legjobb megoldás. De ne feledje, Mademoiselle de Bellefort sem esett a feje lágyára.

– Néha úgy érzem, inkább fel kéne vennünk a kesztyűt – válaszolt komoran Simon. – A viselkedése igazán nem nevezhető ésszerűnek.

– Ésszerűnek! *Mon Dieu!*⁹ – sóhajtott fel Poirot.

– Nem látom be, miért ne viselkedhetnének a nők értelmes emberi lények gyanánt – jelentette ki flegmán Simon.

– Gyakran úgy viselkednek, de ez rendszerint nem könnyíti meg a helyzetet – felelt Poirot szárazon. – Egyébként én is ott leszek a *Karnak*-on. Benne van az útitervemben.

– Ó! – Simon tétozott egy pillanatig, majd kissé zavartan, a megfelelő szavakat keresgélve megkérdezte:

– Ezt nem... ezt nem véletlenül a mi kedvünkért választotta így? Igazán nem kívánnánk, hogy...

– Szó sincs róla – szakította félbe Poirot. – Az útirányt indulás előtt, még Londonban eldöntöttem. Mindig előre tervezek.

– Nem szokott néha előre megszabott irány nélkül, csak úgy, a hangulatának engedve utazgatni? Nem gondolja, hogy ez kellemes volna?

– Meglehet. De az életben, ha sikert akarunk elérni, mindent jó előre ki kell számítani.

– Így gondolkoznak bizonyára az agyafürtebb gyilkosok is – nevetett fel

Simon.

– Igen, bár be kell vallanom, hogy életem legnehezebb nyomozása egy olyan bűnügy felderítése volt, amelyet a pillanat ihletében követtek el.

Simon arcán gyerekes kíváncsiság csillant meg:

– Ha majd a *Karnak*-on leszünk, elmesélhetné néhány érdekes nyomozásának történetét.

– Nem, nem szívesen beszélek... hogy is mondják az önök nyelvén, megvan: műhelytitkokról.

– De a maga műhelytitkai olyan izgalmasak lehetnek! Mrs. Allerton is így gondolja, alig várja már az alkalmat, hogy kikérdezhesse.

– Mrs. Allerton? Az a kedves, ősz hajú hölgy, aki mindig a fiával van?

– Igen, ők is a *Karnak*-on utaznak.

– És ő sem tudja, hogy ön...

– Nem – nyomta meg a szót Simon. – Senki sem tudja. Elvből nem bízom meg senkiben.

– Okos gondolat, magam is igyekszem e szerint élni. Mellesleg: a múltkori társaság harmadik tagja, az az őszülő férfi...

– Pennington?

– Igen, igen. Ő is önökkel tart?

– Nem éppen gyakori dolog nászutasoknál, ugye? – kérdezte bosszúsan Simon. – Pennington kezeli Linnet amerikai vagyonát. Kairóban futottunk össze egészen véletlenül.

– *Ah, vraiment!*¹⁰ Megenged egy kérdést? Nagykorú már kedves felesége?

– Tulajdonképpen még nem töltötte be a huszonegyet. – Simonon látszott, hogy mulat a kérdésen. – De senki beleegyezését nem kellett kérnie az esküvőhöz. Pennington lepte meg a legjobban a hír. Két nappal azelőtt hagyta New Yorkot a *Carmanic*-on, hogy odaért Linnet levele, amelyben beszámolt a házasságunkról, így hát nem is tudhatott semmiről.

– A *Carmanic*-on – dünnyögte magában Poirot.

– Majd elájult a meglepetéstől, amikor egy kairói étteremben összetalálkoztunk.

– Valóban ritka véletlen!

– Az bizony, és ráadásul ő is ezen a Nílus-túrán vesz részt. Persze nem kerülhettük el a közös vacsorát, nem lett volna illendő. Egyébként bizonyos fokig jól is jött ez a találkozás. – Simon megint zavartnak látszott. – Tudja,

Linnet rettenetesen fel volt hergelve. Jackie felbukkanásától tartott mindenütt és mindenkor. Amíg egyedül voltunk, állandóan erről beszéltünk. Andrew Pennington ilyen szempontból hasznunkra van: a jelenlétében muszáj más témákra terelni a társalgást.

– A felesége nem bízott meg Mr. Penningtonban?

– Nem. – Simon állkapcsa megrándult. – Ehhez senkinek semmi köze. És egyébként is, amikor végre elindultunk, azt hittük, ezzel egyszer s mindenkorra lezártuk az ügyet.

– Nem, ez az ügy még nincs lezárva – rázta meg Poirot a fejét. – Sőt, meglehetősen biztos vagyok benne, hogy még tartogat egy-két meglepetést.

– Nem hangzik nagyon biztatóan, amit mond, Monsieur Poirot!

Poirot enyhe bosszúsággal nézett rá.

Tipikus angolszász, gondolta magában. A társasjátékon kívül semmit sem képes komolyan venni. Sosem fog felnőni.

Linnet Doyle és Jacqueline de Bellefort – mindketten meglehetősen komolyan vették az ügyet. De Simon hozzáállásából csak férfiúi türelmetlenséget és méltatlankodást érzett, semmi mást. Még valamire kíváncsi volt:

– Megenged egy tolakodó kérdést? Az egyiptomi nászút a maga ötlete volt?

Simon elpirult.

– Nem, dehogyis. Ami azt illeti, én szívesebben mentem volna máshová, de Linnet teljesen beleszeretett ebbe a tervbe. Így aztán... így tehát...

Elakadt a hangja.

– No persze, persze! – vágta rá Poirot jelentőségteljesen.

Nem először hallott róla, hogy ha Linnet egy tervbe beleszeretett, akkor annak meg kellett valósulnia.

Magában meg eltűnődött: három különböző megközelítése ugyanannak a témának: Linnet Doyle, Jacqueline de Bellefort és Simon Doyle részéről. Vajon melyikük járhat legközelebb az igazsághoz?

6

Linnet és Simon Doyle másnap délelőtt tizenegy körül indultak el a

philae-i kirándulásra. Jacqueline de Bellefort szobája erkélyéről nézte, amint a kecses vitorlásra felszállnak. A szálloda előtt ezzel egyidőben elinduló, csomagokkal megrakott autót és a fontosságának teljes tudatában benne ülő komornát azonban már nem láthatta. Az autó jobbra fordult, és eltűnt Sella irányában.

Hercule Poirot az ebédig hátralévő két órát a szállodával szemközi Elephantine szigeten kívánta eltölteni.

Lement a kikötőhöz. Két férfi éppen akkor szállt be a szálloda kis vitorlásába, így hát csatlakozott hozzájuk. A két férfi nyilvánvalóan nem ismerte egymást. Egyikük, egy magas, barna, keskeny arcú fiatalember harciasan előreugró állkapoccsal, vonaton érkezett előző nap. Hihetetlenül koszos, szürke flanelnadrágot és magas nyakú pulóvert viselt, ami csöppet sem felelt meg az éghajlat kívánalmainak. Az idősebb, középkorú, köpcös férfi nem vesztegette az idejét, és azonnal beszélgetésbe elegyedett Poirot-val ízes, bár enyhén tört angolsággal. A fiatalabb nem vett részt a társalgásban, mogorván végigmérte őket, majd hátat fordított, és úgy tett, mintha minden figyelmét a núbiai matróz ügyessége kötné le, aki a lábujjaival kormányozta a hajót, miközben kezével a vitorlákat igazgatta.

A Nílus békés és csendes volt, felszínét enyhe szellő fodrozta, a parti hullámok a hatalmas, fekete, síkos sziklákat mosták. Elephantinét csakhamar elérték. Partra lépve Poirot és bőbeszédű útítársa egyenesen a múzeum felé indultak. Útközben a köpcös férfi névjegykártyát kotorászott elő, és kis meghajlással átnyújtotta Poirot-nak. A kártyán ez állt:

Signor Guido Richetti, archeológus.

Poirot udvariasan viszonzta a meghajlást, és saját névjegyet adta oda Signor Richettinek. Eme formalitások végeztével együtt léptek be a múzeumba, miközben az olaszból komoly szakmai tudásra valló információk özöne áradt. Ekkor már franciául beszéltek.

A flanelnadrágos fiatalember egykedvűen végigsétált a múzeumon, időnként nagyot ásított, végül kimenekült a szabad levegőre. Poirot és Signor Richetti valamivel később követték. Az olasz érdeklődéssel vizsgálgatta a romokat, Poirot figyelmét azonban ekkorra már egy zöld napernyő vonta magára, amit a parti sziklán fedezett fel, így inkább arrafelé indult.

Mrs. Allerton egy hatalmas sziklán üldögélt, ölében nyitott könyvvel,

mellette a földön a vázlatfüzete hevert. Tucatnyi vigyorgó, fekete gyerek vette körül, kezüket, baksisban reménykedve, könyörögve nyújtották feléje. Poirot udvariasan megemelte a kalapját, mire Mrs. Allerton azonnal csevegni kezdett.

– Jó reggelt! – csicseregte. – Tartok tőle, hogy ezektől a szörnyű kölyköktől szinte lehetetlen lesz megszabadulni. Azt hittem, megunják előbb-utóbb, most már legalább két órája bámulnak, és egyre közelebb csúsznak. Időnként rájuk kiáltok, hogy „Imsi!”, és megfenyegetem őket a napernyőmmel. Ilyenkor egy-két percre szétrebbenek, aztán megint visszajönnek, kitartóan bámulnak tovább, és a szemük egyszerűen undorító, és az orruk nemkülönben, és igazán azt hiszem, hogy nemigen kedvelem a gyerekeket, vagy legalábbis azokat, akiket nem tanítottak meg a jó modor alapjaira, és nincsenek legalább valamennyire kimosakodva.

Bánatosan elnevette magát.

Poirot gálánsan kísérletet tett a gyerekhad elosztatására, ám minden eredmény nélkül. A fekete kis koldussereg szétrebbent ugyan egy pillanatra, de csak azért, hogy aztán még szorosabb gyűrűt vonjon köréjük.

– Sokkal jobban szeretném Egyiptomot, ha egy kicsit békésebb lenne! – panaszkodott Mrs. Allerton. – De itt sosem lehet egyedül az ember. Valaki mindig idejön, hogy kolduljon, hogy a szamarát kínálja fel, vagy üveggyöngyöket, kirándulást bennszülött falvakba, netán kacsavadászatot.

– Ez valóban roppant kellemetlen – helyeselt Poirot.

Óvatosan kiterítette zsebkendőjét a sziklára, és finomkodva elhelyezkedett rajta.

– Nem láttam a fiát ma reggel – kezdett végül új témát.

– Tim be akart fejezni néhány levelet, mielőtt elindulunk. A Második Vízeséshez megyünk, képzelje!

– Én is ezt az utat választottam.

– Milyen pompás! Meg kell mondanom, végtelenül hogy találkozhattam önnel. Nemrégiben Mallorcán nyaraltunk, és ott egy bizonyos Mrs. Leech fantasztikus dolgokat mesélt magáról. Fürdés közben elvesztette a rubingyűrűjét, és sajnálkozott, hogy ön nincs ott, hogy megtalálja neki.

– Ah, *parbleu*,¹¹ főka azért nem vagyok!

Ezen a szellemes megjegyzésen mindketten nevettek, majd Mrs. Allerton folytatta:

– Láttam magát ma reggel, amikor az ösvényen sétált Simon Doyle-lal. Mondja, mi a véleménye erről a fiatalemberről? Mi mindnyájan olyan kíváncsiak vagyunk rá!

– Valóban? Miért?

– Tudja, a házassága Linnet Ridgewayjel mindenki számára óriási meglepetés volt. Úgy tudtuk, hogy Linnet Lord Windleshamhez megy feleségül, majd ezek után egyik napról a másikra eljegyezte magát ezzel a férfival, akiről az ördög sem hallott korábban.

– Jól ismeri Linnet Doyle-t, Madame?

– Én nem, de az egyik unokatestvérem, Joanna Southwood legjobb barátnői közé tartozik.

– Ah, hogyne, olvastam már ezt a nevet a lapokban. – Poirot eltűnődött egy pillanatra, majd folytatta: – Mademoiselle Joanna Southwood eléggé gyakran szerepel az újságban.

– Ó, ő aztán tudja, hogyan csináljon egy kis hírnevet magának! – legyintett Mrs. Allerton.

– Úgy látom, nem kedveli különösebben, Madame.

– Szörnyen rosszmájú vagyok – pislogott Mrs. Allerton büntudatosan. – Tudja, én ódivatúan gondolkodom, és nem tudom megszokni Joanna viselkedését. Timmel viszont remekül kijön, régi jó barátok.

– Értem – bólintott Poirot.

Mrs. Allerton gyors pillantást vetett feléje, majd témát váltott.

– Milyen kevés itt a fiatal! Az a gesztenyebarna, csinos lány, akinek az anyja mindig turbánban jár, szinte az egyetlen fiatal teremtség a társaságban! Láttam, vele is beszélgetett. Én is kíváncsi vagyok rá!

– Miért érdekli önt, Madame?

– Sajnálom szegénykét! Amíg az ember fiatal és érzékeny, rengeteget tud szenvedni. Azt hiszem, ő is szenved.

– Igen, igaza van, szegény lány boldogtalan.

– Timmel csak úgy hívjuk: „a durcás lány”. Egyszer-kétszer megpróbáltam szóra bírni, de mindahányszor elutasította a közeledésemet. Bár azt hiszem, ő is részt vesz ezen a nílusi úton, és ott, gondolom, senki sem vonhatja ki magát teljesen a társaságból, nem igaz?

– Igen, valószínűleg igaza van.

– Én barátkozó típus vagyok... rettenetesen érdekelnek az emberek. Annyi

különböző fajtával találkozunk nap mint nap! – Egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta: Tim mesélte, hogy az a sötét hajú lány, azt hiszem, de Bellefort-nak hívják, Simon Doyle menyasszonya volt. Meglehetősen kínos lehet, hogy itt találkoznak.

– Igen, ez eléggé kínos helyzet – helyeselt Poirot.

Mrs. Allerton gyorsan rápillantott.

– Nem akarom, hogy félreértsen, de az a lány szinte megijesztett. Olyan... olyan indulatosnak látszik.

Poirot megfontoltan bólintott.

– Tökéletesen megértem önt, Madame. A felfokozott érzelmek mindig ijesztőek egy kissé.

– Ön is érdeklődik az emberek iránt, Monsieur Poirot? Vagy a kíváncsiságát csak a potenciális bűnözők keltik fel?

– Madame, ha ilyen kategória létezne, csaknem valamennyien beletartoznánk.

Mrs. Allerton kissé meghökkenten nézett rá.

– Ezt komolyan gondolja?

– A sajtóságos motiváló ok feltételezésével, persze – tette hozzá Poirot.

– Ami minden esetben különböző?

– Természetesen.

Mrs. Allerton szája körül parányi mosoly játszadozott. Tétovázott kissé, majd megkérdezte:

– Akár én is lehetnék bűnöző?

– Az anyák, Madame, különösen könnyörtelenek tudnak lenni, ha gyermekük veszélyben forog.

– Azt hiszem, igaza lehet – mondta Mrs. Allerton. – Valóban, így van.

Néhány percreg töprengett, majd elmosolyodott:

– Igyekezem lehetséges motívumokat találnia szállodában lakók számára, valamilyen büntény esetére. Igazán szórakoztató. Simon Doyle, például?

– Az ő gondolkodása túl egyszerű ehhez – mosolyodott el Poirot. – Túl egyszerű, túl direkt, minden elmésség nélkül.

– Ennélfogva könnyedén felderíthető eset, ugye?

– Bizony, nem lenne okos dolog ilyesmivel kísérleteznie.

– És Linnet?

– Ismeri az *Alice Csodaországban*-t: a királynőre emlékeztet, „üssétek le

a fejét!”.

– Hogyne, persze. Az isteni jog az uralkodásra. Nábót szőlőskertjére emlékezteti az embert. Menjünk tovább! Az a veszélyes kislány – Jacqueline de Bellefort –, ő képes lenne gyilkosságra?

Poirot elgondolkozott, aztán vontatott hangon felelt:

– Igen, azt hiszem, képes lenne.

– De nem biztos benne?

– Nem, még nem ismerem ki magam rajta egészen.

– Nem hinném, hogy Mr. Pennington gyilkos típus lenne, egyetért velem? Ő afféle kiszáradt, gyomorbajos embernek néz ki, akiből minden indulat hiányzik.

– De lehet, hogy erős benne az önfenntartás ösztöne.

– Meglehet. Mi a helyzet a szegény, turbános Mrs. Otterbourne-nal?

– A hiúság csodálatosan erős indíték lehet.

– Elegendő ok a gyilkosságra? – kételkedett Mrs. Allerton.

– A gyilkos indulatokat néha egészen jelentéktelen okok váltják ki.

– Melyek a leggyakoribb motivációk, Monsieur Poirot?

– A legtöbb gyilkosság a pénz miatt történik. Vagy mondjuk úgy, anyagi haszon miatt. Aztán ott van a bosszú... vagy említhetném a szerelmet, a félelmet, a pusztát, egyszerű gyűlöletet, a mások érdekében való cselekvést...

– Monsieur Poirot!

– Ó, igen, Madame! Tudok esetekről, hogy valaki, nevezzük A-nak, kizárólag azért ölte meg B-t, hogy ezzel kedvezzen C-nek. A politikai gyilkosságok gyakran ebbe a kategóriába tartoznak. Vannak, akik elfelejtik, hogy élet és halál kérdése a Jóistenre tartozik, és megölnék valakit, mert úgy ítélik, hogy ártalmas a civilizációra.

– Örülök, hogy ezt mondja – mondta halkán Mrs. Allerton –, bár végül is az Úristen is az emberek által hajtja végre az ítéleteit.

– Az ilyen gondolkodás veszélyes lehet, Madame!

– Ez utána kis beszélgetés után – ütött meg könnyedébb hangnemet Mrs. Allerton – örülnünk kell, hogy egyáltalán élünk még!

Felállt.

– Vissza kell mennünk. Ebéd után azonnal indulunk.

Amikor a kikötőhídhöz értek, a pulóveres fiatalember éppen helyet foglalt a csónakban, az olasz már ült. A núbiai csónakos vitorlát bontott, és

elindultak. Poirot udvariasan megpróbált beszélgetést kezdeményezni az idegennel.

– Csodálatos dolgokat lát az ember Egyiptomban, nem gondolja?

A fiatalember szörnyű illatot árasztó pipáját szörcsögtette. Poirot kérdésére kivette a szájából, és meglepően tiszta kiejtéssel röviden, minden egyes szót jól megnyomva csak ennyit mondott:

– Látni sem bírom.

Mrs. Allerton feltette cvikkerét, és élvezettel tanulmányozta a fiatalembert.

– Valóban? És miért? – érdeklődött Poirot.

– Vegyük csak a piramisokat. Haszontalan kőművesmunka, nagy köveket raktak egymásra, hogy ezzel potrohos, zsarnok uralkodók egoizmusának szolgáljanak. Gondoljon a tömegekre, akik vért izzadtak ebben az embertelen munkában, és jó részük bele is pusztult. Ezek az építmények nekem csak a szenvedést és kínokat juttatják az eszembe.

– Akkor talán szívesebben venné, ha nem volnának piramisok, nem épült volna meg a Parthenon, nem léteznének gyönyörű sírok és templomok – vetette közbe vidáman Mrs. Allerton –, ehelyett biztos megelégedésünkre szolgálna, hogy az emberek naponta háromszor étkeztek, és az ágyukban haltak meg?

A fiatalember ráemelte komor tekintetét.

– Én úgy gondolom, hogy az emberi lények fontosabbak a sziklatömböknél.

– Bár az utóbbiak maradandóbbak – emlékeztette Poirot.

– Nézze, én szívesebben néznék egy rendszeren táplált munkást, mint egy úgynevezett műemléket. A jövő számít, nem a múlt.

Ez már sok volt Signor Ricnettinek, aki olyan szenvedélyes szózuhatagban tört ki, amit követni is alig lehetett. A fiatalember ezt azzal viszonzta, hogy hangjában vad gyűlölettel részletesen kifejtette a kis társaságnak, hogyan vélekedik a kapitalista rendszerről. Mire a két szónoklatnak vége lett, meg is érkeztek a szálloda stégjéhez.

– Nahát, ilyet! – dünnyögte magában Mrs. Allerton a partra lépve. A fiatalember csupán baljóslatú pillantással nyugtázta megjegyzését.

A szálloda halljában Poirot szembetalálkozott Jacqueline de Bellefort-ral. A lány lovaglóruhát viselt, gúnyosan biccentett Poirot felé.

– Megyek szamaragolni. Gondolja, Monsieur Poirot, hogy érdemes ellátogatni a bennszülött falvakba?

– Ez a mai kirándulása, Mademoiselle? *Eh bien*, nagyon festőiek, de ne költsön túl sokat a bennszülött népművészet remekeire!

– Már csak azért sem, mert Európából szállítják ide őket, igaz? Nem, engem nem könnyű rászedni.

Biccentett, és kísért a ragyogó napfényre.

Poirot hamar befejezte a csomagolást, mivel holmiját mindig aprólékos gonddal tartotta rendben. Ezután az étterembe ment, és az elsők között ebédelt.

Ebéd után a szállodai busz a Második Vizeséshez kirándulókat az állomásra vitte, ahonnan expresszvonattal alig tíz perc alatt Sellalba értek.

Az Allerton család, Poirot, a piszkos nadrágos fiatalember és az olasz jelentkeztek az útra. Mrs. Otterbourne és a lánya Philae-be kirándultak a gátat megnézni, nekik csak Sellalban kellett csatlakozniuk a többiekhez.

A vonat Kairóból jött Luxor érintésével, és bő húsz percet késett. Amikor végre bepöfögött, a várakozó utasok, ahogy ilyenkor szokás, lökdösődni kezdtek, hogy minél jobb helyet kapjanak. Bennszülött hordárok a leszállók bőröndjeit rángatták le a vonatról, miközben minduntalan összeütköztek a felszállók csomagjait cipelő társaikkal.

Végül kissé lihegve, de Poirot is leülhetett az egyik fölkében. Körülötte a saját csomagjai mellett az Allerton család néhány bőröndje és néhány teljesen ismeretlen koffer hevert. Tim és az anyja egy másik fölkében kaptak helyet a többi csomaggal.

Poirot mellett egy ráncos arcú idős hölgy ült. Testén merev szabású fehér ruha feszült, nyaka és keze gyémántokkal ékesítve, sárgás arcán az emberiség iránti megvetés tükröződött. Arisztokratikus pillantást vetett Poirot-ra, majd egy amerikai magazinba temetkezett.

Vele szemben nagydarab, kócos, esetlen, harminc év körüli nő foglalt helyet. Barna szemét egy házőrző kutya hűségével tartotta az idős hölgyön, mint akinek egyetlen vágya, hogy a kiadott utasításokat kövesse. Időnként az idős hölgy kipillantott olvasnivalója mögül, és egy-egy utasítást lökött oda neki:

– Cornelia, szedd össze a takarókat!

– Ha megérkezünk, tartsd a szemed a neszesszeremen, semmi esetre se

engedj mást hozzányúlni!

– Ne feledkezz meg a papírvágómról!

Az út nem tartott sokáig. Alig tíz perc múlva megérkeztek a mólóhoz, ahová a *Karnak* kikötött. Mrs. Otterbourne és lánya már a fedélzeten várt rájuk.

A *Karnak* az Első Vízesés gőzöseinél, a *Papirusz*-nál és a *Lótusz*-nál kisebb hajó volt, így alkalmas az asszuáni gát zsilipein való átkelésre. Az utasok beszállás után megkapták kabinjaikat, legtöbben a felső fedélzeten, mivel a hajó nem telt meg teljesen. Ennek a fedélzetnek az elülső részén egy körös-körül üvegezett szalon nyújtott remek kilátást, ahol az utasok kényelmesen üldögélhettek, és szemlélhették az előttük kibontakozó tájat. Az alattuk lévő fedélzeten egy dohányzó és egy kis társalgó kapott helyet, az étkező pedig még egy szinttel lejjebb volt. Poirot mindenekelőtt gondosan elrendezte holmiját a kabinjában, azután kiment a fedélzetre, hogy az indulás pillanatában jelen lehessen. Nem messze tőle Rosalie Otterbourne támaszkodott a korlátra, így odasétált mellé.

– Végre elindulunk Núbia felé. Örül neki, Mademoiselle?

A lány mély lélegzetet vett, aztán legyintett.

– Igen. Örülök, hogy végre elszabadulunk innen.

Az előttük elterülő folyó, a csupasz vízparti sziklatömbök, itt-ott néhány, korábbi árvizek nyomait magán viselő, elhagyott, romos házikó zord, kegyetlen látványt nyújtottak, s emellett melankolikus, szinte baljóslatú hangulat áradt belőlük.

– El az emberektől – nyomta meg az utolsó szót Rosalie.

– Kivéve persze a mi társaságunkat, nemde, Mademoiselle?

Rosalie vállat vont.

– Van ebben az országban valami, amitől... kivetkőzöm magamból. Valami különös, ami felszínre hozza a bennem dúló rejtett gondolatokat. Minden olyan tisztességtelen, olyan igazságtalan!

– Ezt azért nem mondanám. Nem következtethetünk pusztán a látható dolgok alapján.

– Itt van például az anyám. – Már olyan halkán beszélt, hogy alig lehetett érteni. – Nincs Isten, csak a Szex, és Salome Otterbourne az ő Prófétája.

Ajkába harapott.

– Ezt azért nem kellett volna mondjam, azt hiszem.

– Miért ne mondaná... nekem? – legyintett Poirot. – Én annyi mindent hallok. Ön azt mondja, hogy forrong belülről, *eh bien*, olyan ez, mint a lekvárfőzés. Hagyja, hogy a habja a felszínre jöjjön, azután egy kanállal szépen leszedi.

Úgy tett, mintha valamit a Nílusba dobna.

– *Voilà*,¹² már meg is szabadult tőle.

– Milyen különös ember maga! – Rosalie durcás szája mosolyra húzódott, azután újra megkeményedett: – De nézze csak, hiszen itt van Mrs. Doyle és a férje is! Halvány fogalmam sem volt róla, hogy ők is itt lesznek.

Linnet ebben a pillanatban lépett ki egy kabinból, pár lépésre tőlük. Simon mögötte. Poirot elámult a lány szeméből sugárzó magabiztosságon, öntudaton. Boldogságában is határozottan önhittnek látszott. Simont is mintha kicserélték volna. Szélesen vigyorgott, úgy nézett ki, mint egy vidám kamasz fiú.

– Pompás! – kiáltott fel a korlátra támaszkodva. – Alig várom már, hogy elinduljunk, te is, Linnet? Itt sokkal kevésbé érzem magam turistának: mintha valóban Egyiptom szívébe utaznánk.

– Valóban, itt sokkal természetesebb, vadabb – válaszolt Linnet, és belekarolt a férjébe, aki magához szorította.

– Már túl vagyunk rajta, Lin! – dörmögte halkan Simon.

A gőzös lassan eltávolodott a kikötőhídtől. Ezzel kezdetét vette hétnapos útjuk a Második Vizeséshez.

És ebben a pillanatban a hátuk mögül könnyed, ezüstös kacagás csendült fel. Linnet úgy pördült meg, mintha kígyó csípte volna meg. Jacqueline de Bellefort állt ott, és láthatóan remekül szórakozott Linnet megrökönyödésén.

– Helló, Linnet! Igazán nem gondoltam volna, hogy itt is találkozunk. Mintha azt mondtátok volna, hogy Asszuánban maradtok még tíz napig, nem? Ez aztán a meglepetés!

– De te... de te nem... – hebegett Linnet. Végül magára erőltetett valami mosolyfélét, ami csak még kísértetiesebbé tette az arcát. – Én... én nem gondoltam, hogy te is itt leszel.

– Csakugyan?

Jacqueline átsétált a hajó túlsó oldalára. Linnet görcsösen kapaszkodott a férje karjába.

– Simon... Simon...

Doyle vidámsága egyszeriben elpárolgott. Tajtékozott a méregtől. Keze minden igyekezete ellenére ökölbe szorult.

Néhány lépéssel odébb mentek, így Poirot, aki úgy tett, mintha nem figyelne a jelenetre, csak foszlányokat értett meg további beszélgetésükből:

– ...visszafordulni... lehetetlen... de talán, ha... – azután Simon hangja egy kicsit hangosabban, kétségbeesetten, mégis hajlíthatatlanul:

– Nem menekülhetünk örökké, Linnet! Most már végig csinálnunk...!

Néhány órával később Poirot az üvegablakos szalonban álldogált, és a lemenő nap fényében maga elé bámult. A *Karnak* éppen egy keskeny szoroson haladt keresztül. vízparti sziklák csaknem függőleges fala között mélyen s sebesen folyt a víz. Ez már Nubia volt.

Mozgást hallott, és mire megfordult, Linnet Doyle állt mellette. Kezét tördelte, úgy festett, mint egy megriadt gyermek, Poirot még sosem látta ennyire feldúlnak.

– Monsieur Poirot, félek... mindentől félek – kezdte. – Sosem voltak még ilyen érzéseim. Ezek a vad sziklák olyan félelmetesek, minden olyan kopár és rideg! Hová megyünk? Mi fog történni? Bevallom, félek. Mindenki gyűlöl engem. Ezt még sosem éreztem. Mindig igyekeztem kedves lenni az emberekhez... próbáltam segíteni rajtuk... és most gyűlölnek... rengetegen gyűlölnek. Simon kivételével csupa ellenség vesz körül... Iszonyatos érzés, hogy gyűlölnek az embert...

– De hát miről beszél, Madame?

– Gondolom... az idegeim... – rázta meg a fejét Linnet. – Egyszerűen nem tudok szabadulni az érzéstől, hogy körülöttem minden veszélyt hordoz magában.

Válla fölött gyorsan és idegesen Poirot-ra pillantott. Majd hirtelen kitört:

– Hogy fog ez végződni? Be vagyunk zárva! Csapdába estünk! Nincs kiút! Muszáj folytatni. Én... én azt sem tudom, hol vagyok.

Lecsúszott az egyik székre. Poirot komoly arccal, szánakozva figyelte.

– Honnan tudta, hogy ezen a hajón fogunk utazni? – kérdezte Linnet. – Hogy tudhatta meg?

– Nem buta nő – rázta meg a fejét Poirot.

– Úgy érzem, mintha sosem menekülnék innen.

– Egyvalamit tehetne, sőt, ami azt illeti, csodálom, hogy ez még nem jutott

eszébe. Önnek, Madame, a pénz végül is nem számít. Miért nem bérelt ki csak maguknak egy *dahabijé*-t?¹³

Linnet tehetetlenül ingatta a fejét.

– Hiszen ha csak gyanítottam volna, de tudja, akkor sejtelmünk sem volt róla, hogy ez fog történni. És nem is volt könnyű...

Egyszerre hirtelen türelmetlenséggel robbantak ki belőle a szavak.

– Ó, maga nem is sejt, mennyi nehézséggel kell számolnom. Nekem nagyon óvatosnak kell lennem Simonnal. Ő... ő annyira érzékeny! A pénz miatt, és hogy én olyan gazdag vagyok, amiatt! Azt akarta először, hogy valami kis eldugott spanyol üdülőhelyre menjünk, amit ő fizetett volna. Mintha számítana! A férfiak olyan ostobák! Neki meg kell szoknia a kényelmes életet. Egy *dahabijé*-nak a pusztá gondolata is elkésértette volna. Felesleges kiadásnak tartotta volna. Meg kell nevelnem... fokozatosan.

Felnézett, nyugtalanul az ajkába harapott, mint aki úgy érzi, hogy óvatlanul túl sokat árult el a beszélgetés során. Felállt.

– Át kell öltöznöm. Sajnálom, Monsieur Poirot, tartok tőle, hogy csupa ostobaságot beszéltem itt összevissza.

7

Mrs. Allerton előkelően egyszerű, fekete csipkés estélyi ruhában lépkedett le a két szinttel lejjebb lévő étterembe. Már az ajtóban állt, amikor a fia utolérte.

– Igazán sajnálom, kedvesem. Sejtettem, hogy el fogok késni.

– Nem tudom, találunk-e még helyet.

A szalonban szabálytalan alakzatban helyezkedtek el az asztalok. Várniuk kellett néhány percet, míg a pincér leültetett egy nagyobb társaságot, és velük kezdett foglalkozni.

– Egyébként – jegyezte meg Mrs. Allerton könnyedén – meghívtam a kis Hercule Poirot-t, hogy vacsorázzon velünk.

– Anya, te viccelsz! Tim elképedve és bosszúsan nézett rá.

Anyja meglepetten kapta fel a fejét, Timnek rendszerint nem esett nehezére bárki idegennel végigcsevegni az estét.

- Drágám, csak nem tettem rosszul?
- De bizony hogy rosszul tetted! A legmodortalanabb fickó, akivel valaha is találkoztam!
- Ugyan, Tim! Ezt nem mondhatod komolyan!
- Különben is, minek hozol idegeneket a nyakunkra? Egy ilyen kis helyen, mint ez a bárka, amúgy is szörnyen unalmas bezártan élni. Most aztán a pasas itt fog ülni a nyakunkon reggeltől estig.
- Nagyon sajnálom, drágám – mondta Mrs. Allerton lehangoltan. – Azt hittem, hogy téged is szórakoztatni fog. Annyi érdekes élménye lehetett a kis belgának, és te szereted a detektívtörténeteket.
- Tim felhorkant.
- Talán jobb lenne, ha kevesebb ilyen remek ötlettel állnál elő, anya. Most már persze nemigen mászhatunk ki belőle, mi?
- Hát, kötve hiszem.
- Na mindegy, valahogy csak kibírom.
- Ebben a pillanatban megjelent a pincér, hogy az asztalukhoz kísérje őket. Mrs. Allerton kissé nyugtalanul követte. Tim sosem szokott beleszólni, hogy mikor kivel töltsenek el egy estét közösen. Jó modorával meglehetősen ellentétben állt az iménti kitörés. És ezt nem a hagyományos bizalmatlanság és alapvető idegenkedés okozta, amit minden angol érez az idegenekkel szemben. Nem, Tim igazi kozmopolita volt. A férfiak néha olyan kiszámíthatatlanok! – sóhajtott magában Mrs. Allerton. Még a legközelebbi barátok és családtagok is meglephetnek váratlan reakciókkal, érzelmekkel.
- Alig ültek le, amikor Poirot lépett be nesztelen, sietős léptekkel az étterembe. Megállt mellettük; kezét a harmadik szék karfájára helyezte.
- Megengedi, Madame, hogy éljek szíves meghívásával?
- Természetesen. Foglaljon helyet, Monsieur Poirot.
- Igazán kedves.
- Mrs. Allerton figyelmét nem kerülte el, hogy Poirot gyors pillantást vetett Timre, miként az sem, hogy fiának sehogy sem sikerült valamennyire is barátságos arckifejezést magára erőltetnie. Így egyedül rá hárult a feladat, hogy a vacsora hangulatát kellemessé tegye. Amint levesüket kanalazták, kézbe vette a tányérja mellé tett utaslistát.
- Lássuk csak – javasolta lelkesen –, hány embert tudunk azonosítani. Az ilyesmi mindig jó játék. – Azzal olvasni kezdte a neveket.

– Mrs. Allerton. Mr. T. Allerton. Ez eddig egyszerű. Miss de Bellefort. Egy asztalhoz ültették Mrs. Otterbourne-nal és a lányával, úgy látom. Kíváncsi vagyok, mihez kezdenek egymással. Ki a következő? Dr. Bessner. Dr. Bessner? Ki ismeri fel dr. Bessnert?

Szemügyre vette az egyik asztalt, amelynél négy férfi foglalt helyet.

– Talán az a kövér, bajszos, simára borotvált arcú férfi lesz az. Németnek látszik, nem gondolja, Monsieur Poirot? Úgy látszik, nagyon ízlik neki a leves.

Ez utóbbi megjegyzés a hozzájuk áthallatszó szürcsölésre vonatkozott. Mrs. Allerton folytatta:

– Miss Bowers? Van valakinek valami javaslata? Három vagy négy nő is lehetne, mindegy, egyelőre hagyjuk. Mr. és Mrs. Doyle. Nos, igen, vitathatatlanul ők teszik ezt az utat különlegessé. Mrs. Doyle csodálatosan néz ki. Nézd csak, Tim, milyen tökéletesen illik rá ez a ruha!

Tim megfordult ültében. Linnet Doyle, férje és Andrew Pennington az egyik sarokban kaptak helyet. Linnet fehér ruhája fölött gyöngysort viselt.

– Szerintem átkozottul egyszerű – válaszolt Tim. – Egy hosszú anyag valami zsinórral a dereka körül.

– Pontosan, kedvesem – mondta az anyja. – Leírásod kissé talán férfias, de illik a legalább nyolcvan guinea-s modellre.

– Sosem értettem, miért költenek a nők olyan iszonyú pénzeket az öltözködésre. Kész abszurdum.

Mrs. Allerton válasz helyett tovább tanulmányozta az utasokat.

– Mr. Fanthorp is abból a négyes férfiasztalból lesz valamelyik. Talán az a csendes fiatalember, még egyszer sem láttam megszólalni. Szimpatikus az arca, óvatosnak, de intelligensnek tűnik.

– Igen, határozottan értelmes – helyeselt Poirot. – Nem beszél, ám annál figyelmesebben hallgat, és a szemét is nyitva tartja. Igen, azt hiszem, jó megfigyelő lehet. Nem az a típus, akiről feltételeznénk, hogy csak úgy cél nélkül utazgat a világnak ezen a részén. Kíváncsi volnék, mi járatban van itt.

– Mr. Ferguson – olvasta a következő nevet a listáról Mrs. Allerton. – Azt hiszem, Mr. Ferguson az antikapitalista barátunk. Mrs. Otterbourne, Miss Otterbourne. Róluk mindent tudunk. Mr. Pennington? Alias Andrew bácsi. Kellemes megjelenésű, szerintem...

– Ugyan már, anya! – szólt közbe Tim.

– ...úgy értem, egész jól néz ki a maga szikár módján. Az ilyen könnyörtelen arcú emberekről olvassa az ember a lapokban, hogy a tőzsdén töltik életük nagy részét. De gazdagnak is látszik! A következő... ah, Monsieur Hercule Poirot, akinek a képességei ezen az úton kihasználatlanul maradnak. Nem szerveznél egy kis bűntényt Monsieur Poirot számára, Tim?

A barátságosnak szánt ugratás azonban célt tévesztett, Tim csak bosszúsabb lett tőle. Mogorván anyjára nézett, és Mrs. Allerton jobbnak látta, ha visszatér a kitalálósdihoz.

– Mr. Richetti. Az olasz archeológus barátunk. Azután Miss Robson, és végül Miss van Schuyler. Ő legalább egyszerű eset. Az a rettenetesen csúf amerikai dáma, aki nyilván a hajó királynőjének érzi magát, és csak a legelőkelőbb útitársakkal hajlandó néhány szót váltani. Bámulatos, milyen emberek vannak, nem? Mintha egy kosztümös darabból került volna ide. Az a két nő minden bizonnyal Miss Bowers és Miss Robson lesz – a sovány, cvikkeres nyilván a titkárnő vagy valami hasonló, a másik, az a szerencsétlen kinézésű kislány pedig csakis a szegény rokon lehet, rettenetesen élvezi ezt az utat, pedig úgy bánnak vele, mint egy rabszolgával. Szerintem Robson a titkárnő, és Bowers a szegény rokon.

– Tévedsz, anya – vigyorgott Tim, aki hirtelen visszanyerte jókedvét.

– Honnan tudod?

– Csak onnan, hogy vacsora előtt a társalgóban voltam, és hallottam, amint az öreglány odaszólt a kövérebbiknek: „Hol van Miss Bowers? Keresd csak meg, Cornelia!” És Cornelia, mint valami hűséges pulikutya, loholt megkeresni Miss Bowerst.

– Beszédbe fogok elegyedni Miss van Schuylerrel – mondta Mrs. Allerton.

Tim újra elvigyorodott.

– Szóba se áll veled, anya!

– Dehogynem! Majd úgy intézem, hogy mikor a közelemben ül, halkan, ám érthetően fogok csevegni valakivel, és megemlítem az összes neves barátomat és ismerősömet, aki csak eszembe jut. Gondolom, egy odavetett utalás másod-unokatestvéredre, Glasgow hercegére, nem marad hatástalan.

– Olyan gátlástalan vagy, anya!

Vacsora után az antikapitalista fiatalember (aki logikusan nem lehetett más, mint Mr. Ferguson) visszavonult a dohányzóba, ezzel fejezván ki

megvetését a felső fedélzet kilátószalonjában összegyűlt utasok iránt.

Miss van Schuyler oly módon biztosította magának a legjobb, legszélvédettebb helyet, hogy odasétált ahhoz az asztalhoz, melynél Mrs. Otterbourne ült, és határozott hangon közölte vele:

– Bizonyára megbocsát, asszonyom, de azt hiszem, itt felejtettem a kötésemet.

Hipnotikus szemével szúrósan nézett Mrs. Otterbourne-ra, akinek fején megremegett a turbán, ám némán felállt. Miss van Schuyler kényelmesen elhelyezkedett, kíséretének is helyet szorítva. Mrs. Otterbourne, aki mellettük ült le, megkockáztatott néhány megjegyzést, amely azonban fagyos udvariasságba ütközött, úgyhogy csakhamar feladta a küzdelmet. Ettől fogva Miss van Schuyler fennköltén és egyedül üldögélt. A Doyle és az Allerton család egymással beszélgetett, dr. Bessnernek a csendes Mr. Fanthorp jutott társaságul. Jacqueline de Bellefort egyedül olvasgatott, Rosalie Otterbourne pedig nyughatatlanul járkált fel s alá. Mrs. Allerton megszólította ugyan néhányszor, és igyekezett bevonni a társaságukba, ám a lány barátságtalanul elutasította.

Hercule Poirot egész este Mrs. Otterbourne előadását hallgatta a hölgy írói hivatásáról. Amikor később a kabinjába indult, útközben Jacqueline de Bellefort mellett haladt el, aki a hajó vaskorlátjának támaszkodva magában álldogált. Közeledtére feléje fordult, és Poirot-t megdöbbentette az arcán tükröződő elkeseredettség. És ezen az arcon most nyoma sem volt nemtörődömségnek; rosszindulatnak, sötéten villogó diadalnak.

– Jó estét, Mademoiselle!

– Jó estét, Monsieur Poirot! – Egy kicsit tétozott, majd megkérdezte: – Meglepte, hogy itt talált?

– Nem annyira meglepetést éreztem, mint inkább... hogy is mondjam, sajnálkoztam... Őszintén sajnálkoztam – válaszolt lassan.

– Úgy érti... *engem* sajnál?

– Igen, így gondoltam. Ön, Mademoiselle, a kockázatos megoldást választotta... Ahogy mi ezzel a hajóval nekivágtunk egy útnak, ugyanúgy ön is nekivágott a saját útjának, és ez az út egy sebes folyón visz, veszélyes sziklák között, ki tudja, milyen rejtett örvényeken keresztül...

– Miért mondja ezt most nekem?

– Mert ez az igazság... Mert minden szálat elvágott, ami a biztonsághoz

kötötte. És kétlem, hogy ezek után, még ha akarna is, vissza tudna fordulni.

- Ebben igaza van – bólintott lassan a lány. Majd felvetette a fejét:
- De mindegy... mindenki a saját csillagát követi, bármerre vezesse is!
- Csak vigyázzon, Mademoiselle, nehogy rossz csillagot kövessen.

Jacqueline felnevetett, majd a számarkísérő fiúkat utánozva, elnyújtott hangon kántálta:

- Az a csillag rossz csillag, az a csillag lehullni...

Poirot már majdnem aludt, amikor halk hangok ébresztették fel. Simon Doyle odakint ugyanazt a néhány szót ismételte meg, amit akkor mondott, amikor a gőzös elhagyta Sellalt:

- Most már végig kell csinálnunk...

Igen – gondolta magában Poirot –, most már végig kell csinálnunk.

És ez a gondolat egyáltalán nem derítette fel.

8

A gőzös másnap reggelre Esz-Szebuába érkezett.

Cornelia Robson az elsők között sietett a partra örömtől sugárzó arccal, fején hatalmas kalapot egyensúlyozva. Cornelia soha senkivel nem bánt lekezelően, kedves, szeretetre méltó természetével ez nem fért volna össze. Másokban sosem a rossz, inkább az értékes tulajdonságokat igyekezett felfedezni.

Amikor például Hercule Poirot-t megpillantotta fehér öltönyében, rózsaszínű ingében, melyhez széles fekete csokornyakkendőt és fehér trópusi sisakot húzott fel, arcizma sem rándult (az arisztokratikus Miss van Schuyler bizonyára rosszállón vette volna tudomásul ezt az öltözetet). Együtt sétáltak fel a szfinxszobrokkal ékesített úton, és Cornelia készségesen válaszolt Poirot konvencionális kérdéseire.

- A társnői nem tartanak önnel, hogy megtekintsék a templomot?

– Az a helyzet, tudja, hogy Marie néném, azaz Miss van Schuyler, sosem kel fel nagyon korán. Rettenetesen kell vigyáznia az egészségére. És természetesen Miss Bowerst, az ápolónőjét kérte meg, hogy legyen segítségére. Még azt is mondta, hogy ez nem is tartozik a legszebb templomok közé, de borzasztó nagylelkűen beleegyezett, hogy én azért

megnézzem.

– Ez valóban kedves tőle – felelte szárazon Poirot.

A naiv Cornelia gyanútlanul helyeselt:

– Ó, igen, ő olyan kedves! Egyszerűen csodálatos, hogy elhozott erre az útra. Igazán szerencsésnek mondhatom magam. Alig hittem a fülemnek, amikor anyától megkérdezte, hogy mit szólna, ha engem magával hozna.

– És élvezzi az utat, ugye?

– Ó, egészen felejthetetlen! Láttam Olaszországot – Velencét, Padovát és Pisát, azután Kairót is, de ott sajnos Marie néni nem érezte jól magát, így nem nézhettem körül rendesen a városban. És most ez a csodálatos út Vádi-Halfába...!

– Önnek remek természete van, Mademoiselle – állapította meg Poirot mosolyogva. Elgondolkozva emelte tekintetét a lányról Rosalie-ra, aki összeráncolt homlokkal, egymagában ment előttük.

– Nagyon csinos, nem gondolja? – kérdezte Cornelia, követve Poirot pillantását. – Csak ne lenne olyan szúrós a tekintete! Persze, tipikus angol. Nem is olyan kedves, mint Mrs. Doyle. Azt hiszem, Mrs. Doyle a legelragadóbb és legelegánsabb nő, akivel valaha is találkoztam! És a férje egyszerűen megőrül érte, annyira imádja. Az az ősz hajú hölgy is roppant előkelőnek látszik, azt hiszem, egy herceg unokahúga. Legalábbis ezt mondta tegnap este a mellettünk lévő asztalnál. De úgy tudom, neki magának nincs címe.

És fecsegett mindaddig, amíg az idegenvezető kántáló hangján félbe nem szakította őket: – Ezt a templomot Amon egyiptomi isten és Ré-Harahti napisten emlékére építették. Ez utóbbit jelképezi a sólyomfej...

Monoton hangját dr. Bessner halk mormolása kísérte, aki a kezében tartott útikönyvből olvasta fel németül ugyanazt.

Tim Allerton nem csatlakozott a társasághoz. Anyja a hallgató Mr. Fanthorpot próbálta beszédre bírni. Andrew Pennington, Linnet Doyle-ba karolva figyelmesen hallgatott, szemmel láthatóan egészen lekötötte a tolmács előadása.

– Csaknem húsz méter lenne? Nem gondoltam volna! Remek fickó lehetett az a Ramszesz! Nála tevékenyebb ember talán azóta sem élt Egyiptomban.

– Kitűnő üzletember volt, Andrew bácsi!

Andrew Pennington elismerően nézett a lányra:

– Remekül néz ki ma, Linnet! Aggódtam egy kicsit az utóbbi időben, mintha sápadt lett volna az arca.

A társaság vidáman csevegve lassan visszatért a hajóhoz. Újra elindultak, ezúttal kevésbé komor, természetes díszletek között: itt már pálmák, növények szegélyezték a két partot. És mintha a változó környezet valami rejtett feszültségnek, levertségnek is véget vetett volna: Tim Allerton túltette magát rosszkedvén, Rosalie kevésbé tűnt mogorvának, és Linnet is egészen kivirult.

Pennington elérkezettnek látta az időt, hogy témát váltson:

– Tudom, hogy tapintatlanság egy nászúton lévő fiatalasszonyt üzleti kérdésekkel untatni, de lenne néhány ügy...

– Hogyne, persze, Andrew bácsi. – Linnet azonmód elkomolyodott. – A házasságommal nyilvánvalóan változások járnak.

– Pontosan erről van szó. Valamikor a közeljövőben alá kellene írnia egy-két iratot.

– Akár most is!

Andrew Pennington lopva körbenézett. A hajó panorámás szalonjában üldögéltek egy csendes sarokban. Az utasok többsége kint sétált a fedélzeten a kabinok és a kilátó-szalón között. A szalonban alig tartózkodtak néhányan; Mr. Ferguson például, aki a terem közepén az egyik kis asztalnál sörözgetett. Pizkos nadrágba bújtatott lábait kinyújtotta, és két korty között magában füttyörészett. Hercule Poirot az egyik ablak mellett üldögélt, és szemmel láthatóan a tájban gyönyörködött. Miss van Schuyler pedig a sarokban egy Egyiptomról szóló útleírásba mélyedt.

– Kitűnő! – mondta Pennington, és kisietett.

Linnet és Simon lassan elmosolyodtak, gyönyörűséggel, némán figyelték egymást néhány percig.

– Minden rendben, drágám? – kérdezte végül Simon.

– Igen, azt hiszem... Szinte különös, hogy milyen hamar megnyugodtam.

– Csodálatos vagy, szerelmem! – jelentette ki Simon mély meggyőződéssel.

Pennington, kezében nagy csomó sűrűn gépelt papírral, újból megjelent.

– Irgalom! – könyörgött Linnet. – Ezt mind alá kell írnom?

– Tudom, hogy fáradtságos munka – mentegetőzött Pennington –, de szeretném az ügyeit megfelelő módon tisztába rakni. Először is itt van a

Fifth Avenue-n lévő ingatlan bérbeadása... azután a Western Lands koncessziók...

És sorolta tovább, Linnet elé rakva az újabb és újabb papírokat. Simon ásított.

A szalon forgóajtaja meglendült, és Mr. Fanthorp sétált be ráérősen. Körülnézett, majd Poirot mellé állva kibámult a fakó kék vízre és a parti sárga homokra.

– ...csak itt aláírja és kész is! – fejezte be Pennington, azzal Linnet elé tett néhány összefűzött papírlapot, és mutatta, hol írja alá.

Linnet kézbe vette a dokumentumot, és végigfutott rajta. Aztán visszalapozott az első oldalra, végül a Pennington kínálta töltőtollal aláírta a nevét: *Linnet Doyle*...

Pennington elrakta az iratot, és újabbat tett Linnet elé.

Fanthorp lassan feléjük sétált. Mereven bámult ki az oldalablakon, mintha a mellettük tovatűnő partszakaszon valami különös vonná magára a figyelmét.

– Ez itt csak az átutalás – hadarta Pennington. – Nem is érdemes elolvasni.

Linnet azonban ebbe is belepillantott, Pennington pedig elővett egy harmadik aktát. Linnet ezt is figyelmesen átnézte.

– Semmi különös, egyértelmű ügy – kommentálta az amerikai a szöveget.
– Nem is érdekes, csupa ügyvédi szakzsargon.

Simon újra ásított.

– Drágám, ugye nem akarsz ezt az egészet végigolvasni? Ebédig itt kéne ülnünk hozzá, de lehet, hogy még tovább.

– Mindig mindent elolvasok, mielőtt aláírnám – válaszolt Linnet. – Apa tanított meg rá. Azt mondta, sosem lehet tudni, mikor bukkan az ember egy elírásra.

Pennington érdesen felnevetett: – Maga kitűnő üzletasszony, Linnet!

– Sokkal lelkiismeretesebb, mint én vagyok – helyeselt Simon, maga is nevetve. – Én még soha egyetlen hivatalos papírt el nem olvastam. Aláírom, ahol látom a kipontozást, azzal részemről az ügy be van fejezve.

– Szörnyű hanyagság! – nézett rá Linnet rosszállóan.

– Az én fejem nem üzletkötésre való! – jelentette ki derűsen Simon. – Soha nem is érdekelt az ilyesmi. Ha alá kell írni valamit, aláírom. Ez a

legegyszerűbb.

Andrew Pennington figyelmesen nézte, majd száraz hangon, állát simogatva megkérdezte:

– Nem kockázatos ez egy kicsit, Doyle?

– Szamárság! – vágta rá Simon. – Nem hiszem, hogy az egész világ arra törekedne, hogy engem tönkretessen. Én megbízom az emberekben, és ez többnyire kifizetődik, ha hiszik, ha nem! Alig fordult elő, hogy becsaptak volna.

Ekkor, mindnyájuk meglepetésére, a csendes Mr. Fanthorp hirtelen megfordult, és egyenesen Linnethez címezte szavait:

– Elnézését kérem, hogy közbeszólok, de hadd fejezzem ki legnagyobb elismerésem az üzleti érzékét illetően. A foglalkozásom során – magam is ügyvéd vagyok – nagyon ritkán találkozom ilyen hölgyekkel. Tökéletesen igaza van, ha nem ír alá semmiféle dokumentumot, mielőtt elolvasta volna, tökéletesen igaza van!

Kissé meghajolt, majd enyhén elvörösödve visszafordult a Nílus partja felé.

– Hm... nagyon köszönöm – válaszolt Linnet bizonytalanul. Ajkába harapott, hogy visszafojtsa feltörő kacagását. – A fiatalember szerfölött ünnepélyes hangon adta elő mondanivalóját.

Andrew Pennington bosszankodott, Simon Doyle pedig mintha nem tudta volna eldönteni, mérgelődjön-e vagy mulasson. Világosan látta hátulról is, hogy Mr. Fanthorp füle karmazsinpiros színben pompázik.

– Mi a következő? – mosolygott végül Linnet Penningtonra.

Az amerikai azonban határozottan dühösnek látszott.

– Talán jobb volna, ha egy más alkalommal folytatnánk. Miként Doyle az imént megjegyezte, ha ezeket mind át akarja olvasni, ebédig itt, ülnénk. Es igazán kár volna lemaradni ennek a csodálatos tájnak az élvezetéről. Amúgy is csak ez a két irat volt sürgős. A többi megcsináljuk máskor.

– Szörnyű meleg van itt – mondta válasz helyett Linnet –, menjünk inkább ki!

Előreindult, és a két férfi követte. Hercule Poirot hátranézett, figyelmesen szemlélte egy pillanatig Mr. Fanthorp hátát, majd Mr. Fergusonra nézett, aki továbbra is minden látható cél nélkül üldögélt, és fejét hátravetve füttyörészett magában. Végül Miss van Schuyler egyenes figuráját vette

szemügyre. Miss van Schuyler Mr. Fergusont bámulta mereven, s csak akkor emelte le róla a tekintetét, amikor a bal oldali forgóajtó meglendült, és Cornelia Robson lépett be sietős léptekkel.

– Na végre itt vagy! – rivallt rá. – Hol az ördögben tekeregtél?

– Igazán sajnálom, Marie néni. A fonalat nem találtam ott, ahol mondta. Egy másik zacskóban volt együtt a...

– Drága gyermekem, szörnyű ügyetlen vagy, bármit kelljen is megkeresni! Tudom, hogy igyekszel, de meg kell próbálnod egy kicsit ügyesebben és gyorsabban elintézni, ha megkérlek valamire. Az egész csak figyelem kérdése.

– Rettenetesen sajnálom, Marie néni. Valóban borzalmasan ügyetlen vagyok.

– De ha egy kicsit törekednél, úrrá lehetnél az ügyetlenségeden, kedvesem. Magammal hoztalak erre az útra, de elvárok egy csöppnyi figyelmességet cserébe!

– Nagyon sajnálom, Marie néni – motyogta Cornelia elvörösödve.

– És hol marad Miss Bowers? Tíz perccel ezelőtt be kellett volna vennem az orvosságomat. Légy szíves, eredj és kerítsd elő, drágám. A doktor külön figyelmeztetett rá, mennyire fontos, hogy...

Ebben a pillanatban Miss Bowers szerencsére megjelent, kezében egy parányi orvosságos üveggel.

– A gyógyszer, Miss van Schuyler.

– Tizenegykor kellett volna megkapnom! – förmedt rá az öreg hölgy. – És ha van valami, amit utálok, az a pontatlanság.

– Egyetérték – válaszolt higgadtan Miss Bowers. Karját előrelelendítette, és az órájára pillantott: – Pontosan fél perc múlva lesz tizenegy.

– Az én órámon már tíz perccel elmúlt!

– Tartok tőle, hogy az én óráim pontosabb. Remek szerkezet, még sosem késett. – Miss Bowers maga volt a megtestesült nyugalom.

Miss van Schuyler lenyelte az üvegse tartalmát.

– Szörnyen érzem magam – panaszolta.

– Sajnálattal hallom, Miss van Schuyler.

Ám Miss Bowers cseppet sem látszott sajnálkozóznak, sőt, mintha nem érdekelte volna az egész. Már régóta megtanulta, hogy mikor, mire, hogyan kell helyesen válaszolnia.

– Kibírhatatlan ez a hőség idebent! – sopánkodott Miss van Schuyler. – Keressen nekem egy széket valahol a fedélzeten, Miss Bowers. Cornelia, hozd a kötésemet! És el ne ejtsd nekem, te szerencsétlen! Kint majd segítesz letekerni néhány gombolyag fonalat!

Ezzel mindhárman kivonultak.

Mr. Ferguson sóhajtott, és a lábát kezdte masszírozni.

– Te jó ég – mondta maga elé. – Legszívesebben kitekerném ennek a banyának a nyakát!

– Nem kedveli ezt a típust, ugye? – fordult felé Poirot érdeklődve.

– Nem kedvelem? Enyhe kifejezés. Volt ez a nő valaha is bárkinek hasznára? Soha életében nem dolgozott, a kisujját sem kellett megmozgatnia, hogy kényelmesen éljen. Csak másokon élösködik. Egy parazita, egy utolsó, utálatos parazita. Bár akad még egynéhány ezen a hajón, aki nélkül egész jól ellenne a világ.

– Valóban?

– Bizony ám! Ez a nő is, aki itt fontoskodva firkálta a nevét a részvényeire! Nyomorult munkások ezrei dolgoznak pusztá alamizsnáért, csak hogy ez a nő selyemharisnyájában és más haszontalan luxuscikkeiben jól érezze magát. Anglia egyik leggazdagabb asszonya, legalábbis így mondták, és egy fűszálat sem tett keresztbe egész életében.

– Ki mondta, hogy olyan gazdag?

Mr. Ferguson harciasan ránézett.

– Valaki, akivel maga talán szóba sem állna! Egy olyan ember, aki a keze munkájával keresi meg a kenyerét, és még csak nem is szégyelli! Nem egy magukfajta piperkőc, kikent-kifent semmirekellő, de nem ám!

Leplezetlen megvetéssel nézett Poirot csokornyakkendőjére és rózsaszínű ingére.

– Nézze, én az agyam munkájából élek, és én sem szégyellem – válaszolta szelíden Poirot.

Mr. Ferguson felhorkantott.

Valamennyiüket le kéne löni!

– Kedves barátom, magában aztán van hajlam az erőszakra! – csettintett Poirot.

– Mondjon valamit, amit erőszak nélkül meg lehet oldani! Ahhoz, hogy építhessünk, először a régit kell lerombolni, elpusztítani!

– Ez mindenképpen a könnyebb megoldás, és persze jóval látványosabb is.

– Maga miből él? Fogadok, hogy nem dolgozik! Nyilván valahol középtájt evickél az árban, csak hogy ne legyen feltűnő!

– Nem vagyok átlagember, nagyon is fontos ember vagyok – jelentette ki Poirot enyhe önteltséggel.

– De micsoda?

– Detektív vagyok! – közölte Poirot olyan hangsúllyal, mintha legalábbis azt mondta volna: –, Király vagyok!”

– Te jó isten! – A fiatalember valóban meglepődött. – Azt akarja mondani, hogy az a nő egy magánhekust fogadott maga mellé? Ennyire félti a bőrét?

– Semmiféle kapcsolatban nem állok Monsieur avagy Madame Doyle-lal – válaszolt hűvösen Poirot. – Én ide nyaralni jöttem.

– Egy kis változatosság, mi?

– És maga? Magát nem a kikapcsolódás vágya hozta Egyiptomba?

– Kikapcsolódás! – Mr. Ferguson újra felhorkantott. Aztán rejtélyesen hozzátette: – Felmérést végzek.

– Milyen érdekes! – mormolta Poirot, és kivonult a fedélzetre.

Miss van Schuyler a legjobb sarokban talált magának helyet. Cornelia előtte térdelt, kinyújtott karjain feszesen tartotta a szürke gyapjúfonalat. Miss Bowers egyenes derékkal ült mellettük, és az esti újságot olvasta.

Poirot rugalmas léptekkel átment a jobb oldali fedélzet-szárnyra. Amint a hajó tatjához ért, kis híján nekiütközött egy elegáns, fekete ruhába öltözött nőnek. Az meghökkenően nézett rá, majd pikáns, jellegzetesen mediterrán arca visszafordult a mellette álló, egyenruhás, nagydarabférfi felé. Arcukon különös kifejezés ült – büntudat és ijedtség. Poirot kíváncsian találgatta magában, vajon miről is beszélhettek.

Megkerülte a hajó tatját, és sétáját a bal oldalon folytatta. Kinyílt egy kabinajtó, és a kilépő Mrs. Otterbourne csaknem a karjába zuhant. Szaténból készült skarlátvörös köntöst viselt.

– Ó, mennyire sajnálom! – sopánkodott. – Mr. Poirot, kérem, ne haragudjon! A mozgás... tudja, ez az állandó mozgás! Sosem értettem, hogy tudnak a matrózok olyan biztosan megállni a lábukon. Ha ez a hajó csak egy kicsit is nyugton maradna... – Belekapaszkodott Poirot karjába. – Ez az állandó hánykolódás elviselhetetlen... Sosem érzem magam jól a tengeren...

És folyvást magamra hagyatva kell szenvednem! A lányom, tudja, semmi együttérzést nem tanúsít szegény öreg anyjával szemben, aki annyi mindent tett érte...

Mrs. Otterbourne sírva fakadt.

– Agyondolgoztam magamat miatta, az utolsó filléremet is ráfordítottam. Micsoda életet élhettem volna; micsoda életet... és én mindent feláldoztam érte... mindent feláldoztam! És senkit sem érdekel! De megmondom mindenkinek, most megmondom nekik, milyen rosszul bánik velem, mennyire elhanyagol a saját, tulajdon lányom! Milyen szívtelen teremtés! Rákényszerített erre az útra... én meg halálra unom magam. Megyek, és elmondom mindenkinek...

Azzal tántorgó léptekkel elindult. Poirot gyöngéden megfogta a karját.

– Azonnal ideküldöm, Madame. Talán legjobb volna, ha visszamenne a kabinjába. Erre parancsoljon...

– Nem, én el akarom mondani mindenkinek... mindenkinek, aki csak itt van ezen a hajón...

– Túlságosan veszélyes, Madame. Háborog a folyó, még ki is eshetne!

– Gondolja? – nézett rá Mrs. Otterbourne kételkedve. – Komolyan gondolja?

– Igen.

Nagy nehezen sikerült meggyőznie. Mrs. Otterbourne visszabotladozott a kabinjába. Poirot orra idegesen megrándult néhányszor, majd bólintott, és megindult arrafelé, ahol Rosalie Otterbourne üldögélt Mrs. Allerton és Tim társaságában.

– Az édesanyja látni szeretné, Mademoiselle!

A lány szemmel láthatólag vidám hangulatban volt, ettől a mondattól azonban egyszerre elpárolgott a jókedve. Gyors, gyanakodó pillantást vetett feléje és elsietett.

– Nem tudok eligazodni ezen a gyermekén! – jelentette ki Mrs. Allerton. – Állandóan változik: egyszer kedves, barátságos, másnap pedig goromba, mint egy pokróc.

– Alaposan el lehetett kényeztetve, attól ilyen rossz modorú – tette hozzá Tim.

Mrs. Allerton azonban a fejét rázta.

– Nem, nem hiszem, hogy erről volna szó. Szerintem inkább boldogtalan.

– Végül is mindenkinek megvannak a saját gondjai – vont vállat Tim. Hangja kemény és határozott volt.

Ebben a pillanatban gongütés hallatszott.

– Ebéd! – kiáltott Mrs. Allerton elragadtatva. – Menjünk, farkaséhes vagyok!

Aznap este Poirot észrevette, hogy Mrs. Allerton Miss van Schuyler mellett ül, és élénken beszél hozzá. Amint elment a közelükben, Mrs. Allerton fél szemmel rákacsintott. Éppen azt mondta:

– Ó, hogyne, Calfries Castle-ban, a drága herceg...

Cornelia ezúttal kimenőt kapott, és kint maradt a fedélzeten. Dr. Bessnert hallgatta, aki kissé esetlenül, mintha útikönyvből olvasna fel, próbálta beavatni az egyiptológiába. Cornelia elbűvölve hallgatta.

Odébb, a hajókorlátnak dőlve, Tim Allerton Rosalie Otterbourne-nal beszélgetett.

– Rohadt ez a világ, úgy, ahogy van – mondta a fiú.

– És igazságtalan: vannak, akiknek minden megadatik válaszolt Rosalie.

Poirot felsóhajtott. Boldog volt, hogy már nem fiatal.

9

Hétfő reggel a *Karnak* utasainak páratlan élményben volt észük. A folyó partján kikötött gőzös fedélzetéről a felkelő nap fényében alig száz méterre hatalmas templomot pillantottak meg. Négy, a parti sziklából kifaragott óriási kőfigura állt előtte, és nézte örök időktől fogva a Nílust, arccal a kelő nap felé fordulva.

– Hát nem csodálatos, Monsieur Poirot? – dadogta elragadtatva Cornelia Robson. – Olyan hatalmasak és olyan békések... és ha rájuk nézek, olyan parányinak érzem magam, mint egy... mint egy kis rovar... Ilyenkor jön rá az ember, hogy milyen kevés dolog lényeges igazán az életben.

Mr. Fanthorp mellettük állva magában mormogott:

– Elragadó... valóban elragadó.

– Ugye fantasztikus? – fordult feléjük Simon Doyle, aki éppen akkor ért oda. Majd bizalmas hangon egyenesen Poirot-hoz címezte szavait: – Tudja,

én igazán nem vagyok oda a templomokért meg más efféle turistalátványosságokért, de egy ilyen hely mégiscsak megragadja az embert, ha érti, mire gondolok. Ezek a jó öreg fáraók remek fickók lehettek.

A többiek lassan eltávolodtak, Simon pedig halkabban folytatta:

– Végtelenül örülök, hogy eljöttünk erre az útra. Bizonyos dolgok... valahogy... valahogy tisztázódtak. Furcsa, hogy miért pont itt, de tény, hogy Linnet visszanyerte a nyugalma. Azt mondja, azért, mert végre szembe tud nézni ezzel az üggyel.

– Ez tökéletesen érthető – bólintott Poirot.

– Amikor először meglátta Jackie-t a hajón, rettenetesen érezte magát, de azután egyszerre csak nem aggódott többé. Megegyeztünk, hogy nem is próbáljuk többet lerázni Jackie-t. A saját fegyverével vágunk vissza, és megmutatjuk, hogy a nevetséges viselkedése egy csöppet sem zavar. Mert átkozottul ostobán viselkedik, azt meg kell hagyni, de ha azt hiszi, hogy zavartatjuk magunkat, hát nagyon téved. Talán ettől jobb belátásra tér.

– Igen – mondta Poirot elgondolkozva.

– Remekül kiötlöttük, ugye?

– Hogyne, hogyne.

Linnet jelent meg mosolyogva a fedélzeten barackszínű vászonruhában. Különösebb lelkesedés nélkül, hűvös fejbólintással üdvözölte Poirot-t, majd férjébe karolva tovább sétált.

Poirot csendben elmosolyodott. Kritikus hangja nyilván nem nyerte el Linnet tetszését, aki a feltétel nélküli hódolathoz szokott. Márpedig ő ezt az íratlan szabályt súlyosan megszegte.

Mrs. Allerton állt meg mellette.

– Hogy megváltozott ez a lány! – súgta neki. – Asszuánban még olyan riadtnak és letörtnek látszott, most pedig madarat lehetne fogatni vele. Az ember azt hinné, hogy vesztét érzi.

Mielőtt Poirot válaszolhatott volna, az idegenvezető jelt adott az indulásra, és a társaság partra szállt, hogy közeli is megtekintse Abu Szimbelt.

Partra menet Andrew Pennington sodródott Poirot mellé.

– Először jár Egyiptomban, ugye? – kérdezte az amerikai.

– Nem, 1923-ban már jártam itt, pontosabban Kairóig jutottam csak el. A Níluson viszont valóban most utazom először. Ha jól tudom, ön a *Carmanic-*

on kelt át az óceánon. Mintha Madame Doyle ezt említette volna.

Pennington metsző pillantást vetett feléje.

– Úgy van, valóban – ismerte el.

– Akkor egészen biztosan találkozott a barátaimmal, Rushington Smithékkel, akik szintén azon a járaton utaztak.

– A *Carmanic* hatalmas hajó, és rossz időt fogtunk ki. Az utasok nagy része végig a kabinjában maradt. Az út pedig amúgy sem tartott sokáig, és ilyen rövid idő alatt nemigen adódik alkalom ismerkedésre.

– Milyen igaza van. Annál kellemesebb lehetett a meglepetése, amikor itt találkozott Madame Doyle-lal és férjével. Nem is tudott róla, hogy összeházasodtak?

– Nem. Mrs. Doyle megírta ugyan, de a levél már nem ért el, így csak néhány nappal a váratlan kairói találkozásunk után olvashattam, amikor utánam küldték.

– Hallottam, már régóta ismerik egymást.

– Meghiszem azt! Linnetet pólyáskora óta ismerem, az apja a legjobb barátom volt. Melhuish Ridgeway rendkívül figyelemreméltó ember volt, és egyben rendkívül sikeres is.

– Aki tekintélyes összeget hagyott a lányára, gondolom. Ó, pardon, ezt talán nem kellett volna mondanom!

Andrew Pennington láthatólag mulatott ezen az elszóláson.

– Hát igen, nem titok, hogy Linnet jelentős vagyon felett rendelkezik!

– Persze a gazdasági válság az ő részvényeinek az értékére is rányomja a bélyegét, vagy tévednék?

Pennington elgondolkozott és csak néhány másodperc elteltével válaszolt:

– Nos, igen. Ez valóban igaz, bizonyos értelemben. Manapság mindnyájan nehéz helyzetben vagyunk.

– Nekem mindenesetre az volt az érzésem, hogy Madame Doyle nem mindennapi üzleti érzéssel rendelkezik.

– Így is van– helyeselt Pennington. – Linnet igen praktikus gondolkodású lány.

Félbe kellett szakítaniuk a beszélgetést, mert az idegenvezető beszélni kezdett a nagy Ramszesz utasítására épült templomról. A négy kőkolosszus magát Ramszeszt ábrázolta, kettő-kettő a bejárattól jobbra és balra, mindegyiket a sziklafalból faragták ki. Méltóságteljesen néztek le a turisták

szétszórt kis csoportjára.

Signor Richetti rangján alulinak tartotta, hogy az idegenvezetőre figyeljen, ehelyett buzgón vizsgálgatta a néger és szíriai rabokat ábrázoló domborműveket, amelyek a kőszobrok talapzatát díszítették.

Amikor a templomba beléptek, a félhomállyal együtt mindjárt megcsapta őket az időtlen nyugalom. A belső falak még mindig élénk színekben pompázó festményeit együtt csodálták meg azután kisebb csoportokra oszolva szétszéledt a társaság.

Dr. Bessner érces hangon olvasott fel német nyelvű útikönyvéből, olykor-olykor félbeszakítva önmagát, hogy a mellette sétáló, buzgón figyelő Cornelia számára lefordítson egy-egy érdekesebb részletet. Ez azonban nem tartott sokáig, mert Miss van Schuyler ért a közelükbe a közönyös arccal maga elé bámuló Miss Bowers karjára támaszkodva, és parancsoló „Cornelia, gyere ide!” utasítása véget vetett az oktatásnak. Dr. Bessner sugárzó arccal, de némileg elbizonytalanodva pislogott utána vastag szemüvegén keresztül.

– Nagyon kedves kislány! – jelentette ki Poirot-nak. – Nem olyan agyonkoplalt, mint a fiatal nők többsége manapság, sőt remek vonalai vannak. És rendkívül intelligensen tud hallgatni, öröm magyarázni neki!

Poirot agyán átfutott a gondolat, hogy Corneliát egész életében vagy terrorizálják, vagy oktatják. De mindkét esetben ő a hallgató és nem a beszélő fél.

Mivel Miss van Schuyler ellentmondást nem tűrő hangja magához rendelte Corneliát, Miss Bowers ideiglenesen mentesült a szolgálat alól. A templom közepén ácsorogva a tőle megszokott hűvös, közönyös módon szemlélte a múlt fennmaradt csodáit. Hozzáfűznivalója mindössze ennyiből állt:

– Azt mondja a könyv, hogy az egyik régi istent vagy istennőt Mutnak hívták. Milyen különös!

Linnet és Simon egy belső szentély előtt álltak meg, melynek békéjét négy szobor őrizte méltóságteljes némaságba merülve. Linnet férjébe karolva nézelődött – arcán a modern civilizáció jellegzetes vonásai: érdeklődő, intelligens, a múlt emlékeitől mentes.

– Gyerünk innen! – szólalt meg hirtelen Simon. – Nem tetszik nekem ez a négy fickó, különösen az a nagy sisakos.

– Az minden bizonnyal Amon lesz, az a másik mellette pedig Ramszesz.

Miért nem tetszenek neked? Szerintem nagyon hatásos, ahogyan a szentélyt őrzik!

– Egy kicsit túlságosan is hatásos, van benne valami hátborzongató! Gyere, menjünk ki a napra!

Linnet nevetett, de engedett Simonnak.

A hűvös templomból kilépve szandáljukon át is érezték az afrikai homok melegét. Linnet hirtelen felkacagott. Lábuknál sorban egymás mellett, dermesztő látványt nyújtva, mintha testükről lefűrészelték volna, fél tucat núbiai fiú fejét pillantották meg. A fiúk szemüket vadul forgatták, fejüket pedig ritmikusan ingatták. Amikor meglátták őket, teli torokból kezdtek kiabálni:

– Hurrá, hurrá, hurrá! Jaj de jó, jaj de szép! Köszönjük, nagyon köszönjük!

– Azért ez abszurd ötlet! – komolyodott el Linnet. – Hogy csinálták? Az egész testüket beásták?

Simon némi aprópénzt adott a kölyköknek.

– Nagyon jó, nagyon szép, nagyon bőkezű! – utánozta csúfondárosan a hangjukat.

Két kisebb fiú, szemmel láthatóan a különös előadás fő szervezői, fölkapkodták az odahajított pénzdarabokat.

Linnet és Simon tovább sétáltak. Nem akartak visszamenni még a hajóhoz, de a nézelődés kimerítette őket. Leültek a homokra, és hátukat egy sziklának támasztva sütkéreztek a forró afrikai napon.

Milyen csodálatos a nap! – gondolta magában Linnet. – Milyen meleg, mennyire biztos támaszpont... Milyen fantasztikus érzés boldognak lenni... Milyen jó, hogy én ÉN vagyok... én... Linnet...

A szemét lehunyta. Félig álomba merülve lebegett ide-oda kalandozó gondolatai között, mint a körülötte egymást kergető homokszemcsék.

Simon ébren volt, de őt is átjárta az elégedettség öröme. Milyen ostoba volt, hogy az első este úgy felizgatta magát... Hiszen semmi oka nem volt rá... Minden rendben ment... Végül is Jackie-re lehet számítani...

Kiáltás hangzott – emberek rohantak feléjük, és hevesen hadonászva kiabáltak...

Simon egy pillanatra értetlenül meredt maga elé, majd felpattant, és félrerántotta Linnetet.

Az utolsó másodpercben. A következő pillanatban hatalmas sziklatömb zúdult le mellettük, pontosan azon a helyen, ahol egy másodperccel korábban még Linnet álmodozott. Ha ott maradnak, Linnetet szétlapította volna a szikla.

Elsápadva kapaszkodtak egymásba. Hercule Poirot és Tim Allerton ért oda először.

– *Ma foi,*¹⁴ Madame, hajsza! híja!

Ösztönösen mind a négyen felpillantottak a sziklafal tetejére, de semmit sem láttak. Fent azonban egy kis ösvény húzódott. Poirot emlékezett rá, hogy amikor először partra léptek, látott is ott néhány bennszülöttet.

A házaspárra nézett. Linnet még mindig kábán és zavartan meredt maga elé, Simon azonban tombolt a dühtől.

– Az isten verje meg! – robbant ki végül. Tekintete Tim Allertonra tévedt, és nem folytatta.

– A keservit, kis híján eltalálta magukat! – mondta Tim. Valami örült lökte le azt a rohadt sziklát, vagy magától indult meg?

– Azt hiszem... egy örült lehetett – dadogta még mindig padtan Linnet.

– Összelapíthatta volna, mint egy tojáshéjat! Biztos, hogy nincsenek itt ellenségei, Linnet?

Linnet nyelt néhányat, és a könnyed megjegyzésre csak fejét ingatta.

– Menjünk vissza a hajóhoz, Madame! – szólalt meg Poirot. – Erősítőre van szüksége.

Némán elindultak. Simonon látszott, hogy alig bírja igába fojtani a mérgét, Tim megpróbált vidáman társalogni Linnettel, hogy elterelje a figyelmét az iménti veszélyről, amiből épp hogy csak megmenekült, Poirot pedig komor arccal követte őket.

Amint a kikötőhídra értek, Simon hirtelen megtorpant. Megrökönyödve bámult Jacqueline de Bellefort-ra, aki épp akkor készült partra szállni. Kék csíkos kartonruhájában egészen kislányosan festett. .

– Te jó isten! – suttogta Simon. – Akkor *mégiscsak* véletlen volt?

A düh egyszeriben elpárolgott az arcáról. Megkönnyebbülése olyan látványos volt, hogy Jacqueline figyelmét sem kerülte el.

– Jó reggelt! – köszönt rájuk. – Azt hiszem, kissé lemaradtam az idegenvezetésről.

Biccentett, majd lelépett a kikötőhídról, és megindult a templom felé.

Simon megragadta Poirot karját.

– Az istenit, ez aztán a megkönnyebbülés. Azt gondoltam... azt gondoltam...

– Hogyne – bólintott Poirot. – Tudom, mit gondolt. – De ő maga nem nyugodott meg. Komoran törte a fejét, majd megfordult, és a partot fürkészve igyekezett felmérni, mit csinálnak a társaság tagjai.

Miss van Schuyler lassan közeledett Miss Bowers karjára támaszkodva. Nem messze mögöttük Mrs. Allerton és Mrs. Otterbourne állt nevetve a homokba ásott núbiai gyerekek előtt. A többiek még nem látszottak.

Poirot a fejét csóválta, és lassan megindult Simon után.

10

– Megmagyarázná nekem, Madame, mit akart mondani a minap azzal, hogy Madame Doyle a „vesztét érzi”?

Mrs. Allerton meglepetten torpant meg; Poirot-val együtt kapaszkodtak fel a hegyre, ahonnan remek kilátás kínálkozott a Második Vízesésre. A többiek teveháton tették meg a fárasztó és meredek utat, Poirot-t azonban a tevegélés a hajóútra emlékeztette, Mrs. Allerton pedig méltóságán alulinak tartotta, hogy a könnyebb megoldást válassza.

Előző este érkeztek meg Vádi-Halfába. Reggel két kisebb motorcsónak vitte az egész társaságot a Második Vízeséshez Signor Richetti kivételével, aki ragaszkodott hozzá, hogy egy távoli, Szemna nevű helyre kiránduljon egymagában. Ez a hely azért hihetetlenül érdekes – magyarázta –, mert III. Amenemhat idején Núbia kapuja volt, és itt található az a bizonyítékerejű sírdombormű, aminek a tanúsága szerint az Egyiptomba belépő négeknek vámot kellett fizetniük. A társaság együttes erővel próbálta lebeszélni a kis olaszt erről a vállalkozásról, de minden fáradozásuk hiábavalónak bizonyult. Signor Richetti határozott volt, és elhárított minden érvelést, miszerint (1) az expedíció nem éri meg a fáradságot, (2) kivitelezése szinte lehetetlen, mivel a környéken nemigen van autó, (3) senki sem adna kocsit egy ilyen úthoz, (4) s ha mégis, akkor horribilis összeget kérne érte. Signor Richetti az (1)-en gúnyosan kacagott, kétkedését fejezte ki a (2)-vel szemben, közölte mindenkivel, hogy ami a (3)-at illeti, ő majd talál magának

autót, a (4)-től viszont sose féltsék, mert folyékonyan tud alkudozni arabul. Végül elindult, mégpedig nagy titokban, hátha valamelyik utastársa a fejébe veszi, hogy az előre megbeszélt útvonalat az övével cserélje fel.

– Hogy vesztét érzi? – Mrs. Allerton fejét félrebillentve mérlegelte a lehetséges válaszokat. – Nos, csak arra gondoltam, hogy többnyire valami szörnyű tragédia előtt szokott ilyen felfokozott boldogságot sugározni az ember. Érti, ugye, amikor valami már túl szép ahhoz, hogy igaz legyen.

Hosszasan magyarázott, Poirot pedig figyelmesen hallgatta.

– Nagyon köszönöm, Madame. Most már értem. Különös, hogy éppen tegnap mondta, röviddel azelőtt, hogy Madame Doyle majdnem otthagya a fogát.

Mrs. Allerton meborzongott.

– Hát nem sok híja volt. Gondolja, hogy valamely nyomorult kis fekete lökte le azt a követ szórakozásból? A gyerekek az egész világon csinálnak ilyen ostobaságokat... talán anélkül, hogy bárkinek is ártani akarnának.

Poirot vállat vont.

– Könnyen meglehet, Madame.

Majd témát váltott, és Mallorcáról kezdett beszélni, gyakorlati kérdésekkel bombázta Mrs. Allertont egy későbbi látogatásának lehetőségét latolgatva.

Mrs. Allerton egyre jobban kedvelte a kis tojásfejű emberkét – részben talán éppen azért, mert annyira ellentétes volt a természetük. Érezte, Timnek nem tetszik, hogy időnként elbeszélget Poirot-val, akiről fia határozottan kijelentette, hogy „a legmodortalanabb fráter, akivel valaha is találkoztam”. Ő azonban egyáltalán nem tartotta Poirot-t modortalannak, inkább úgy vélte, hogy fia ellenérzését a kis belga kissé egzotikus öltözködése váltotta ki. Ettől eltekintve szimpatikusnak, rendkívül szimpatikusnak találta, és személyében gondolatébresztő beszélgetőpartnerre lelt. Idővel pedig úgy érezte, hogy eléggé bizalmába fogadhatja ahhoz, hogy Joanna Southwood iránti ellenérzését megvitassa vele. Megkönnyebbült, hogy végre beszélhet valakivel erről a problémáról. Végül is – miért ne? Poirot nem ismerte Joannát, valószínűleg sosem fog vele találkozni. Miért ne könnyíthetne a szívéen azáltal, hogy ennek a féltékeny gondolatnak a szüntelenül nyomasztó terhét megosztja valakivel?

Ugyanebben a pillanatban Tim és Rosalie Otterbourne éppen órála

beszélgettek. Tim előzőleg félig tréfásan szidta a szerencsáját és gyenge egészségét, mely sosem volt olyan rossz, hogy érdemes lett volna foglalkozni vele, de olyan jó sem, hogy neki tetsző módon élhessen. Így aztán nem talált magának kellően érdekes foglalkozást, és pénze sem volt sosem elegendő.

– Langymeleg és unalmas életet élek – fejezte be elégedetlenül.

– De van valamije, amit rengetegen irigyelnének – vetette közbe hirtelen Rosalie.

– És mi légyen az?

– Az anyja.

Tim meglepetten nézett rá, látszott rajta, hogy ez a megjegyzés jólesik neki.

– Az anyám? Hát igen, elismerem, rendkívüli asszony. Kedves, hogy észrevette.

– Csodálatos asszonynak tartom. Olyan kedvesnek látszik, örökké higgadt és nyugodt, mintha sosem érhetné bántódás. És emellett mindig képes rá, hogy a dolgoknak a vidám oldalát vegye észre... – Rosalie az őszinteségtől csaknem dadogott.

Tim egyre fokozódó melegséget érzett a lány iránt. Szívesen visszaadta volna a bókot, de sajnálatos módon Mrs. Otterbourne a képzeletében leginkább a világra nehezedő fenyegetésként jelent meg. Nem tudta, mivel viszonzhatná a lány kedvességét, és ettől zavarba jött.

Miss van Schuyler a bárkán maradt. A hegymászást sem teveháton, sem a saját lábán nem akarta megkockáztatni.

– Végtelenül sajnálom, Miss Bowers, de meg kell kérnem, hogy maradjon velem – mondta csípősen. – Eredetileg úgy gondoltam, hogy Corneliát tartom itt, de ez a lány olyan önző. Elrohant anélkül, hogy egy szót is válthattam volna vele. Ami azt illeti, azzal a rendkívül kellemetlen és neveletlen fiatalemberrel, Fergusonnal láttam diskurálni. Meglehetősen csalódtam ebben a lányban. Szemernyi tartás sincs benne!

Miss Bowers a tőle megszokott tárgyilagos hangon válaszolt:

– Semmi baj, Miss van Schuyler. Biztos szörnyen kimelegedtem volna a hegymászásban, a tevenyergek látványa sem lelkesít különösebben. Nem beszélve a várható bolha-ármádiáról.

Megigazította a szemüvegét, összehúzott szemmel nézte néhány pillanatig

a hegyről éppen lefelé tartó társaságot, majd megjegyezte.

– Miss Robson már nem azzal a fiatalemberrel beszélget. Ha jól látom, dr. Bessner mellett jön.

Miss van Schuyler felhorkant.

Mióta kiderült, hogy dr. Bessner európai hírű, divatos orvos, aki hatalmas klinikát vezet Csehszlovákiában, úgy érezte, jobb, ha nyájasan viselkedik irányában. Sosem lehet tudni, talán szüksége lesz orvosi segítségre, mielőtt az út véget ér.

Amikor a kirándulók visszatértek a *Karnak*-ra, Linnet meglepetten kiáltott fel.

– Egy távirat, nekem!

Felkapta az asztalról és kinyitotta.

– Mi ez? Nem értem – krumpli, cékla – mi az ördög ez, Simon?

Simon odalépett hozzá, de ebben a pillanatban egy ingerült hang csattant fel:

– Bocsánat, az a távirat nekem szól! – s azzal Signor Richetti durván kitépte Linnet kezéből a papírdarabot, miközben dühösen végigmérte a meglepett lányt. Linnet megfordította a borítékot, majd felkiáltott:

– Ó, micsoda számár vagyok! Ez Richettinek szól, és nem Ridgewaynek, meg aztán már nem is hívnak Ridgewaynek. Bocsánatot kérek, Signor Richetti, igazán sajnálom...

A kis archeológus után sietett, aki a hajó tatja felé indult.

– Tudja, a nevem Ridgeway volt a házasságom előtt, és mivel nemrégiben volt az esküvőm, még nem szoktam meg, és ezért...

Megállt, orcájára gödröcskéket rajzolt a mosoly, várt, hogy a másik is mosolyogva nézze el az ifjú asszony ballépését.

De Richetti nem mosolyodott el. Viktória királynő legelégedetlenebb pillanataiban sem lehetett olyan mogorva, mint ő volt.

– A neveket gondosan el kell olvasni. Ilyen esetben megbocsáthatatlan a figyelmetlenség.

Linnet ajkába harapott és elpirult. Nem szokott hozzá, hogy bocsánatkérését ilyen hangon fogadják. Hátat fordított, visszament Simonhoz, és bosszúsan megjegyezte:

– Ezek az olaszok igazán elviselhetetlenek.

– Ne törődj vele, drágám! Gyere, menjünk inkább, és nézzük meg azt az

elefántcsont krokodilt, ami annyira tetszett neked.

Poirot utánuk nézett, amint lesétáltak a kikötőhídon, s ekkor kapkodó, ziháló lélegzést hallott a háta mögött. Megfordult, és Jacqueline de Bellefort-t pillantotta meg, a lány a korlátot szorongatta, arca, amint Poirot felé fordult, szinte ijesztő volt. Vidámságnak, kajánságnak nyoma sem volt rajta, ehelyett mintha valami belső tűz emésztene.

– Már nem törődnek velem – lökte ki magából alig hallhatóan a szavakat.
– Túltették magukat rajtam. Már nem érek el hozzájuk... Egyikőjüket sem érdekli, itt vagyok-e vagy sem... Nem zavarom... nem zavarom őket többé...

A keze remegett.

– Mademoiselle...

A lány félbeszakította:

– Túl késő, már túl késő a figyelmeztetésre... Igaza volt. Nem kellett volna idejönnöm. Legalábbis erre az útra nem. Hogy is mondta? Lélekjárás? Most már nem fordulhatok vissza, folytatni kell! És folytatom is! Nem lesznek boldogok együtt, azt garantálom! Előbb ölném meg Simont...

Hirtelen sarkon fordult és otthagya Poirot-t. Az utánanézett, és ekkor egy kéz nehezedett a vállára.

– A barátnője kissé lehangoltnak látszik, Monsieur Poirot!

Poirot megfordult. Meglepetéssel ismerte fel a hang tulajdonosát:

– Race ezredes!

A magas, napbarnított férfi elmosolyodott.

– Meglepő, ugye?

Egy éve ismerkedtek meg Londonban. Egy rendkívül különös vacsorameghíváson vendégeskedtek mindketten – egy halállal végződő vacsorán, melynek maga a házigazda volt az áldozata. Poirot tudta, hogy Race útjait sosem lehet előre kiszámítani. Rendszerint az Angol Birodalom olyan pontjain bukkant fel, ahol valami komoly baj volt készülőben.

– Szóval ön is Vádi-Halfában tartózkodik – jegyezte meg Poirot elgondolkozva.

– Mi több, ezen a hajón!

– Úgy érti, hogy...

– ...hogymagukkal tartok Sellaiba!

Hercule Poirot összehúzta a szemöldökét.

– Ez roppant érdekes. Ez esetben mit szólna egy pohár italhoz?

Besétáltak a panorámás szalonba, amely ilyenkor mindig üresen állt.

Poirot whiskyt rendelt az ezredesnek és cukrozott narancslét saját magának.

– Tehát velünk jön vissza – mondta, és kortyolt az italából. – Bizonyára sokkal gyorsabban érne oda azzal a nagy gőzössel, amelyik éjjel-nappal megy, nem?

Race ezredes elismerése jeléül elmosolyodott.

– Mint rendesen, most is ráérezett a lényegre, barátom! – jelentette ki derűsen.

– Akkor tehát az utasokról van szó?

– Egyikükről.

– A kérdés most már csak az: melyikükről? – kérdezte Poirot a dúsan díszített mennyezettől.

– Sajnos, ezt magam sem tudom – ismerte be Race töredelmesen.

Poirot érdeklődve pillantott rá.

– Semmi okom, hogy ön előtt titkolózzam – tárta szét karját az ezredes. – Sok bajunk volt már ezen a vidéken, ilyen is, olyan is. Most egy felkelés ügyében szimatolok, de nem az állítólagos vezetőket keresem. A lázadást három főbűnös szította ügyesen, a háttérből. Egyikük már halott, a másik börtönben. Én a harmadikat akarom elcsípni – ennek az embernek öt-hat hidegvérrel elkövetett gyilkosság terheli a lelkét. Egyike a legügyesebb fizetett ügynököknek, akikkel valaha is találkoztam. És ezen a hajón rejtőzik. Elfogtunk egy levelet, amelynek az egyik részlete a dekódolás után így hangzott: „X a *Karnak*-on utazik február hetedike és tizenharmadika között.” Azt sajnos nem sikerült kiderítenünk, X milyen néven utazik.

– Rendelkezik valamiféle személyleírással?

– Nem. Amerikai, francia és ír származás, azaz keverék. Ezzel nem jutunk sokra. Van valami ötlete?

– Egy ötlet... semmi több – válaszolt elgondolkozva Poirot.

Race elég jól ismerte Poirot-t ahhoz, hogy tudja, nincs értelme tovább faggatni. Emlékezett barátjának arra a szokására, hogy addig nem beszél, amíg nem tud bizonyosat mondani.

– Történt valami a hajón, ami viszont engem nyugtalanít – dörzsölte meg az orrát Poirot boldogtalanul.

Race kíváncsian nézett rá.

– Képzelsen el egy személyt – folytatta Poirot. – Nevezzük A-nak, aki durván megbántott egy másik személyt, B-t. B bosszúra vágyik, sőt komolyan meg is fenyegeti A-t.

– Mindketten a hajón utaznak?

Poirot bólintott.

– Ahogy mondja.

– És jól gondolom, hogy B egy hölgy?

– Pontosan így van.

– Nem aggódnék. – Race cigarettára gyújtott. – Amelyik kutya ugat, az nem harap.

– Különösen igaz ez a mondás *pour les femmes*,¹⁵ így akarta folytatni, vagy tévedek? Nos, ebben is igaza van.

Azonban nem úgy festett, mint akit Race válasza megnyugtatott.

– Van még valami? – kérdezte az ezredes.

– Igen, van. Tegnap az A-nak nevezett személy kis híján szörnyethalt, olyasfajta halállal, amit rendkívül könnyen lehetne balesetnek beállítani.

– És ezt B rendezte el így?

– Nem, ez a legkülönösebb az egészben. B egyszerűen nem tehetett.

– Akkor mégis baleset lehetett.

– Igen, ez lenne a logikus felelet. Csakhogy én nem szeretem az efféle baleseteket!

– Egészen bizonyos benne, hogy B nem idézhette elő valamilyen ügyes módon a „balesetet”?

– Száz százalékgig.

– Hát, időnként fantasztikus módon esnek egybe a véletlenek. Mellesleg, elárulná, kit fed az A betű? Egy különösen ellenszenves személyt netán?

– Épp ellenkezőleg. Egy gazdag, vonzó és szépséges ifjú hölgyet.

– Úgy hangzik, mint egy regényrészlet – vigyorgott Race.

– *Peut-être*.¹⁶ De meg kell mondanom, barátom, hogy nem vagyok nyugodt. Ha igazam van (és végül is rendszerint igazam szokott lenni) – Race elmosolyodott a bajusza alatt ezen a tipikus kijelentésen –, akkor teljes joggal aggódom. És mindezeknek a tetejében megjelenik ön, és újabb komplikációkkal súlyosbítja az ügyet! Azt mondja tehát, hogy egy gyilkos utazik velünk?

- Aki azonban többnyire nem rokonszenves fiatal hölgyeket gyilkol.
Poirot elégedetlenül rázta meg a fejét.
- Félek, barátom, félek. Ma azt javasoltam ennek a hölgynek, Madame Doyle-nak, hogy menjen a férjével együtt Khartumba, ne tartsanak velünk a visszaúton. De persze nem értett velem egyet. Imádkozom az égiekhez, hogy katasztrófa nélkül elérjünk Sellalba.
- Nem látja túl sötétnek a helyzetet?
Poirot a fejét rázta.
- Félek – jelentette ki egyszerűen. – Igen, én, Hercule Poirot, félek...

11

Másnap este Cornelia Robson Abu Szimbel templomának közepén állt. A forró, fülledt nap után a *Karnak* újra kikötött Abu Szimbelnél, hogy az érdeklődők még egyszer megnézhessék a templomot, ezúttal mesterséges fénynél. Így egészen másként néz ki a belső tér, fordult csodálkozva Cornelia a mellette ácsorgó Mr. Fergusonhoz.

– Most sokkal jobban látni! – magyarázta tovább. – A király az összes ellenségének levágatta a fejét, ez most sokkal jobban kirajzolódik. És a múltkor azt az érdekes formájú kastélyt sem vettem észre! Bárcsak itt volna most dr. Bessner, ő el tudná mondani, mi is az.

– Igazán nem értem, mit eszik azon a vén bolondon! – mondta panaszosan Ferguson.

– Ugyan, dr. Bessner az egyik legkedvesebb ember, akivel valaha is találkoztam.

– Unalmas és fellengzős alak.

– Nem volna szabad így beszélnie róla!

A fiatalember hirtelen megragadta a karját. Éppen kiléptek a templom kapuján a holdfénybe.

– Miért hagyja, hogy kövér vénemberek halálra untassák, miért hagyja, hogy az a rosszindulatú némbor így kiszipolyozza?

– Na de Mr. Ferguson!

– Hova tette a szemét? Nem látja, hogy maga ugyanolyan értékes ember, mint az a boszorka?

– De hát ez nem igaz! – Cornelia őszinte meggyőződéssel rázta a fejét.
 – Nem olyan gazdag, arra gondol, ugye?
 – Nem, Marie néni olyan végtelenül művelt és...
 – Művelt! – A fiatalember ugyanolyan hirtelen engedte el a karját, ahogy az imént megragadta. – Ettől a szótól elhányom magam.
 A lány riadtan nézett rá.
 – Az öregasszony nem szereti, ha beszélgetek magával, jól gondolom?
 Cornelia zavartan elpirult.
 – És miért? Mert úgy véli, hogy társadalmilag nem ugyanahhoz a réteghez tartozunk. Pfuj! Nem tajtékzik, ha belegondol?
 – Nem volna szabad ennyire felizgatnia magát! – nyögte félénken Cornelia.
 – Pont maga, egy amerikai, nem érzi minden zsigerében, hogy az emberek egyenlőnek és szabadnak születtek?
 – Ez tévedés – jelentette ki Cornelia nyugodt magabiztossággal.
 – De hát, kislány, ez a maguk alkotmányának alapvető pontja!
 – Marie néni szerint a politikusok nem úriemberek – közölte Cornelia. – És persze az emberek nem egyenlők. Ennek nem volna értelme. Tudom, hogy sem szép, sem okos nem vagyok, és volt idő, amikor ez nagyon bántott. De már túl vagyok rajta. Természetesen én is szívesen volnék olyan elegáns és szép, mint Mrs. Doyle, de ez nem így van, és nem hiszem, hogy bánkódnom kellene emiatt.
 – Mrs. Doyle! – Ferguson mély megvetéssel ejtette ki a nevet. – Az ilyeneket le kéne löni, mint egy kutyát!
 A lány aggódva nézett rá.
 – Magának biztosan nincs rendben az emésztése! – mondta kedvesen. – De van nálam egy kitűnő pepszin, ami Marie néninek nagyon jól tett egyszer. Vólna kedve kipróbálni?
 – Maga egy szörnyeteg! – fűjt Ferguson, azzal sarkon fordult és elviharzott. Cornelia folytatta útját a hajó felé. A férfi akkor érte megint utol, amikor a kikötőhöz ért.
 – Maga a legkedvesebb ember ezen a hajón! – jelentette ki. – Ezt ne felejtse el!

Cornelia még akkor is piros volt az örömtől, amikor belépett a panorámás szalonba. Miss van Schuyler éppen dr. Bessnerrel csevegett az orvos

bizonyos magas rangú betegeiről.

– Remélem, nem voltam túl sokáig távol, Marie néni – mondta Cornelia büntudatosan.

Az idős hölgy az órájára pillantott.

– Azt éppen nem mondanám, hogy siettél, drágám – közölte. – És hová tetted a bársonystólámat?

Cornelia körülnézett. – Nézzem meg a kabinban, Marie néni?

– Nincs ott! Vacsora után itt volt velem, és azóta el nem mozdultam innen. Ide raktam a székre.

Cornelia körbement.

– Nem látom sehol, Marie néni.

– Ostobaság! – förmedt rá Miss van Schuyler. – Keresd csak!

A parancs úgy csattant, mintha egy kutyának adták volna ki, és Cornelia kutyahúséggel engedelmeskedett. A közelükben csöndesen üldögélő Mr. Fanthorp felemelkedett székéről, és segített neki, ám a stólát nem találták.

Egész nap rekkenő hőség volt, így a legtöbb utas hamar visszavonult, miután a parton megnézte a templomot. A szalon egyik sarkában a Doyle házaspár bridzselt Penningtonnal és Race ezredessel. Rajtuk kívül csupán Monsieur Poirot maradt fenn, az ajtó melletti kis asztalnál ásítózott.

Az ajtóban az éjszakai nyugovóra induló Miss van Schuyler jelent meg. Cornelia és Miss Bowers kíséretében királynői tartással átvonult a szalonon. Poirot széke mellett megállt egy pillanatra. Poirot az utolsó pillanatban nyomott el egy hatalmas ásítást, és udvariasan felugrott.

– Csak az imént értesültem róla, kicsoda ön, Monsieur Poirot! – szólította meg Miss van Schuyler. – Hadd áruljam el, hogy régi barátom, Rufus van Aldin, már több ízben mesélt önről. Alkalomadtán szívesen venném, ha néhány esetet elmesélne.

Poirot, az álmodástól kissé hunyorogva, eltúlzott szerénységgel hajolt meg. Miss van Schuyler barátságosan és leereszkedően biccentett, azután továbbvonult.

Poirot újfent ásított. Nehéznek és kábának érezte a fejét, szemét pedig csak nagy nehézségek árán tudta nyitva tartani. Még egyszer ránézett a kártyázó társaságra, akiket teljesen lekötött a játék izgalma, azután a könyvébe mélyedő, fiatal Fanthorpra. Más már nem tartózkodott a szalonban.

A forgóajtón kilépett a fedélzetre. Kis híján beleütközött a sietős léptekkel közeledő Jacqueline de Bellefort-ba.

– Pardon, Mademoiselle.

– Álmosnak látszik, Monsieur Poirot! – mondta a lány.

– *Mais oui* – ismerte el őszintén –, majd leragad a szemem. Fülledt és tikkasztó volt ez a nap.

– Igen – tűnődött el a lány. – Az ilyen napokon szoktak dolgok – összeroppanni! Túlcsordul a korsó, hiszen érti, ugye? Amikor már nincs tovább...

Halk hangját szenvedély fűtötte át. Nem nézett rá, a folyóparti homokot bámulta. A keze mereven ökölbe szorult...

Aztán mintha testéből egyszerre csak kiengedett volna feszültség.

– Jó éjt, Monsieur Poirot! – búcsúzott.

– Jó éjszakát, Mademoiselle!

Tekintetük találkozott egy pillanatra. Ahogy másnap Poirot visszagondolt erre a jelenetre, úgy érezte, hogy a lány tekintetében könnyögrés rejlett.

Ő a kabinjába ment, Jacqueline pedig továbbindult a szalon felé.

Cornelia, miután Miss van Schuyler valamennyi igényének eleget tett, összeszedte a kézimunkáját, és visszament a szalonba. Egyáltalán nem volt álmos, épp ellenkezőleg, ébernek és kicsit izgatottnak érezte magát.

A sarokban még folyt a bridzsparti, a kártyázókon kívül egyedül a hallgató Mr. Fanthorp olvasgatott az egyik asztalnál. Cornelia leült, és hímezni kezdett.

Hirtelen kinyílt az ajtó, és Jacqueline de Bellefort jelent meg. Egy pillanatra fejét felemelve megállt az ajtóban, megnyomta a pincért hívó csengőt, majd odament Corneliához, és leült mellé.

– Járt a parton? – kérdezte tőle.

– Igen. Szerintem egyszerűen bámulatos holdfényben!

– Bizony, szép az ilyen holdvilágos este – bólintott Jacqueline. – Nászutasoknak való.

A bridzsasztal felé nézett, és a tekintete megpihent Linnet Doyle-on.

A pincér lépett be, Jacqueline rendelt egy dupla adag gint. Miközben a pincérrel beszélt, Simon Doyle lopva rápillantott. Homlokára vékony ráncot húzott az aggodalom.

– Simon, te hívsz! – figyelmeztette a felesége.

Jacqueline egy kis dalt dúdolt magában. Amikor hozták az italt, felemelte a poharát, és hangosan megszólalt:

– Igyunk a bűnre! – azzal felhajtotta az italt, és nyomban újabbat rendelt.

Simon ismét odanézett, a játékra alig figyelt. Hívásai szórakozottakká váltak, Pennington, akivel párban játszott, rá is szólt.

Jacqueline megint dúdolni kezdett, először alig hallhatóan, később hangosabban:

– *A lány az övé volt, de elhagyta rútul...*

– Bocsánat – kapta fel a fejét Simon. – Folytatnom kellett volna a licitet. Ezt a robbert elajándékoztuk.

Linnet felállt.

– Elálmosodtam. Ha nem haragszanak, megyek lefeküdni.

– Bizony, ideje, hogy aludni menjünk – bölintott Race ezredes.

– Egyetértek – helyeselt Pennington.

– Jön maga is, Simon?

– Nem, még nem – válaszolt Doyle lassan. – Azt hiszem, iszom még valamit.

Linnet bölintott és kiment. Race követte. Pennington kihörpintette az italát, majd ő is indult. Cornelia nekilátott, hogy összeszedje a varrását.

– Ne menjen el, Miss Robson! – kérlelte Jacqueline. – Maradjon még a kedvemért! Ki akarok rúgni egy kicsit a hámból. Ne hagyjon magamra!

Cornelia engedelmesen leült.

– Legalább mi, lányok, tartsunk össze! – mosolygott rá Jacqueline.

Hátravetette a fejét, és éles, keserű hangon felnevetett.

A pincér a második gint is kihozta.

– Igyon valamit! – unszolta Corneliát is Jacqueline.

– Nem, köszönöm, semmit sem kérek – rémüldözött Cornelia.

Jacqueline billegni kezdett a széken, és újra rákezdett a kis dalra:

– *A lány az övé volt, de elhagyta rútul...*

Mr. Fanthorp lapozott az *Európa közeli* című könyvben. Simon Doyle is kézbe vett egy magazint.

– Azt hiszem, most már valóban le kell feküdnöm – mozdult meg Cornelia. – Elég későre jár.

– Nem mehet még el! – jelentette ki Jacqueline. – Megtiltom! Meséljen

inkább magáról valamit.

– Nos... igazán nem is tudom, mit mondhatnék – dadogott Cornelia. – Többnyire otthon éltem, és csak elvétve utaztunk el valahova. Most járok először Európában, és ennek az útnak minden pillanatát élvezem.

Jacqueline felnevetett.

– Maga bizonyára a boldog emberek kis csoportjához tartozik! Istenem, de szívesen cserélnék magával!

– Ó, valóban? De szerintem... úgy értem, hogy...

Corneliát nyugtalanság fogta el. Miss de Bellefort nyilvánvalóan túl sokat ivott – de ez végül is nem volt újdonság a számára, látott elég részeg embert az alkoholtilalom évei alatt. De valami mást is érzett... Jacqueline de Bellefort hozzá beszélt, őt nézte – Corneliának mégis az az érzése támadt, mintha a lány valójában nem is neki címezné a szavait, hanem valaki másnak...

A szalonban rajtuk kívül csak ketten tartózkodtak: Mr. Doyle és Mr. Fanthorp. Az utóbbi teljesen elmerült a könyvében. Mr. Doyle viszont valahogy furcsa volt – különös figyelemmel hallgatta a beszélgetésüket:

– Meséljen magáról! – szólt rá másodszor is Jacqueline.

És a mindig alkalmazkodó Cornelia ezúttal is engedelmeskedett. Nehézkesen fogalmazva, mindennapi életének lényegtelen részleteibe egyre jobban belegabalyodva mesélni kezdett. Nem szokott hozzá, hogy ő legyen a beszélő fél, rá rendszerint a hallgató szerepét osztották. És mégis, Miss de Bellefort-t mintha érdekelte volna, amit mond, mert mihelyst egy pillanatra abbahagyta, azonnal sürgetni kezdte:

– Ne hagyja abba, folytassa!

Cornelia tehát folytatta (Természetesen, anya nagyon törékeny alkat – olykor egész nap csak zabpelyhet eszik), miközben maga is érezte, milyen felületes és érdektelen mindaz, amit mond. A másik érdeklődése mégis hízelgett neki. De vajon valóban érdeklődés volt ez? Nem inkább valami mást hallgatott, valami másra várt? Őt nézte ugyan, ez igaz, de hát valaki más is tartózkodott a szalonban.

– És igazán remek művészettörténet-órákat hallgattunk, és a múlt télen egy másik tanfolyamra is jártam...

(Mennyi lehet az idő? Bizonyára későre jár. Beszélt és beszélt. Ha végre történne valami, ami feloldja ezt a furcsa helyzetet!) És ekkor hirtelen,

mintegy válaszul a ki nem mondott kívánságra, történt valami. Bár abban a percben még nem tűnt különösnek. Jacqueline hátrafordult, és odaszólt Simon Doyle-nak:

Csöngess, Simon, még egy italt akarok!

Simon Doyle felnézett az újságból, és nyugodt hangon válaszolt:

– A pincérek már lefeküdtek. Éjfél elmúlt.

– Azt mondtam, hogy még egy italt akarok!

– Eleget ittál már, Jackie!

A lány felpattant.

– És ahhoz aztán mi közöd?

– Semmi – vont a vállát a férfi.

Farkasszemet néztek. Azután Jacqueline megszólalt:

– Mi a baj, Simon? Csak nem félsz?

Amaz válasz helyett körülményesen szétteregette az újságot és tovább olvasott.

– Kedvesem – motyogta Cornelia –, ilyen későn... azt hiszem... nekem most már igazán...

Ügyetlenül összekapkodta a holmiját, közben leejtett egy gyűszűt...

– Ne menjen még! – szólt rá Jacqueline. – Jó, ha van itt még egy nő, legalább valaki engem támogat.

Újra felnevetett.

– Tudja, hogy Simon mitől gyulladt be ennyire? Fél, hogy most én mondom el az életem történetét.

– Ó... izé... – Cornelia már csak hebegni tudott.

– Tudja, mi valamikor jegyesek voltunk – mondta fennhangon Jacqueline.

– Ó, igazán?

Cornelia ellentétes érzelmek között vergődött. Rettenetesen zavarban volt, ugyanakkor valami bizsergető izgalom is átjárta a testét. Milyen komoran néz Simon Doyle!

– Bizony, szomorú história ez! – folytatta Jacqueline fojtott, gúnyos hangon. – Kutyául elbántak velem, nem igaz, Simon?

– Eredj aludni, Jackie! Részeg vagy – szólt rá durván Simon.

– Ha kellemetlenül érzed magad, Simon drágám, ki is mehatsz!

A férfi ránézett. Újságot tartó keze megremegett kissé, a hangja érdesen csikorgott.

– Maradok – mondta.

– Olyan késő van már... – dadogta Cornelia harmadszor is. – Mennem kéne...

– Nem megy! – förmedt rá Jacqueline. Kinyújtotta a kezét, és megfogta a lány karját. – Itt marad, és meghallgatja, amit mondani akarok!

– Jackie – Simon hangja éles volt. – Bolondot csinálsz magadból. Az isten szerelmére, eredj lefeküdni!

Jacqueline hirtelen kiegyenesedett székében. Halk, szegő hangon ömlöttek belőle a szavak.

– Félsz, hogy jelenetet rendezek, mi? Hogy ártanék annak a hűvösen tartózkodó, angol megjelenésednek! „Tisztességesen” kellene viselkednem, ugye, ezt gondolod? Csakhogy engem fikarcnyit sem izgat, hogy tisztességesnek látszom vagy sem! Úgyhogy jobban tennéd, ha eltűnnél innen, mert most beszélni fogok – sokat!

Jim Fanthorp óvatosan becsukta a könyvet, ásított, az órájára pillantott, majd felállt és kiment. Mindezt valódi brit nyugalommal tette, ám valahogy a legkevésbé sem meggyőzően.

Jacqueline megpördült a széken, és most már csakis Simont nézte átható pillantással.

– Te szerencsétlen hülye! – fújta. – Azt gondoltad, hogy ha így elbánsz velem, minden következmény nélkül megúszod?

Simon Doyle kinyitotta a száját – azután megint becsukta. Csendben ült, mintha abban reménykedne, hogy ha nem mond semmit, ami a lányt további kitörésre ingerelné, akkor hamarabb abbahagyja.

Jacqueline hangja mélyebbé vált, beszéde akadozni kezdett. Cornelia, aki nem szokott hozzá, hogy emberek ilyen nyers formában mutassák ki érzelmeiket, növekvő bámulattal figyelte.

– Megmondtam neked – folytatta Jacqueline –, hogy előbb végzek veled, semhogy egy másik nő karjaiban lássalak... Azt hiszed, nem gondoltam komolyan? Nagyon tévedtél! Mindössze csak – vártam! Te az enyém vagy, érted? Hozzám tartozol...

Simon még mindig hallgatott. Jacqueline keze idegesen motoszkált az ölében. Előrehajolt.

– Azt mondtam, hogy megöllek, és komolyan is gondoltam... – Kezét hirtelen felemelte, valami fényes tárgy illant meg benne. – Lelőlek, mint egy

kutyát! Ahogyan egy magadfajta mocskos kutyát le kell löni!

Simon most már cselekedett. Felpattant, ám a lány abban a pillanatban meghúzta a ravaszt...

Simon félig megpördült – a székre esett... Cornelia felsikoltott, és az ajtóhoz rohant. Jim Fanthorp a korlátnak támaszkodva még a fedélzeten állt.

– Mr. Fanthorp... Mr. Fanthorp... – nyöszörögte a lány.

Az odarohant hozzá. Cornelia belekapaszkodott.

– Lelőtte... ó, istenem, lelőtte!

Simon Doyle félig még keresztben feküdt a széken, ahogyan rázuhant. Jacqueline úgy állt, mint aki megbénult. Egész testében remegett, tágra nyílt szemében rémület ült, és Simon nadrágját bámulta, ahol a rászorított zsebkendő körül lassan terjeszkedő vörös folt jelent meg valamivel a térd alatt.

– Nem akartam... – dadogta. – Istenem, nem akartam komolyan...

A pisztoly ideges ujjai közül halk koppanással a padlóra hullott. Belerúgott, mire a fegyver az egyik kanapé alá csúszott.

Simon erőtlen hangon megszólalt:

– Fanthorp, az isten szerelmére, valaki jön... Mondja, hogy minden rendben – csak szórakozunk – vagy akármi. Nehogy botrány legyen.

Fanthorp azonnal megértette, mit akar Simon, és bólintott. Hátrafordult, és az ajtóhoz lépett, ahol egy megrökönyödött núbiai arc nézett be.

– Minden rendben, minden rendben! – mondta. – Csak tréfáltunk.

A fekete arc előbb kételkedve, majd zavartan, végül megnyugodva nézett rá. A fiú széles vigyorral biccentett és eltűnt.

Fanthorp visszafordult.

– Ez legalább simán ment. Nem hiszem, hogy más meghallotta volna. Alig volt nagyobb hangja, mint egy pezsgősdugó pukkanásának.

Döbbenet hallgatott el, mivel Jacqueline egyszerre csak hisztérikusan zokogni kezdett.

– Ó, istenem, bár meghalnék... megölöm magam. Mindenkinek jobb lesz... Ó, mit tettem, mit tettem...?

Cornelia odasietett hozzá.

– Csendesen, kedvesem, csendesen – csitította.

Simon homlokán verítékcseppek gyöngyöztek, arca eltorzult a fájdalomtól.

– Vigyék innen! – sürgette a többieket. – Az istenfáját, vigyék már el innen! Kísérjék a kabinjába, Fanthorp! Figyeljen ide, Miss Robson, hívja ide azt a kórházi nővért, ki magukkal jött! – Könyörögve nézett egyikről a másikra. – Ne hagyják magára! Maradjon mellette a nővér egész éjjel! Azután keressék meg az öreg Bessnert, és hozzák ide! És az isten szerelmére, nehogy valamit is mondjanak a feleségemnek!

Jim Fanthorp megértőn bólintott. A csendes fiatalember a vészhelyzetben higgadtan és határozottan viselkedett. Corneliával együtt belekarolt a síró lányba, aki ettől még jobban ellenkezett. Kivitték a szalonból, és a fedélzeten át a kabinjába kísérték. Ott azonban még nehezebben bírtak vele, kitépte magát a kezükből, és megkétszerezett erővel jajgatott.

– Vízbe ugrom... vízbe fojtom magam... – zokogta. – Minek éljek tovább? Ó, Simon, Simon!

– Jó lenne megkeresni Miss Bowerst – fordult Fanthorp Corneliához. – Itt maradok vele, amíg maga érte megy.

Cornelia bólintott és kisietett. Ahogyan az ajtón kilépett, Jacqueline megragadta Fanthorp karját:

– Vérzik a lába.... talán el is törött. Lehet, hogy elvérzik. Eresszen hozzá! Ó, Simon, Simon! Hogy tehettem ilyet?

Egyre hangosabban kiabált. Fanthorp megpróbálta csitítani.

– Halkabban, halkabban...! Semmi baja nem lesz, ne féljen!

A lány azonban megint felugrott.

– Engedjen! A vízbe vetem magam! Meg akarok halni!

Fanthorp átkarolta a vállát, és úgy kényszerítette, hogy feküdjön vissza az ágyra.

– Maradjon nyugton, elég galibát csinált már amúgy is! Szedje össze magát! Simonnak semmi baja nem lesz, ha mondom.

Megkönnyebbülésére a lány ettől fogva uralkodott magán, de azért, amikor a függöny szétnyílt, és Miss Bowers valami hihetetlenül csúnya kimonóban, Cornelia kíséretében belépett, hálásan nézett rájuk.

– Nohát – Miss Bowers hangja szinte vidáman csengett –, miről is van szó?

A megrökönyödés vagy aggodalom legkisebb jele nélkül átvette a parancsnokságot a kabinban. Fanthorp boldogan bízta rá a végsőkéig kimerült Jacqueline-t, és kisietett, hogy megkeresse dr. Bessner kabinját. Kopogott az

ajtón, és már be is lépett.

– Dr. Bessner?

Hangja egy hatalmas horkolást szakított félbe. A doktor riadtan ült fel az ágyában.

– Mi az? Mi történt?

Fanthorp felgyújtotta a villanyt. Az orvos hunyorgott a hirtelen fénytől, olyan volt, mint egy óriási bagoly.

– Doyle. Lövés érte. Miss de Bellefort rálőtt. A szalonban fekszik. Ki tud jönni?

Az orvos nagy testéhez képest meglepő fürgeséggel ugrott ki az ágyból. Néhány kurta kérdést tett fel, miközben papucsát és hálóköntösét magára rángatta, majd felkapott egy kis táskát a legfontosabb műszereivel, és követte Fanthorpot a szalonba.

Simonnak időközben sikerült kinyitnia az ablakot. Fejét az ablakpárkánynak támasztva szívta be a friss levegőt. Arca krétafehér volt.

Dr. Bessner odament hozzá.

– Úgy? Nos? Lássuk csak, hogy állunk!

Egy véráztatta zsebkendő feküdt a szőnyegen, s a szőnyegen is jókora vérfolt éktelenkedett.

Az orvos megvizsgálta a sebet, időnként egy-egy német szakszót mormolt magában, majd Fanthorphoz fordult.

– Hát igen, elég komoly... A csont eltörött, és sok vért is vesztett. Herr Fanthorp, maga meg én be kell vigyük a kabinomba. Nem tud járni. A karunkba vesszük, íígy.

Ahogy felemelték, Cornelia jelent meg az ajtóban. A doktor elégedetten kiáltott fel:

– Ach, maga az! Gut! Jöjjön velünk! Úgyis segítségre van szükségem, maga biztos jobban beválik, mint a barátunk. Ő már sápadtabb a kelleténél.

Fanthorp arcán bágyadt mosoly jelent meg:

– Hívjam Miss Bowerst? – kérdezte.

Dr. Bessner végigmérte Corneliát. – Maga remekül megfelel, kislány! – jelentette ki. – Nem fog elájulni vagy más efféle ostobaságokat csinálni, ugye?

– Azt teszem, amit kíván! – felelte buzgón Cornelia.

Bessner elégedetten bólintott, azzal elindultak. A következő tíz perc a

golyó kivételével telt el, és ezt Jim Fanthorp a legkevésbé sem élvezte, bár titokban szégyellte magát, amiért Cornelia olyan nyilvánvalóan nagyobb lelkiert tanúsított nála.

– Hát egyelőre nem tehetünk többet! – jelentette ki végül dr. Bessner. – Igazán hősieen viselkedett, barátom!

Helyeslőn megveregette Simon vállát, majd felgyúrte az ingujját, és fecskendőt vett elő.

– Most pedig adok magának egy kis nyugtatót, hogy jobban aludjon. Mi legyen a feleségével?

– Ne ébresszük fel! – mondta Simon elhalón. – Ráér reggel megtudni, hogy mi történt. Tudja... nem lehet Jackie-t hibáztatni. Az egészet az én ostobaságom okozta. Szégyenletesen bántam vele. Szegény lány... azt se tudta, mit csinál...

Dr. Bessner együttérzőn bólintott.

– Igen, igen. Értem.

– Az én hibám... – ismételte meg Simon. Tekintete Corneliára vándorolt. – Valakinek... vele kellene maradnia. Nehogy valami kárt tegyen magában...

Dr. Bessner beadta az injekciót. Cornelia csendesen nyugtatgatta Simont.

– Minden rendben lesz, Mr. Doyle. Miss Bowers vele marad egész éjszaka...

Simon arcát előntötte a hála, teste elernyed, szeme lecsukódott. Hirtelen azonban felkapta a fejét.

– Fanthorp?

– Igen?

– A pisztoly... nem szabad otthagyni... a földön fekszik. Nehogy a takarítók találják meg reggel...

– Rendben – biccentett Fanthorp. – Megyek és megkeresem.

Kilépett a kabinból, és végigment a folyosón. Amikor Jacqueline kabinjához ért, Miss Bowers jelent meg az ajtóban.

– Most már rendben lesz! – jelentette ki. – Adtam neki egy morfiomos injekciót.

– De azért vele marad?

– Ó, hogyne! A morfiom bizonyos emberekre izgató hatást gyakorol. Itt maradok egész éjjel.

Fanthorp folytatta útját a szalonba.

Néhány perc múlva kopogtak dr. Bessner ajtaján.
 – Dr. Bessner?
 – Igen? – nézett ki a köpcös orvos.
 Fanthorp állt ott. Kihívta a doktort a fedélzetre.
 – Figyeljen ide! Nem találom a pisztolyt!
 – Micsoda?
 – Ahogy mondom. Kiesett a lány kezéből. Belerúgott, és a pisztoly beszánkázott az egyik kanapé alá. És most nincs ott!
 Értetlenül bámultak egymásra.
 – De ki vihette el?
 Fanthorp megvonta a vállát.
 – Meglehetősen különös – hümmögött Bessner. – De mit tehetünk?
 Nem minden aggodalom nélkül vettek búcsút egymástól, és ki-ki visszatért a kabinjába.

12

Hercule Poirot éppen a szappanhabot törölte le frissen borotvált arcáról, amikor az ajtaján erőteljes kopogás hallatszott, majd rögtön utána minden formaság mellőzésével Race ezredes lépett be. Becsukta maga mögött az ajtót.

– Jó volt az előérzete – mondta köszönés helyett. – Bekövetkezett.

Poirot kiegyenesedett.

– Mi következett be? – kérdezte élesen.

– Linnet Doyle halott, az éjszaka főbe lőtték.

Poirot némán állt egy percig. Fejében két emlék kergette egymást: egy lány az asszuáni kertben, amint kegyetlenül s szenvedélyesen beszél: „Szeretném az én drága kis pisztolyomat a homlokához szorítani és meghúzni a ravaszt” és egy másik, valamivel frissebb emlék, amikor ugyanaz a rang azt mondja: „Amikor érzi az ember, hogy nincs tovább – az ilyen napokon szoktak a dolgok összeroppanni...” – és az a könyörgés, ami egy pillanatra felcsillant a szemében. Mi az ördög volt vele, hogy nem reagált erre a könyörgő tekintetre? Süket és vak volt, amikor ostobán csak a saját álmosságával törődött...

– Miután valamelyest hivatalos személynek tekintenek – folytatta Race –, értem küldtek, és rám bízta az ügy lebonyolítását. A hajónak fél óra múlva indulnia kellene, de marad, ha nem adok rá engedélyt. Természetesen nem zárhatjuk ki annak lehetőségét, hogy a gyilkos a partról lopódzott a hajóra.

Poirot megrázta a fejét.

– Egyetértek – helyeselt az ezredes. – Ezt az eshetőséget gyakorlatilag kizárhatjuk. Nos, barátom, magán a sor. Elérkezett az ön pillanata.

Poirot néhány perc alatt magára kapta ruháit, majd Race-hez fordult:

– Rendelkezésére állok.

Kimentek a fedélzetre.

– Bessnernek már itt kellene lennie – nézett körül az ezredes. – Elküldtem érte az egyik stewardot.

A hajón négy fürdőszobás luxuskabin volt. A bal oldali kettőt dr. Bessner és Andrew Pennington foglalta el, a jobb oldaliakban Miss van Schuyler és Linnet Doyle lakott. A Linnet kabinja melletti fülkét Simon használta öltözőnek.

Linnet Doyle kabinja előtt egy holtsápadt steward örködött. Kinyitotta az ajtót, s a két férfi belépett. Dr. Bessner már az ágy fölé görnyedve állt. Az ajtónyitásra felnézett, és horkantott egyet.

– Mit tud nekünk mondani, doktor? – kérdezte Race.

Bessner elgondolkozva dörzsölte borostás állát.

– Ach! Lelőtték, közvetlen közről. Nézzék, itt a füle mögött hatolt be a golyó. Rendkívül kis méretű lövedék lehetett, legfeljebb huszonkettesre becsülném. A pisztolyt közvetlenül a fejéhez tartották, látják, ez a feketeség itt a bőrön perzselődésre utal.

Poirot agyán megint átvillantak az Asszuánban hallott szavak.

– Aludt – folytatta Bessner. – Küzdelemnek semmi jele. A gyilkos beosont a sötétben, és föbe lőtte.

– Ah! Non! – kiáltott fel Poirot.

Pszichológiai érzéke tiltakozott: Jacqueline de Bellefort, amint belopódzik egy sötét kabinba – pisztoly a kezében... –, nem, ez nem volna rá jellemző.

Bessner vastag szemüvege mögül feléje pislogott.

– Pedig így történt, nekem elhiheti.

– Hogyne, hogyne. Nem úgy értettem. Nem önnek akartam ellentmondani.
Az orvos elégedetten felmordult.

Poirot melléje lépett. Linnet Doyle az oldalán feküdt. Testtartása természetesnek és békésnek tűnt, ám füle mögött a piciny kis lyuk és a körülötte odaszáradt vér másról tanúskodott.

Poirot szomorúan csóválta a fejét.

Amikor azonban felnézett, és tekintete a szemközi fehérre mázolt falra vetődött, elakadt a lélegzete. A tiszta fal közepén egy jókora, kissé bizonytalan vonalakkal odarajzolt, barnásvörös J betű ötlött a szemébe.

Poirot rámeredt, majd a halott fölé hajolt, és óvatosan felemelte a jobb kezét. Az egyik ujjvégén ugyanolyan színű folt vöröslött.

– *Nom d'un nom d'un nom!*¹⁷ – kiáltott fel.

– Mi? Mi van? – nézett oda Bessner. – Ach! Vagy úgy!

– Vesszek meg, ha értem – ráncolta a homlokát Race. – Mit okoskodik ki ebből, barátom?

Poirot lábujjhegyen ingatta magát.

– Azt kérdezi, mit okoskodom ki ebből? *Eh bien*, ez végül is nagyon egyszerű, nem? Madame Doyle haldoklik; szeretne valamiféle nyomot hagyni a gyilkosa felől, így ujját saját vérébe mártva a gyilkos neve kezdőbetűjét írja a falra. Ó, igen, ez megdöbbenően egyszerű.

– Ach! Na de...

Dr. Bessner tiltakozni készült, ám Race ellentmondást nem tűrő kézmozdulata elhallgattatta.

– Így gondolja? – kérdezte lassan az ezredes.

Poirot feléje fordult és biccentett.

– Igen, igen. Ahogyan mondtam, megdöbbenő ez az egyszerűség. Ez végül is ismerős fordulat, nem igaz? A bűnügyi történetek romantikus jeleneteiben annyiszor előfordult már! Valóban, ez már egy kissé *vieux jeu!*¹⁸ Arra enged következtetni, hogy a gyilkos – régimódi!

Race mély lélegzetet vett.

– Aha – mondta némileg bizonytalanul. – Azt hittem az előbb...

Elhallgatott.

– ...hogy én bedőlök ezeknek a melodramatikus kliséknek? – kérdezte Poirot halvány mosollyal. – De elnézést, dr. Bessner, mit akart mondani az

imént?

– Hogy mit? – tört ki az orvos mély torokhangon. – Azt mondom, hogy ez abszurdum! Kész ostobaság! A szerencsétlen hölgy azonnal meghalt. Hogy az ujját a saját vérébe mártotta volna (amint látják, alig folyt ki egy kis vér), és egy J-t írt volna a falra... nahát! – micsoda képtelenség. Melodramatikus ostobaság!

– *C'est l'enfantillage!*¹⁹ – helyeselt Poirot.

– De mégsem véletlenül történt! – makacskodott Race.

– Hát persze, hogy nem! – bólintott komor arccal a kis belga.

– Mire való akkor a J betű?

– J, azaz Jacqueline de Bellefort – magyarázta türelmesen Poirot. – Egy ifjú hölgy, aki alig egy héttel ezelőtt fejtette ki nekem, hogy semmit sem szeretne jobban, mint...

Megállt, és a lány szavait idézve folytatta:

– „a drága kis pisztolyomat a homlokához szorítani és meghúzni a ravaszt...”

– Gott im Himmel!²⁰ – kiáltott fel dr. Bessner.

Csendben álltak. Azután Race mély lélegzetet vett, és megszólalt:

– És pontosan ez történt, ugye?

Bessner bólintott.

– Pontosán. Egy rendkívül kis kaliberű pisztolyból adták le a lövést, amint mondtam, valószínűleg egy huszonkettesből. Határozott véleményt természetesen csak a golyó kivétele után adhatok.

Race egyetértően biccentett, majd megkérdezte:

– Véleménye szerint mikor állhatott be a halál?

Bessner újra dörzsölni kezdte az állát. Úgy hangzott, mintha reszelnének valamit.

– Pontosán nem tudnám megmondani. Most nyolc óra van. Tekintettel a tegnapi esti hőmérsékletre, azt mondanám, legalább hat órája halott, de éjfélnél valószínűleg nem régebben.

– Tehát éjfél és kettő között ölhatték meg.

– Körülbelül.

Race körülnézett.

– Hol a férje? Gondolom, a másik kabinban alszik.

– Jelenleg az én kabinomban alszik – vetette közbe dr. Bessner.
A másik kettő meglepetten nézett rá. Az orvos a fejét csóválta.

– *Ach, so.* Ezek szerint önök nem értesültek róla. Mr. Doyle-t tegnap este lövés érte a szalonban.

– Lövés? Ki lőtt?

– Az ifjú hölgy, Jacqueline de Bellefort.

– Súlyosan megsérült? – kérdezte élesen Race.

– Eltört a lábszárcsontja. Megtettem, ami lehetséges, de bizonyára megértik, hogy a törést sürgősen meg kellene röntgenezni, és megfelelő kezelésben részesíteni, ami a hajón lehetetlen.

– Jacqueline de Bellefort – dünnyögte Poirot.
Tekintete ismét a falon levő J betűre tévedt.

– Ha semmit sem tehetünk itt, talán menjünk le! – indítványozta Race. – A parancsnoksága dohányzót a rendelkezésünkre bocsátotta. Meg kell tudjuk részletesen, mi történt tegnap este.

Kimentek a kabinból, Race bezárta az ajtót, és zsebre vágta a kulcsot.

– Később visszajöhetünk – magyarázta –, de először is tisztáznunk kell a tényeket.

Lementek a következő fedélzetre, ahol a dohányzószalon ajtajában már nyugtalanul várta őket a *Karnak* kapitánya. A szerencsétlen embert nagyon elkésérítette, hogy ilyesmi történhet a hajóján, és boldogan engedte át az ügy intézését Race-nek.

– Tekintettel az ön hivatalos pozíciójára, úgy érzem, jobb kezekbe nem is helyezhetném ennek a kellemetlen esetnek a lebonyolítását, uram! Utasítást kaptam, hogy álljak rendelkezésére abban a... másik kínos ügyben is. Ha ön átveszi az irányítást, gondoskodom róla, hogy minden az óhaja szerint történjen.

– Remek, barátom! Először is azt kérem, tartsa fenn ezt a termet a nyomozás idejére kizárólag Monsieur Poirot-nak és nekem.

– Természetesen, uram.

– Egyelőre ez minden. Folytassa nyugodtan a munkáját! Tudom, hogy hol találom meg, ha szükség van a segítségére.

A kapitány némileg megkönnyebbülten távozott.

– Foglaljon helyet, Bessner – fordult az orvoshoz Race –, és mesélje el pontosan, mi történt az éjjel.

Némán hallgatták végig a doktor beszámolóját.

– Tiszta ügy – állapította meg az ezredes. – A lány egy-két pohár itallal jól felizgatta magát, és végül a huszonkettes pisztollyal rálőtt Doyle-ra. Azután Linnet Doyle kabinjához ment, és őt is lelőtte.

Dr. Bessner azonban a fejét rázta.

– Nem, ez így nem stimmel. Ez lehetetlen. Először is nem írta volna saját nevének kezdőbetűjét a falra; ez nevetséges lenne, *nicht wahr?*²¹

– Hátha mégis – tűnődött Race –, ha valóban olyan elvakultan féltékeny és tébolyult, ahogyan hangzik. Talán akkor, nos, esetleg a neve kezdőbetűjével is a dühét akarta kifejezni, hogy úgy mondjam.

– Nem, nem hiszem, hogy ilyen durvaságra vetemedne – ingatta a fejét Poirot.

– Akkor viszont egyetlen ok marad a J magyarázatára. Valaki más írta oda, azért, hogy a gyanút szántszándékkal ráterelje.

Bessner bólintott.

– Igen, csak hogy a gyilkosnak nincs szerencséje, mivel nemcsak hogy *valószínűtlen*, de teljességgel *lehetetlen*, hogy az ifjú Fräulein követte el a gyilkosságot.

– Hogyhogy?

Bessner elmesélte Jacqueline hisztérikus rohamát és a körülményeket, melyek következtében Miss Bowers a gondjaiba vette.

– Így hát azt hiszem, sőt biztos vagyok benne, hogy Miss Bowers mellette töltötte az egész éjszakát.

– Ha ez így van, ez lényegesen leegyszerűsíti a dolgot – jelentette ki Race.

– Ki fedezte fel a bűntényt? – kérdezte Poirot.

– Mrs. Doyle komornája, Louise Bourget. Mint minden reggel, most is fel akarta kelteni az úrnőjét, de holtan találta, kiment, és az első steward karjába ájult. Az elment a kapitányhoz, aki szólt nekem. Én értesítettem Bessnert, és aztán önért indultam.

Poirot bólintott.

– Doyle-t értesíteni kell! – folytatta Race. – Azt mondja, még alszik?

– Igen, mélyen alszik a kabinomban, az éjjel adtam neki egy nagy adag altatót – válaszolt Bessner.

Race Poirot-hoz fordult.

– Nos, azt hiszem, nem szükséges a doktort továbbra is feltartanunk, igaz?

Köszönjük, doktor!

– Megreggelizem – állt fel Bessner. – Azután visszamegyek a kabinomba, és megnézem, hogy Mr. Doyle-t fel lehet-e már kelteni.

– Köszönjük.

Bessner kiment, a másik két férfi pedig egymásra nézett.

– Nos? Mi a véleménye, Poirot? – kérdezte Race. – Az ön kezében futnak össze a szálak. Én csak a maga utasításait adom tovább. Úgyhogy tegye, amit jónak lát!

– *Eh bien* – hajolt meg szertartásosan Poirot –, ki kell hallgatnunk mindenkit. Először is, azt hiszem, meg kell vizsgálnunk, mi is történt valójában az éjjel. Azaz, kikérdezzük Fanthorpot és Miss Robsont, mivel ők mindvégig jelen voltak. Rendkívül fontosnak tartom a pisztoly eltűnését.

Race megrázott egy csengőt, és üzenetet küldött a stewarddal.

– Szörnyű! – sóhajtott Poirot, és megrázta a fejét. – Szörnyű.

– Van valami elképzelése? – kérdezte Race kíváncsian.

– Az elképzeléseim egyelőre ellentmondanak egymásnak. Még nem sikerült rendeznem őket; összevissza kergetőznek a fejemben. Tagadhatatlan, hogy ez a lány gyűlölte Linnet Doyle-t, és meg akarta ölni.

– Képesnek is tartja rá?

– Talán... igen. – Poirot hangjában kételkedés bujkált.

– De nem így, ugye? Ez nem tetszik magának. Nem osonna be egy sötét kabinba, hogy az alvó nőt lelője. Hogy ilyen hidegvérrel tette, ezt nem akarja elhinni, ugye?

– Tulajdonképpen igen.

– Úgy véli tehát, hogy ez a nő, Jacqueline de Bellefort, nem volna képes előre kigondolt terv alapján hidegvérrel megölni valakit?

– Nem vagyok biztos benne, ez az igazság – ismerte el Poirot. – Elég intelligens ahhoz, hogy kiterveljen valami ilyesmit. De kétlem, hogy a gyakorlatban rá tudná szánni magát a terv megvalósítására...

– Értem, mire céloz – bólintott az ezredes. – De hát Bessner elbeszélése alapján mindez fizikailag sem volt lehetséges.

– Ha ez igaz, lényegesen tisztább a kép. Reménykedjünk, hogy valóban igaz. – Poirot elhallgatott, majd még hozzátette: – Örülnék, ha igaz lenne, mert nagyon együtt érzek azzal a kislánnyal.

Az ajtó kinyílt, Fanthorp és Cornelia lépett be. Bessner a nyomukban.

– Hát nem iszonyatos? – tört ki Corneliából a szó. – Szegény, szerencsétlen Mrs. Doyle! Pedig milyen kedves nő volt! Ezt csak egy megszállott tehette! És szegény Mr. Doyle; bele fog örülni a fájdalomba, ha megtudja! Hiszen tegnap este is annyira aggódott, hogy a felesége tudomást ne szerezzen a balesetéről.

– Pontosan erről szeretnék önnel elbeszélgetni, Miss Robson – szakította félbe a szóáradatot Race. – Részletesen szeretnék tudni, mi történt az este.

Cornelia kicsit zavartan beszélni kezdett, de Poirot egy-két kérdéssel a megfelelő vágányra terelte.

– Ah, igen, értem már! Tehát bridzselés után Madame Doyle a kabinjába indult. Kíváncsi volnék rá, vajon tényleg a kabinjába ment-e!

– Oda – vetette közbe Race. – Láttam, sőt még jó éjszakát is kívántam neki az ajtóban.

– Mikor történt mindez?

– Sajnos, nem tudnám megmondani – felelt Cornelia.

– Húsz perccel tizenegy után – szólt közbe megint Race.

– *Bien*. Ezek szerint tizenegy óra húszkor Madame Doyle még élt és jól volt. Ki tartózkodott abban az időben a szalonban?

– Doyle volt ott, Miss de Bellefort, Miss Robson és jómagam – válaszolt Fanthorp.

– Pontosan – helyeselt Cornelia. – Mr. Pennington még ivott valamit, azután elment aludni.

– Mennyivel később történt ez?

– Ó, talán három-négy perc múlva.

– Tehát még fél tizenkettő előtt?

– Hogyne, persze.

– Ez azt jelenti, hogy ön maradt a szalonban, Mademoiselle Robson, Mademoiselle de Bellefort, Monsieur Doyle Monsieur Fanthorp. Mit csináltak?

– Mr. Fanthorp egy könyvet olvasott, én hímeztem. Miss de Bellefort... nos...

– Ivott, mint a kefekötő – sietett a segítségére Fanthorp.

– Igen – helyeselt Cornelia. – Főleg velem beszélgetett, az otthoni dolgairól kérdezősködött. Ő is mesélt, de úgy éreztem, hogy elsősorban nem nekem szánja, hanem Mr. Doyle-nak. Őrajta látszott, hogy

bosszankodik, de nem szólt. Talán azt gondolta, hogy ha nem reagál, akkor Miss de Bellefort magától is abbahagyja.

– De nem hagyta abba?

Cornelia a fejét rázta.

– Többször is el akartam menni, de marasztalt, és akkor már szörnyen kényelmetlenül éreztem magam. Azután Mr. Fanthorp felállt és kiment...

– A helyzet kezdett kínossá válni – szólt közbe Fanthorp. – Úgy gondoltam, jobb, ha feltűnés nélkül távozom. Miss de Bellefort nyilvánvalóan botrányt akart provokálni.

– Azután előhúzta a pisztolyt – vette át a szót Cornelia. – Mr. Doyle pedig talpra ugrott, és megpróbálta elvenni tőle, de az valahogy elsült, és a lábán találta el. Miss de Bellefort erre remegni és zokogni kezdett, én halálra rémülve rohantam Mr. Fanthorp után, ő visszajött velem, és Mr. Doyle megkért, ne csináljunk nagy ügyet a dologból, azután az egyik núbiai fiú meghallotta a lövést és benézett, de Mr. Fanthorp megnyugtatta, hogy nem történt semmi; akkor mi a kabinjához kísértük Jacqueline-t, és Mr. Fanthorp vele is maradt, amíg én Miss Bowersért szaladtam.

Cornelia levegő után kapkodva elhallgatott.

– Mindez mikor lehetett? – kérdezte Race.

– Sajnálom, nem tudnám megmondani – rázta meg a fejét a lány.

Fanthorp azonban jobban emlékezett: – Éjfél után húsz perccel lehetett. Tudom, mert fél egy volt, mire végül a kabinomba értem.

– Hadd tisztázzunk egy-két lényeges pontot! – kérte őket Poirot. – Miután Madame Doyle távozott, elhagyta négyük közül bárki is a szalont?

– Nem.

– Bizonyosak benne, hogy Mademoiselle de Bellefort egy pillanatra sem ment ki?

– Ez egészen bizonyos – válaszolt Fanthorp habozás nélkül. – Sem Doyle, sem Miss de Bellefort, sem Miss Robson, sem én nem mentünk ki.

– Helyes. Ez azt a tényt bizonyítja, hogy Mademoiselle de Bellefort semmiképpen sem lőhette le Madame Doyle-t, mondjuk, fél egy előtt. Namármost, ön, Mademoiselle Robson, elment Mademoiselle Bowersért. Ezalatt Mademoiselle de Bellefort egyedül tartózkodott a kabinjában?

– Nem. Mr. Fanthorp vele maradt.

– Kitűnő! Eddig tehát Mademoiselle de Bellefort alibije megdönthetetlen.

Mademoiselle Bowersszel azonnal beszélünk, de mielőtt érte küldenék, néhány kérdésben szeretném meghallani a véleményüket. Monsieur Doyle, azt mondják, aggódott, hogy Mademoiselle de Bellefort magára ne maradjon. Gondolják; hogy tartott tőle, netán valami újabb meggondolatlan tette szánja el magát?

– Véleményem szerint igen – jelentette ki Fanthorp.

– Kifejezetten arra gondolt, hogy Madame Doyle-t is megtámadja?

– Ezt azért nem mondanám – rázta meg a fejét a fiatalember. – Azt hiszem, nem erre gondolt. Sokkal inkább arra, hogy saját magában próbál kárt tenni.

– Öngyilkosság?

– Igen. Tudja, Miss de Bellefort tökéletesen kijózanodott, és összeomlott, amikor rájött, mit tett. Marcangolta az önvád. Azt hajtogatta, hogy legszívesebben meghalna.

Cornelia félénken közbeszólt:

– Azt hiszem, Mr. Doyle rettenetesen aggódott miatta, kimondottan kedvesen beszélt róla. Azt hajtogatta, hogy minden az ő hibájából történt, mert olyan csúnyán bánt vele. Igazán, igazán nagyon megértőn viselkedett.

Poirot elgondolkozva bólintott.

– Menjünk tovább! – folytatta. – Mi történt a pisztollyal?

– Kiesett Jacqueline kezéből – felelt Cornelia.

– És azután?

Fanthorp elmondta, hogy visszament érte, és már sehol sem találta.

– Aha! – emelte fel hangját Poirot. – Ez roppant érdekes! Kérem mondják el egészen pontosan mi történt!

– Miss de Bellefort leejtette. Azután belerúgott.

– Undorodott tőle – magyarázta Cornelia –, meg tudom érteni mit érzett.

– És a fegyver az egyik dívány alá szánkázott, azt mondják. Na most, legyünk nagyon óvatosak. Mademoiselle de Bellefort nem kotorta elő, amikor távozott?

Mindketten egyszerre rázta meg a fejüket.

– *Précisément.*²² Bizonyára megértik, hogy itt hajszálpontosan kell tudnunk a részleteket. Elérkeztünk a következő ponthoz. Amikor Mademoiselle de Bellefort elhagyja a szalont, a pisztoly a dívány alatt hever, és mivel ő nem marad egyedül – Monsieur Fanthorp, Mademoiselle Robson vagy Mademoiselle Bowers mindig mellette tartózkodnak –, nincs

módja visszaszerezni a fegyvert, miután kiment a szalonból. Meg tudná mondani Monsieur Fanthorp mikor ment vissza, hogy megkeresse?

– Valamivel fél egy előtt lehetett.

– Mennyi idővel azután hogy önök dr. Bessnerrel kivitték Monsieur Doyle-t a szalonból?

– Talán öt perccel utána – esetleg egy kicsit többel is.

– Akkor ez alatt az öt perc alatt húzta elő valaki a dívány alatt heverő – tehát láthatatlan – pisztolyt. És ez a valaki *nem* Mademoiselle de Bellefort. De hát akkor kicsoda? Meglehetősen biztosan állíthatjuk, hogy az a személy, aki a pisztolyt a dívány alól kivette, azonos Madame Doyle gyilkosával. Feltételezhetjük továbbá azt is, hogy ugyanezen személy hallott vagy látott valamit a korábban lezajlottakból.

– Nem világos, hogy ezt miből gondolja – kockáztatott leg egy közbeszólást Fanthorp.

– Pedig egyszerű – felelte Poirot. – Ön az imént azt vallotta, hogy a pisztoly nem volt szem előtt, hanem a dívány alatt hevert. Ennélfogva felettébb valószínűtlen, hogy véletlenül fedezték volna fel. Csakis olyasvalaki kotorhatta elő, aki *tudta*, hogy ott volt. Következésképpen ez a valaki jelen kellett hogy legyen a korábbi eseményeknél.

– Senkit sem láttam, amikor közvetlenül a lövés előtt kimentem a fedélzetre – rázta meg a fejét Fanthorp.

– Ah, csakhogy ön a jobboldali ajtón ment ki!

– Igen, mivel ezen az oldalon van a kabinom.

– Ha azonban valaki a bal oldali ajtó üvegén át követte az eseményeket, azt ön nem vette volna észre!

– Ez igaz – ismerte el Fanthorp.

– A núbiai fiún kívül hallotta más a lövést?

– Nem tudok róla. Tudja, az ablakokat mind becsuktuk még korábban az este folyamán, mert Miss van Schuyler a huzatra panaszkodott. A forgóajtón nemigen hatolhatott át a hang. Kétlem, hogy egyáltalán kihallatszott volna lövés. A durranás alig volt nagyobb, mint amikor egy dugót húzunk ki a palackból.

– Eddigi ismereteink szerint – szólalt meg Race – a másik lövést sem hallotta senki, azt, amelyikkel Mrs. Doyle-t megölték.

– Ennek tüstént utánanéznünk – jelentette ki Poirot. – Egyelőre azonban

maradjunk Mademoiselle de Bellefort személyénél. Beszelnünk kell Mademoiselle Bowersszel. Előtte azonban, mielőtt elmennek – állította meg egy kézmozdulattal a felállni készülő Fanthorp és Corneliát –, néhány apró felvilágosításra lenne szükségem önökkel kapcsolatban. Önnek, Monsieur, mi is a teljes neve?

- James Lechdale Fanthorp.
- Címe?
- Glasmore House, Market Donnington, Northamptonshire.
- Foglalkozása?
- Ügyvéd vagyok.
- Mi okból látogatott el ebbe az országba?

Szünet. A közömbös Mr. Fanthorp most első ízben tűnt meglepettnek. Végül szinte motyogva mondta:

- Ümmm, nyaralás.
- Vagy úgy, szóval a szabadságát tölti itt, igaz?
- Olyasformán.
- Rendben van, Monsieur Fanthorp. És most elmondaná néhány szóban, mit csinált az éjjel, azt követően, amiről eddig már beszéltünk?
- Utána mindjárt lefeküdtem.
- Ez mikor lehetett...?
- Úgy fél egy után néhány perccel.
- Az ön kabinja a huszonkettes, a jobb oldalon. Ez a szalonnal szomszédos kabin?

- Igen.
- Még egy kérdést szeretnék feltenni. Hallott valamit – akármit – azután, hogy visszatért a kabinjába?

Fanthorp gondolkozott.

- Gyorsan ágyba bújtam. Azt hiszem, hallottam valami csobbanásfélét, szinte már félálomban. Semmi mást.

- Csobbanásfélét? A közelben?

Fanthorp a fejét rázta.

- Igazán nem tudnám megmondani. Szinte már aludtam.
- Mikor lehetett ez?
- Egy óra felé járhatott. De nem tudnám pontosan megmondani.
- Köszönöm, Monsieur Fanthorp. Ez minden.

Poirot figyelme most Cornelia felé fordult.

– Ön következik, Mademoiselle Robson. Teljes neve?

– Cornelia Ruth. A címem: The Red House, Bellfield, Connecticut.

– Mi járatban van Egyiptomban?

– Marie néni, Miss van Schuyler hívott meg.

– Ismerte Madame Doyle-t ezt az utat megelőzően?

– Nem.

– Mit csinált tegnap este?

– Miután segítették dr. Bessnernek Mr. Doyle lábát kezelni, azonnal lefeküdtem.

– Melyik az ön kabinja?

– A negyvenhármas, a bal oldalon. Miss de Bellefort a szomszédom.

– És hallott valamit?

– Semmit az égvilágon – rázta meg a fejét Cornelia.

– Csobbanást?

– Semmit, de nem is hallhattam, mivel az én kabinom a jó part felé néző oldalára esik.

Poirot biccentett.

– Köszönöm, Mademoiselle Robson. Még arra kérném, hívja ide Mademoiselle Bowerst.

Fanthorp és Cornelia kimentek.

– Elég tiszta a kép – szólalt meg Race. – Hacsak három tanú egymástól függetlenül nem hazudik, akkor Jacqueline de Bellefort nem mehetett vissza a pisztolyért. De valaki visszament. És valaki végignézte az éjszakai jelenetet. És a valaki volt olyan ostoba, hogy egy jókora J betűt írjon a falra.

Kopogtak, Miss Bowers lépett be. Az ápolónő a tőle égszokott higgadt, gyakorlatias módon diktálta be Poirot-nak nevét, címét, végzettségét, majd hozzátette:

– Mintegy két éve dolgozom Miss van Schuyler mellett.

– Miss van Schuyler egészségi állapota súlyos?

– Nem, ezt nem mondanám – válaszolt Miss Bowers. – Már nem fiatal, és szörnyen aggódik az egészsége miatt, és szereti, ha mindig kéznél van egy szakképzett ápolónő. De semmi komoly baja nincs. Szereti, ha foglalkoznak vele, és ezt hajlandó megfizetni.

Poirot megértően bólogatott.

- Ha jól tudom, Mademoiselle Robson ment el önért az éjjel.
- Igen, így volt.
- Elmondaná pontosan, hogy mi történt ezután?
- Nos, Miss Robson néhány szóban beszámolt a lövésről és a közvetlen előzményekről, aztán vele mentem. Miss de Bellefort-t rendkívül izgatott hisztérikus állapotban találtam.
- Mondott bármit, amit Madame Doyle elleni fenyegetésnek lehetne értelmezni?
- Nem, ilyesmiről nem beszélt. Rettenetes önvád kínozta. Korábban, mint hallottam, nagyobb mennyiségben fogyasztott alkoholt, és ennek hatása érezhető volt rajta. Úgy gondoltam, jobb, ha vele maradok. Beadtam neki egy morfiuminjekciót, és mellette virrasztottam reggelig.
- És most, Mademoiselle Bowers, kérem, válaszoljon a következő kérdésre: Elhagyta-e a kabinját Mademoiselle de Bellefort akár egy percre is?
- Nem.
- És ön?
- Reggelig mellette voltam.
- Ebben egészen biztos?
- A legteljesebb mértékben.
- Köszönöm, Miss Bowers.

Az ápolónő kiment. A két férfi összenézett.

Jacqueline de Bellefort-t egyértelműen felmenthetik gyilkosság vádja alól. De akkor ki lőtte le Linnet Doyle-t?

13

– Valaki elemelte a pisztolyt – szögezte le Race. – De nem Jacqueline de Bellefort. Ugyanez a valaki eleget tudott ahhoz, hogy biztosra vegye, a bünténnyel Jacqueline-t fogják gyanúsítani. Azt azonban nem tudta, hogy az ápolónő morfiумot ad neki, és egész éjjel mellette virraszt. És még valami. Valaki egyszer már megpróbálta megölni Linnet Doyle-t a hegytetőről lelökött sziklával. És az sem lehetett Jacqueline de Bellefort. Akkor hát ki volt?

– Egyszerűbb volna sorra venni, ki nem lehetett – tűnődött Poirot. – Monsieur Doyle, Madame Allerton, Monsieur Tim Allerton, Mademoiselle van Schuyler és Mademoiselle Bowers nem tehették. Valamennyiüket láttam abban az időpontban.

– Hm – csóválta meg a fejét az ezredes –, ez még jó néhány embert tisztázatlanul hagy. Mi lenne a motiváló ok?

– Ezen a ponton sok segítséget remélek Monsieur Doyle-tól. Volt néhány incidens...

Kinyílt az ajtó, és Jacqueline de Bellefort lépett be. Arca krétafehér volt, egész testében remegett.

– Nem én voltam! – mondta egy megfélemlített gyermek hangján. – Nem én voltam. Ó, könyörgök, higgyenek nekem! Mindenki azt fogja hinni, hogy én tettem, pedig nem így van. Ez... ez valami iszonyat! Bárcsak semmi se történt volna! Kis híján megöltem Simont az éjjel: elment eszem, azt hiszem. De a másikat... azt nem én csináltam.

Leroskadt egy székre, és könnyekben tört ki. Poirot melléje állt, és megnyugtatón veregette a vállát.

– Jól van, jól van. Tudjuk, hogy nem ön gyilkolta meg Madame Doyle-t. Bizonyított tény, igen, bizonyított tény, *mon enfant*.²³ Nem ön volt.

– Hanem akkor ki? – ült fel hirtelen Jackie. Görcsösen szorongatta elázott zsebkendőjét.

– Mi is éppen ezt kérdezzük magunktól – válaszolt Poirot. – Nem tud nekünk segíteni, gyermekem?

Jacqueline a fejét rázta.

– Nem tudom... el sem tudom képzelni... Nem, semmiféle ötletem nincs.

Erősen ráncolta a homlokát.

– Nem – mondta rövid gondolkozás után. – Senkiről sem tudok, aki a halálát kívánta volna – megremegett a hangja – rajtam kívül.

– Elnézést – szólalt meg Race –, eszembe jutott valami. – És ezzel kisietett a teremből.

Jacqueline de Bellefort fejét lehorgasztva, idegesen tördelte a kezét. Hirtelen kitört:

– A halál iszonyatos! Gyűlölöm még a gondolatát is!

– Valóban, nem túlságosan kellemes arra gondolni, hogy valaki ebben a pillanatban annak örül, hogy tervét zökkenőmentesen sikerült végrehajtania.

– Ne! Ne mondja ezt! – kiáltott fel Jackie. – Borzalmasan hangzik!

– De igaz – vont vállat Poirot. – Én... én a halálát kívántam... és most halott – suttogta a lány. – És ami még rosszabb... pontosan úgy halt meg, ahogyan megjósoltam.

– Igen, Mademoiselle. Golyót röpítettek a fejébe.

– De akkor mégiscsak igazam volt akkor éjszaka, a Cataract Hotelnél! Valaki hallgatódzott! – kiáltott fel újra Jacqueline.

– Ah! – kapta fel a fejét Poirot. – Kíváncsi voltam, emlékszik-e még rá. Valóban, mindent összevetve, túl sok itt a véletlen. Madame Doyle szakasztott úgy halt meg, ahogyan ön akkor leírta.

Jackie megborzongott.

– De ki lehetett az a férfi?

Poirot gondolkodott néhány másodpercig, majd éles hangon megkérdezte:

– Biztos benne, hogy férfi volt, Mademoiselle?

Jackie meglepetten kapta fel a fejét.

– Hát persze! Legalábbis...

– Nos, Mademoiselle?

A lány összeráncolt szemöldökkel, szemét félig lehunyva próbált visszaemlékezni.

– Úgy gondoltam, hogy férfi volt – mondta végül vontatottan.

– De most már nem olyan bizonyos benne?

– Nem, tulajdonképpen nem – válaszolta a lány lassan. Feltételeztem, hogy egy férfi állt ott, de voltaképpen csak homályos körvonalat, inkább csak árnyékot láttam...

Elhallgatott, majd, hogy Poirot nem szólt semmit, megkérdezte:

– Gondolja, hogy nő lehetett? De hát ezen a hajón egyetlen nő sem akarhatta meggyilkolni Linnetet!

Poirot válasz helyett csak a fejét rázta.

Bessner nyitott be az ajtón.

– Velem jönne, Monsieur Poirot? Mr. Doyle kíván beszélni önnel.

Jackie felpattant. Megragadta Bessner karját.

– Hogy van Simon? Jobban?

Természetesen nincs jobban – Bessner hangja szemrehányón csengett. – A csontja eltörött, ezt már bizonyára hallotta.

– De nem hal meg, ugye? – sikoltott fel Jackie.

– Ach, ki beszél itt halálról? Ha majd lakott területre érünk, civilizált körülmények között megröntgenezik, és megfelelő kezelésben részesítik.

– Ó! – A lány remegő kezeit tördelve visszaroskadt a székre.

Poirot követte a doktort. A fedélzeten Race csatlakozott hozzájuk. Együtt mentek Bessner kabinjába.

Simon Doyle feltornyozott vánkosok között feküdt, lábát egy ideiglenes merevítő tartotta egyenesen. Arca halálsápadt volt, rettenetes fájdalmakat állhatott ki, és a felesége halála valósággal sokkolta. Ám mindennél erősebben tükröződött rajta a zavarodottság, egy elhagyott kisgyerek rémült zavara.

– Tessék, jöjjenek be – motyogta. – A doktor azt mondta... elmondta... hogy Linnet... Nem tudom elhinni. Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy ez igaz.

– Megértem önt. Nagy csapás – mondta részvétellel Race.

– Biztos vagyok benne, hogy nem Jackie volt! – nyögte Simon. – Egészen biztosan nem ő tette! Lehet, hogy a körülmények ellene szólnak, de akkor sem ő volt. Egy kicsit – egy kicsit feszült volt tegnap este, meg többet is ivott a kelleténél, és ezért fordult ellenem. De sosem lenne képes gyilkosságra... semmiképpen sem ilyen hidegvérrel elkövetett gyilkosságra...

– Ne aggódjon, Monsieur Doyle! – sietett megnyugtatóni Poirot. – Bárki lőtte is le a feleségét, Mademoiselle de Bellefort nem lehetett!

Simon kételkedően pislogott rá.

– Ezt őszintén mondja?

– Mivel azonban nem Mademoiselle de Bellefort tette – folytatta Poirot –, talán tudna valamilyen útmutatással szolgálni nekünk, hogy ki lehetett?

Simon a fejét rázta. Arca még zavartabbá vált.

– Ez örültség... kész lehetetlenség. Jackie-t kivéve senki sem akarhatta a halálát!

– Gondolkozzon, Monsieur Doyle! Voltak ellenségei? Nincs valaki a hajón, aki komolyan neheztelne rá?

Simon ismét csak a fejét rázta, csüggedten bámult maga elé.

– Egészen hihetetlen. Ott van persze Windlesham. Linnet többé-kevésbé kirúgta, amikor hozzám jött feleségül, elképzelhetetlen, hogy egy ilyen vaskalapos Windlesham-féle alak gyilkosságra szánja el magát, meg aztán amúgy is messze van innen. Ugyanez a helyzet az öreg Sir George Wode-dal.

Óróla tudom, hogy neheztelt Linnetre ház miatt, nem volt ínyére, hogy Linnet átépíttette. De hát ő is több száz kilométerre innen, Londonban él, és amúgy is, ezek az emberek valószínűleg képtelenek volnának bárkit is megölni.

– Figyeljen ide, Monsieur Doyle! – Poirot elhatározta, hogy őszintén fog beszélni. – Amikor első napomat töltöttem a *Karnak* fedélzetén, rendkívül érdekes beszélgetést folytattam az ön feleségével. Akkor meglehetősen elkeseredettnek és zavartnak tűnt. Azt állította – érti, ő maga mondta! –, hogy *mindenki* gyűlöli. Hogy fél, nem érzi magát biztonságban, mintha körülötte mindenki az ellensége lenne.

– Rettenetesen elkeserítette, hogy Jackie-t a fedélzeten találta. Megjegyzem, engem is eléggé megviselt – válaszolt Simon.

– Ez igaz lehet, azonban nem elégséges magyarázat azokra a kijelentésekre. Amikor azt mondta, hogy ellenségek veszik körül, minden bizonytalán túlzott, de kétségtelen, hogy egynél több személyre célzott.

– Talán igaza van – hagyta rá Simon. – Azt hiszem, erre tudom a magyarázatot. Az utaslistán felfedezett egy nevet, amiktől meglehetősen kiborult.

– Az utaslistán egy nevet? És kinek a nevét?

– Nos, ezt tulajdonképpen nem árulta el nekem. Az igazat megvallva, nem is figyeltem oda komolyan. Állandóan a Jacqueline-ügy járt a fejemben. Ha jól emlékszem, Linnet valami üzleti harcról és más effélékről beszélt, és hogy számára milyen kínos találkozni valakivel, aki neheztel az ő családjára. Tudja, nem ismerem jól a család történetét, de úgy vettem ki Linnet elejtett megjegyzéseiből, hogy az anyja egy milliomos lánya volt. Az apja egyszerűen csak gazdag volt, ilyen van elég, ám a házassága után elkezdett nagyban üzletelni. Ez persze szálla volt bizonyos emberek szemében. Tudják, hogy van ez: ma nekem, holnap neked. Szóval úgy hiszem, van valaki a hajón, akinek az apja annak idején Linnet apja ellen fordult, de beletört a bicskája. Emlékszem, Linnet valami olyasmit mondott, hogy „Szörnyű érzés, hogy gyűlöl valaki, anélkül hogy személyesen ismerne!”

– Hát igen – gondolkozott el Poirot. – Ez megmagyarázza az akkori szavait. Életében először megérezte, hogy öröksége nemcsak pénzt jelent, de terheket is ró rá. Egészen bizonyos benne, Monsieur Doyle, hogy a felesége nem említette ennek a férfinak a nevét?

Simon bánatosan ingatta a fejét.

– Nem figyeltem rá komolyan. Annyit mondtam csak: „Manapság már senki sem törődik azzal, hogy mit csináltak az ősei. Ehhez túl gyorsan robot az élet” – vagy valami effélét.

– Ach, nekem azért egyvalaki eszembe jutott – szólt közbe szárazon Bessner. – Egyvalakiről biztosan tudjuk, hogy folyvást tele van panasszal.

– Fergusonra gondol? – kérdezte Poirot.

– Pontosan. Ő egyszer-kétszer már kifakadt Mrs. Doyle ellen. A saját fülemmel hallottam.

– Ezt hogyan deríthetnénk ki? – kérdezte Simon.

– Race és jómagam minden utast kihallgatunk – válaszolt Poirot. – Mielőtt az ő történeteiket meghallgatnánk, korai lenne bármiféle teóriát felállítani. Azután ott van a komorna. Tulajdonképpen vele kellett volna kezdenünk. De most talán erre is sort keríthetünk. Monsieur Doyle jelenléte esetleg hasznunkra válhat.

– Igen, ez jó ötlet – hagyta rá Simon.

– Régóta áll Mrs. Doyle szolgálatában? – kérdezte Race.

– Alig néhány hónapja alkalmazta Linnet.

– Alig néhány hónapja! – kiáltott fel Poirot.

– Miért, gondolja, hogy...

– Viselt a Madame értékes ékszereket?

– Hát magával hozta a gyöngysorát – gondolkozott el Simon. – Egyszer említette, hogy negyven-ötvenezeret is megér.

Megborzongott.

– Te jó isten, csak nem arra céloz, hogy azok az átkozott gyöngyök...

– A rablás mindig kézenfekvő motívum – emlékeztette Poirot. – Bár a mi esetünkben most kevésbé valószínű... Sebaj, rögtön kiderül. Jöjjön be a lány!

Louise Bourget az a vidám képű, barna, latin típusú lány volt, akire Poirot korábban már felfigyelt. Most azonban mindennek látszott, csak vidámnak nem. Kisírt szeme félelemről tanúskodott. Emellett azonban valami sajátos, ravasz kifejezés is bujkált az arcán, amitől sem Poirot-nak, sem Race-nek nem volt szimpatikus.

– Ön Louise Bourget?

– Igen, Monsieur.

- Mikor látta utoljára életben Madame Doyle-t?
- Múlt éjszaka, Monsieur. A kabinjában vártam rá, mint rendesen, hogy segítsék a levetközésnél.
- Mikor történt ez?
- Röviddel tizenegy után lehetett, Monsieur. Nem tudnám pontosan megmondani, mikor. Elvégeztem munkámat, megvártam, amíg lefekszik, és kimentem.
- Mennyi ideig tartott mindez?
- Tíz percnél nem tovább, Monsieur. A Madame fáradt volt. Amikor kimentem, megkért, hogy oltsam el a lámpát.
- És mit csinált, miután otthagyta az úrnőjét?
- A kabinomba mentem, Monsieur, egy emelettel lejjebb.
- Hallott vagy látott valamit, ami segíthetne nekünk?
- Hogyan hallhattam volna, Monsieur?
- Erre önnek kell felelnie, Mademoiselle, nem nekünk – mondta élesen Poirot.

A lány lopva rápillantott.

- De hát Monsieur, még csak a közelben sem voltam.. Mit is láthattam vagy hallhattam volna? Az alsó fedélzeten voltam. A kabinom ráadásul a hajó másik oldalán van. Teljes lehetetlenség onnan valamit is hallani. Természetesen, ha nem tudtam volna aludni, ha feljöttem volna a lépcsőn, akkor talán észrevettem volna a gyilkost, azt a szörnyeteget, amint bemegy a Madame kabinjába, vagy éppen kilép onnan, de így...

Könyörgőn nyújtotta kezét Simon felé.

- Monsieur, könyörgök... ön ért engem!... mit mondhatnék?
- Kedves gyermekem – mondta érdes hangon Simon –, ne legyen csacsi. Senki sem feltételezi magáról, hogy hallott vagy látott bármit is. Nyugodjon meg! Gondom lesz magára! Senki sem vádolja semmivel!
- A Monsieur igazán kedves – motyogta Louise, és szemérmesen lesütötte a szemét.

- Tehát azt állítja, hogy semmit sem látott, és semmit sem hallott? – kérdezte türelmetlenül Race.

- Így van, Monsieur.

- Tud valakiről, aki esetleg ellenszenvvel viseltetne az úrnője iránt?

Meglepetésükre a lány hevesen bólintott.

– Ó, igen. Bizony, hogy tudok. Erre a kérdésre határozott igennel felelhetek.

– Mademoiselle de Bellefort-ra céloz? – kérdezte Poirot.

– Ő is, feltétlenül. De nem róla beszélek. Van valaki a hajón, aki nem szerette a Madame-ot, sőt gyűlölte amiatt, ahogyan a Madame elbánt vele.

– Jóságos isten! – kiáltott fel Simon. – Miről beszél?

Louise minden fontos szóra rábólintva folytatta:

– Igen, igen, úgy van, ahogy mondtam! A Madame korábbi komornája miatt történt az egész, aki az elődöm volt. Az egyik hajógépész akarta feleségül venni. És az elődőmnnek, Marie-nak is tetszett, csak hogy Madame Doyle utánajárt ennek a férfinak, és kiderült, hogy már van felesége, egy színes bőrű nő, értik, ugye, egy idevalósi nő. A nő visszatért ugyan a saját törzséhez, de mégiscsak felesége volt ennek a Fleetwoodnak, értik? És Madame mindezt elmondta Marie-nak, és Marie nagyon elkeseredett, és többé hallani sem akart a Fleetwoodról. És a Fleetwood erre szörnyen dühös lett, és amikor rájött, hogy Madame Doyle azonos a korábbi Mademoiselle Linnet Ridgeway-jel, azt mondta nekem, hogy legszívesebben megölné a Madame-ot. Mert beleszólt a dolgukba, és ezzel tönkretette az ő életét... így mondta.

Louise diadalmasan elhallgatott.

– Ejha, ez aztán érdekes! – csettintett Race.

Poirot Simonhoz fordult.

– Tudott ön erről?

– Nem is hallottam róla! – kiáltott fel Simon őszinte meglepetéssel. – Szerintem Linnet azt sem tudta, hogy ez az ember a hajón dolgozik. Valószínűleg már rég elfelejtette az incidenst.

Szigorúan nézett a lányra.

– Említette ezt az úrnőjének?

– Nem, Monsieur, természetesen nem!

– Mit tud az úrnője gyöngysoráról? – kérdezte Poirot.

– A gyöngysoráról? – Louise szeme elkerekedett. – Hiszen tegnap este viselte.

– Láttam Madame Doyle-on, amikor este a kabinjába ment?

– Hogyne, Monsieur.

– Lefekvéskor hová szokta tenni?

- Az ágya melletti kis asztalra.
- Ott látta utoljára a gyöngysort?
- Igen, Monsieur.
- És ma reggel is ugyanott látta?

A lány mehökkenten kapta fel a fejét.

– *Mon Dieu!* Arra igazán nem figyeltem! Bementem, megláttam Madame-ot az ágyban, kirohantam, zokogni kezdtem, és elájultam.

– Szóval nem arra figyelt – biccentett Poirot. – Én viszont arra is figyeltem, és határozottan állíthatom, hogy ma reggel semmiféle gyöngysor nem feküdt az ágy melletti kis asztalkán!

14

Poirot-nak igaza volt, Linnet Doyle ágya mellől eltűnt a gyöngysor.

Louise Bourget-t megbízták, hogy nézzen utána, nem hiányzik-e még valami Linnet holmijából. A komorna jelentése szerint a gyöngysoron kívül hiánytalanul megvolt minden.

Poirot és Race kiléptek a kabinból. Az ajtó előtt egy steward várt rájuk, hogy a reggelihez kísérje őket. Útközben Race egyszer csak megállt, és kibámult a korlát fölött folyóra.

– Látom, valami eszébe jutott, barátom!

– Igen! Felötlött bennem, amikor Fanthorp említette a csobbanást, hogy én is felriadtam valami csobbanásra az éjjel. Könnyen lehetséges, hogy a gyilkos, tettének elkövesse után, egyszerűen bedobta a pisztolyt a vízbe.

– Valóban úgy gondolja, hogy ez történhetett, kedves arátom? – kérdezte lassan Poirot.

– Csak egy ötlet – vont a vállát Race. – Végül is a pisztoly nem maradt a kabinban. Ennek néztem utána legelőször.

– Én mégis lehetetlennek tartom, hogy vízbe dobták volna – rázta meg a fejét Poirot.

– De hát akkor hol van?

– Ha nincs Madame Doyle kabinjában – tűnődött Poirot –, akkor logikailag csakis egyetlen helyen lehet.

– Azaz?

– Mademoiselle de Bellefort-nál.
– Aha. Értem – bólogatott az ezredes, majd hirtelen – Ő most nincs a kabinjában. Mi lenne, ha most mindjárt utánanéznénk, hogy igaza van-e vagy sem?

Poirot a fejét csóválta:

– Nem, barátom, ne hamarkodjunk el a dolgot. Könnyen lehet, hogy még nincs ott.

– Vizsgáljuk inkább át az egész hajót?

– Ebben az esetben feltárnánk a kártyáinkat. Rendkívüli óvatossággal kell dolgoznunk. E percben nagyon kényes helyzetben vagyunk. De menjünk, ezt evés közben is megbeszélhetjük!

Race egyetértett, így bementek a dohányzószalomba.

– Nos – kezdte az ezredes, és közben jókora csésze kávé tölthetett magának –, két szalon is elindulhatunk. Egyrészt az eltűnt gyöngysornak, másrészt ennek a Fleetwood nevű embernek a nyomában. Ami a gyöngyöket illeti, ez rablásra utalna, de... nem tudom, egyetért-e velem...

– ...elég különös időpont lenne a rablásra, igaz? – vágott közbe Poirot.

– Pontosan. Bárki rabolta is el a gyöngysort, a hajón kellett maradnia, és számíthat az azonnali vizsgálatra. Hogyan remélhetné tehát a tolvaj, hogy a zsákmánnyal együtt sikerül elszabadulnia innen?

– A partra persze kimehetett, és eláshatta.

– A társaság minden éjszaka őrszemet állít a partra.

– Akkor ezt a lehetőséget kipipálhatjuk. Vajon a gyilkosságot azért követték el, hogy eltereljék a figyelmet a rablásról? Nem, ennek semmi értelme, ezzel egy csecsemőt sem téveszthettek volna meg. De tegyük fel, hogy Madame Doyle felébredt, és tetten érte a tolvajt?

– Aki ezért lelőtte? De hiszen tudjuk, hogy álmában halt meg.

– Ezt is kizárhatjuk... Tudja, barátom, van egy kicsinyke kis ötletem a gyöngyöket illetően, de mégis... nem, ez lehetetlenség. Tudniillik, ha az ötletem igaz lenne, akkor a gyöngyök nem tűntek volna el. Mondja, hogy vélekedik a komornáról?

– Kíváncsi volnék – felelt Race –, nem tud-e többet, mint amit nekünk elárult.

– Szóval önnek ez volt a benyomása?

– Nekem egyáltalán nem szimpatikus ez a lány – szögezte le Race.

– Igen, én sem bíznék meg benne – bólintott Poirot.
– Gondolja, hogy valami köze lehet a gyilkoshoz?
– Nem, ezt azért nem mondanám.
– Akkor talán a gyöngyök?...
– Ennek már nagyobb a valószínűsége. Nem régen szolgál Madame Doyle mellett. Talán lehetne egy olyan banda tagja, amelyik értékes ékszerekre specializálja magát. Ilyen esetekben gyakori trükk a remek ajánlólevéllel rendelkező komorna. Sajnos, a dolgoknak erről a részéről jelenleg nemigen szerezhetünk be pontos információkat. Meg aztán, ez a magyarázat nem is elégít ki teljesen. Ez a gyöngysor – ah, *sacré*,²⁴ az én kis ötletemnek igaznak kell lennie. De hát senki se volna annyira ostoba, hogy...

Elhallgatott.

– És mi a helyzet Fleetwooddal?

– Ki kell kérdeznünk, nem vitás. Talán nála van a megoldás kulcsa. Amennyiben Louise Bourget meséje stimmel, neki alapos oka van a bosszúra. Kihallgathatta a jelenetet Jacqueline és Monsieur Doyle között, és amikor mindenki kiment a szalonból, beosonhatott, és előkotorhatta a fegyvert. Igen, ez mind lehetségesnek hangzik. És az a falra firkantott „J” betű. Igen, az is egy ilyen egyszerű, szinte otromba alakra vall.

– Valójában pontosan beleillik a képbe, nem?

– Igen... azaz... – Poirot megdörzsölte az orrát. Aztán enyhe fintorral így folytatta: – Barátom, be kell vallanom, hogy visszatér a régi hibám. Mindig azt mondják rám, hogy szeretem bonyolítani az ügyeket. Ez a megoldás, amit most ön kínál, valahogy túlságosan egyszerű, túlságosan könnyű. Nem tudom elhinni, hogy valóban így történt volna. De ez talán csak pusztá előítélet a részemről.

– Akárhogy van is, legjobb volna, ha máris beszélénk fickóval.

Race csengetett, és hívatta a hajógépészt. Azután megkérdezte:

– Elképzelhetőnek tart más lehetőséget is?

– Hogyne, kedves barátom. Itt van, csak hogy egyet említsek, az amerikai vagyongézelő.

– Pennington?

– Igen, Pennington. Különös kis jelenetnek voltam tanúja néhány napja, éppen ebben a helyiségben. – És elmesélte, hogyan akarta Pennington aláíratni a papírokat Linnettel. – Látja, ez feltétlenül lényeges pont. Madame

Doyle el akarta olvasni a papírokat, mielőtt aláírta. Erre ő sietve későbbi időpontra halasztotta az egészet. És akkor a férj tett egy roppant figyelemreméltó megjegyzést.

– Éspedig?

– Azt mondta: „Én sohasem olvasok el semmit. Aláírom, amit elém tesznek.” Érzékeli ennek a jelentőségét? Pennington mindenesetre érzékelt. Láttam a szemében. Úgy pillantott Doyle-ra, mintha valami egészen új ötlet jutott volna az eszébe. Képzeld csak el, barátom, hogy magát bízzák meg egy rendkívül gazdag ember hagyatékának a kezelésével, amit az illető lánya örökölt. Könnyen lehet, hogy mindenféle spekulációkba fogna. Tudom, hogy minden detektívtörténet tele van ezzel a klisével, de az újságokban is lépten-nyomon olvasunk ilyesmiről. Előfordul, barátom, előfordul!

– Nem vitatom – ráncolta a szemöldökét Race.

– Talán idővel, további merész spekulációkkal mindent helyrehozhatna. Hiszen a lány még nem nagykorú. Ám ekkor egyszerre csak férjhez megy! Az ellenőrzés joga egyetlen pillanat alatt az ő kezéből a lányéba kerül. Ez sorscsapás! De van még egy esély. A nászút, ahol minden valószínűség szerint nem fog sokat törődni üzleti ügyekkel. Egy kis papírfecni a többi közé csúsztatva, amit aláír anélkül, hogy elolvassná... Linnet Doyle-t azonban nem ilyen fából faragták. Mézeshetek ide, mézeshetek oda, ő azért csak üzletasszony marad. A férje azonban elejt egy megjegyzést, és ez új reményt kelt az elkeseredett emberben, aki lázasan keresi az összeomlásból kivezető utat. Ha Linnet Doyle meghal, az öröksége a férjét illeti, övele pedig nem volna nehéz dolga. Simon Doyle játékszer lenne egy ilyen agyafúrt fickó kezében, mint Andrew Pennington. Kedves ezredesem, állítom, hogy *láttam*, amint ez a gondolat végigfutott Pennington agyán. „Ha csak Doyle-lal kellene tárgyalnom...” Ez járt a fejében.

– Ez bizony hihetően hangzik – ismerte el szárazon Race. – Csak épp semmi bizonyíték nincs rá.

– Sajnos, nincs.

– Az ifjú Fergusonról se feledkezzünk el – emlékeztette Poirot-t Race –, meglehetősen keserűen fakadt ki a minap. Nem mintha érdekelne, ki mit mond, de lehetséges, hogy az öreg Ridgeway az ő apját tette tönkre. Talán kissé romantikus, de elképzelhető történet. Vannak, akik hosszú ideig nem tudnak megemészteni régi sérelmeket.

Elhallgatott egy percre, aztán még valami eszébe jutott:

- És itt van az én emberem is. Tudjuk róla, hogy gyilkolt már. Másrészt viszont, nehezen tudnék elképzelni bármilyen helyzetet, amelyben Linnet Doyle ellen fordulna. Az útjaik nem keresztezhették egymást.
- Feltéve – fűzte hozzá Poirot –, hogy Madame Doyle nem jutott valami bizonyíték birtokába, ami leleplezte volna a kilétét.
- Ez lehetséges, de meglehetősen valószínűtlen.

Kopogtak.

- Ez a mi bigámista barátunk lesz.

Fleetwood jól megtermett, durva kinézésű férfi volt. Gyanakodva méregette őket, szemét ide-oda járatta a két férfi között. Poirot felismerte benne azt az embert, akivel néhány napja Louise Bourget-t látta beszélni.

- Hívattak – bökte ki a gépész.
- Így van – felelt Race. – Talán már hallott róla, hogy a múlt éjjel gyilkosságot követtek el a hajón?

Fleetwood bólintott.

- És úgy tudom, hogy magának jó oka volt haragudni a néhai Mrs. Doyle-ra.

A férfi szemében felvillant a rémület.

- Ezt magának ki mondta?
- Úgy érezte hogy Mrs. Doyle maga és egy fiatal lány boldogsága közé állt.
- Tudom, kitől hallotta, attól a hazudós francia szukától! Az a nő összevissza locsog!
- De ez a locsogás történetesen igaz.
- Mocskos hazugság!
- ...mondja maga miközben még azt sem tudja mit tagad!

A döfés talált. A férfi elvörösödött, és nyelt egyet.

- Mert igaz, ugye, hogy el akarta venni azt a Marie nevű lányt, de ő felbontotta az eljegyzést, amikor megtudta, hogy maga már nős ember?
- Mi köze volt hozzá?
- Úgy érti, mi köze volt hozzá Mrs. Doyle-nak? Hát, barátom, a bigámia, az bigámia.
- De ez nem olyan eset volt. Egy itteni lányt vettem el. Nem jöttünk ki jól hát visszament a törzséhez. Már vagy hat éve, hogy a színét sem láttam.

– Akkor is a felesége.

A férfi némán állt. Race folytatta:

– Mrs. Doyle, illetve akkori nevén Miss Ridgeway mindenre rájött?

– Rájött bizony, legyen átkozott, ott, ahol van! Senki sem kérte, hogy üsse bele az orrát. Én igazán jól bántam volna a Marie-val. Mindent megtettem a kedvéért. És meg sem tudta volna azt a másik lányt, ha ez a minden lében kanál úrnője el nem kezd szaglászni. Igen elismerem, gyűöltem azt a nőt és átkozottul éreztem magam, amikor megtudtam, hogy itt van gyöngyökbe és gyémántokba öltözve a hajón, összevissza parancsolgat mindenkinek, és fütyül rá, hogy tönkretette az ember életét! Átkozottul dühös voltam, de ha azt hiszik, hogy egy mocskos gyilkos vagyok, ha azt hiszik, hogy csak úgy odamentem, és lepuffantottam egy pisztollyal, hát erre aszondom, hogy aljas hazugság! Soha nem értem hozzá egyetlen ujjal sem! Isten a tanúm rá!

Elhallgatott. Az izzadság patakokban folyt az arcán.

– Hol tartózkodott tegnap éjjel tizenkettő és kettő között?

– A hálófülkémbe aludtam, a társam is megmondhatja.

– Utánajárunk – ígérte Race, majd egy kurta fejmozdulattal elbocsátotta a férfit. – Ennyi elég is lesz.

– *Eh bien?* – kérdezte Poirot, amint becsukódott az ajtó Fleetwood mögött.

Race vállat vont.

– Elég hihetően hangzik. Persze ideges a fickó, de meg is van rá az oka. Utána kell néznünk az alibijének, bár nem hiszem, hogy ezzel sokkal előrébb jutnánk. A hálótársa nyilván aludt az éjjel, és a fickó kedve szerint surranhatott ki és be, ha éppen ez állt szándékában. Kérdés, hogy látta-e valaki.

– Igen, ennek nem árt utánajárni.

– A következő lépés – folytatta Race – annak kiderítése, vajon hallott-e valaki bármit is, ami közelebb vinne a gyilkosság időpontjának kiderítéséhez. Bessner becslése szerint tizenkettő és kettő között történhetett. Elvileg lehetséges, hogy valaki az utasok közül hallotta a lövést, még akkor is, ha valami másnak tulajdonította a zajt. Én a magam részéről semmi ilyesmit nem hallottam. Hát ön?

Poirot a fejét rázta.

– Én úgy aludtam, mint akit fejbe vertek. Nem hallottam semmit,

egyáltalán semmit. Olyan mélyen aludtam, mintha altatót keverték volna az italomba.

– Milyen kár – mondta Race. – Sebaj, talán azokkal több szerencsénk lesz, akik a jobb oldali fülkékben kaptak helyet. Fanthorppal már beszéltünk, az Allerton család következik. Értük küldöm a stewardot.

Mrs. Allerton sietős léptekkel közeledett. Testére omló puha, szürke csíkos selyemruhát viselt, arcáról lehangoltság tükröződött.

– Micsoda szörnyűség! – ült le a székre, amikor Poirot helyet kínálta. – Alig tudom elhinni. Ez a bűbájos teremtség, akire még annyi jó várt az életben... és most halott. El sem tudom hinni.

– Tudom, hogyan érez, Madame – vigasztalta együttérzőn Poirot.

– Örülök, hogy *maga* itt van a hajón – mondta minden affektálás nélkül Mrs. Allerton. – Ugye ki tudja nyomozni, hogy ki tette? Úgy örülök, hogy nem az a szerencsétlen lány volt.

– Mademoiselle de Bellefort-ra gondol, ugye? Ki mondta önnek, hogy ő nem lehetett?

– Cornelia Robson – válaszolt bágyadt mosollyal Mrs. Allerton. – Tudják, ezt a kislányt egészen felvillanyozták az elmúlt napok eseményei. Valószínűleg az élete első izgalmas élménye, sőt talán egyben az utolsó is. De olyan kedvesen röstelkedik, amiért titokban élvezi az izgalmat. Úgy érzi, hogy ez nem illendő. – Poirot-ra pillantott, majd hozzátette: – De nem fecsegni hívtak, gondolom. Bizonyára kérdéseket kívánnak feltenni.

– Ha nem veszi rossz néven. Mikor feküdt le tegnap este, Madame?

– Valamivel fél tizenegy után.

– És rögtön el is aludt?

– Igen. Almos voltam.

– Nem hallott valamit – akármit – az éjszaka során?

Mrs. Allerton a homlokát ráncolta.

– Igen, azt hiszem, hallottam valami csobbanásfélét, mintha valaki végigszaladt volna a fedélzeten... vagy nem most éjjel történt? Kissé bizonytalan vagyok, sajnos. Csak egy halvány érzés volt... szinte álomszerű, tudják, milyen az... mintha valaki vagy valami a fedélzetről a folyóba esett volna. Aztán fel is ébredtem, és egy ideig figyeltem, de addigra minden elcsendesedett.

– Meg tudná mondani, hány óra lehetett ekkor?

– Nem, tartok tőle, hogy nem. De azt hiszem, nem sokkal azután lehetett, hogy elaludtam. Úgy értem, talán az első órában.

– Ez, sajnos, nem hangzik valami határozottan.

– Nem tudom. De az se volna jobb, ha csak úgy kitalálnék egy időpontot, amikor a legcsekélyebb alapom sincs ugye?

– Ez minden, amit mondani tud nekünk, Madame?

– Tartok tőle, hogy igen.

– Találkozott Madame Doyle-lal ezt az utat megelőzően?

– Én nem. A fiam, Tim, ismerte. Én magam sok jót hallottam róla egy unokahúgom, Joanna Southwood révén, de sosem beszéltem vele, amíg Asszuánban össze nem ismerkedtünk.

– Még egy kérdésem volna, Madame, ha nem neheztel érte.

– Alig várom, hogy végre valami indiszkrétet is kérdezzen – mosolyodott el halványan Mrs. Allerton.

– Akkor nemhiába várt. Szenvedett-e ön vagy bárki az önök családjából anyagi természetű kárt Madame Doyle apja, Melhuish Ridgeway üzleti tevékenysége következtében?

Mrs. Allerton meglepetten kapta fel a fejét.

– Ó, dehogy! A családi pénzügyek mindig is jól mentek, leszámítva persze az elértéktelenedést... tudja, manapság semmi sem kamatozik olyan jól, mint hajdanán. A mi szerény anyagi helyzetünket sosem felhőzte be drámai változás. A férjem csak kevés megtakarított pénzt hagyott rám, de az még mindig hiánytalanul megvan, jöllehet ma már sokkal kevesebb hasznot hoz, mint hajdanán.

– Köszönöm, Madame. Talán megkérhetnénk, hogy küldje be a fiát?

Tim könnyedén rámosolygott az anyjára, amikor az visszament hozzá.

– Vége a vallatásnak? Most én jövök, mi? Mit kérdeztek tőled?

– Csak hogy hallottam-e valamit az éjjel – válaszolt az anyja. – De sajnos semmit nem hallottam. És nem tudom, miért nem! Végül is Linnet kabinja és az enyém csaknem szomszédosak. Az ember azt hinné, hogy ilyen kis távolságról lehetetlenség nem meghallani egy lövést. Na mindegy, eredj, Tim! Rád várnak.

Poirot először Timet is az előző estén történekről faggatta.

– Korábban feküdtem le, talán fél tizenegy körül. Olvastam egy kicsit, és röviddel tizenegy után lámpát oltottam.

- Nem hallott valamit azután?
- Hallottam, amint egy férfi – valószínűleg nem messze a kabinomtól – azt mondta valakinek: „Jó éjszakát!”
- Ez én lehettem – szólt közbe Race –, amikor Mrs. Doyle-tól búcsút vettem.
- Igen. Azután elaludtam. Később hallottam valami zivajgt kintről, emlékszem, valaki Fanthorpot szólította.
- Mademoiselle Robson, amikor kirohant panorámás szalonból.
- Talán ő lehetett. Aztán a többiek hangját hallottam. Aztán valaki végigrohant a fedélzeten. Aztán egy csobbanás. Majd az öreg Bessner dörögött olyasmit, hogy „Óvatosan!”, meg hogy: „Csak semmi kapkodás!”
- Szóval csobbanást is hallott?
- Hát, valami olyasfélét.
- Biztos benne, hogy nem lövést hallott?
- Most, hogy mondja, akár az is lehetett... Olyanféle pukkanás volt, mintha dugó röppenne ki egy palackból. Talán valóban lövés volt. Lehet, hogy a csobbanásra csak a teli palackról asszociáltam, amiből töltünk a pohárba... Tudják, az a ködös benyomásom támadt, hogy valami parti van odakint, és alig vártam, hogy elhallgassanak már és aludni menjenek.
- Még valami?
- Tim gondolkozott.
- Csak Fanthorpot hallottam motoszkálni a kabinjában. Azt hittem, sosem fekszik le.
- És ezután?
- Tim teátrálisan megvonta a vállát.
- Utána jött az öntudatlanság.
- Mást nem hallott?
- Semmit az égvilágon.
- Köszönjük, Monsieur Allerton!
- Tim felállt, és kiment a kabinból.

15

Race ezredes elmélyülten tanulmányozta a *Karnak* legfelső szintjének

vázlatos tervrajzát.

– Fanthorp, a fiatal Allerton, Mrs. Allerton. Azután egy üres kabin, Simon Doyle-é. Namármost, kicsoda Mrs. Doyle túloldali szomszédja? Aha, az idős amerikai hölgy. Ha bárki hallhatott valamit, az ő lesz. Ha már felkelt, vele kéne folytatnunk.

Miss van Schuyler aznap reggel még a szokásosnál is aszottabbnak és sárgábbnak tűnt. Apró, sötét szemét dühösen villogtatta nemtetszése jeléül. Amikor belépett a szalonba, Race felállt, és meghajolt.

– Igazán végtelenül sajnálom, hogy háborgatni vagyunk kénytelenek, Miss van Schuyler. Kedves öntől, hogy idefáradt. Kérem, foglaljon helyet.

– Egyáltalán nem örülök, hogy belekevernek ebbe az ügybe! – jelentette ki éles hangon az idős hölgy. – Sőt, kimondottan rossz néven veszem! Nem szeretném, ha a nevemet bármilyen okból is ezzel a... ezzel a módfelett kellemetlen esettel kapcsolatban emlegetnék.

– Hogyne, hogyne. Éppen az imént említettem Monsieur Poirot-nak, hogy minél előbb sikerül önnel beszélnünk, annál jobb, mivel így a későbbiek során már nem kell háborgatnunk.

Miss van Schuyler némileg megenyhülve pillantott Poirot-ra.

– Örülök, hogy megértik az érzéseimet, uraim. Soha semmi ilyen ügyben nem volt részem.

– Egyetérték önnel, Mademoiselle – mondta Poirot megnyugtató hangon. – Éppen ezért szeretnénk, amilyen hamar csak lehet, mentesíteni önt mindenfajta kellemetlenségtől. Ön tegnap este ugyebár lefeküdt... mikor is?

– Tíz órakor már rendszerint ágyban vagyok, de tegnap csak később feködtem le, mivel Cornelia Robson, mondhatnám, igen tapintatlanul, megvárakoztatott.

– *Trés bien*,²⁵ Mademoiselle. Hallott netán valamit, miután visszavonult?

– Nagyon éberem alszom – válaszolt Miss van Schuyler.

– *A merveille!*²⁶ Ez ránk nézve roppant szerencsés körülmény.

– Felébresztett annak a feltűnésvadász ifjú hölgynek, Mrs. Doyle-nak a komornája. Azt mondta: *Bon nuit, Madame*,²⁷ még hozzá szükségtelenül hangosan.

– És azután?

– Újra elaludtam. Legközelebb arra ébredtem fel, hogy azt hittem, valaki

jár a kabinomban, de aztán rájöttem, hogy a szomszéd kabinból hallok valami mozgást.

– Azaz Madame Doyle kabinjában?

– Igen. Azután valaki járkált kint, a fedélzeten, és egy csobbanást hallottam..

– Egészen véletlenül nem emlékszik, mikor történhetett mindez?

– Egészen pontosan meg tudom mondani. Tíz perccel egy után.

– Ez biztos?

– Egészen biztos. Megnéztem az órát, ami az ágyam mellett áll.

– Nem hallott lövést?

– Nem, semmi ilyesmit.

– De előfordulhat, hogy egy lövés ébresztette fel?

Miss van Schuyler békafejét félrebillentve gondolkozott a kérdésen.

– Lehetséges – egyezett bele vonakodva.

– És arról nincs elképzelése, vajon mi okozhatta a csobbanást?

– Elképzelésről szó sincs. Pontosán tudom.

Race ezredes felpattant.

– Tudja?

– Természetesen. Nem tetszett nekem ez a motoszkálás. Fölkeltem, és kinéztem az ajtón. Miss Otterbourne hajolt át a korláton. Éppen akkor dobott valamit a vízbe.

– Miss Otterbourne?– Race meghökkenten bámult maga elé.

– Igen.

– Bizonyos ön abban, hogy Miss Otterbourne-t látta?

– Tisztán láttam az arcát.

– És ő nem vette észre önt?

– Nem, nem hiszem.

Poirot előrehajolt.

– És milyen volt az arca, Mademoiselle?

– Határozottan feldúltnak látszott.

Poirot és Race összenéztek.

– És azután? – sürgette az öreg hölgyet Race.

– Miss Otterbourne elment a hajó tatja felé, én pedig visszafeküdtem az ágyamba.

Kopogtak, és a kapitány lépett be. Kezében nedvesen csillogó kis batyut

tartott. A batyuból csöpögött a víz.

– Megtaláltuk, ezredes.

Race óvatosan bontogatta a többszörösen körbetekert, teljesen szétázott bársonykendőt. A kis gyöngyház markolatú pisztoly esett ki belőle, durva szövésű, rózsaszínű foltokkal bemocskolt zsebkendőbe burkolva.

Race kaján diadallal pillantott Poirot-ra.

– Látja, nekem lett igazam. Tényleg kidobták a hajóról.

Kézbe vette a pisztolyt, és Poirot felé nyújtotta.

– Nos, mi a véleménye, Monsieur Poirot? Ezt a pisztolyt látta a Cataract Hotelben azon az estén?

Poirot figyelmesen megvizsgálta a fegyvert, aztán csendesen válaszolt:

– Igen, ezt. Itt látható a díszítés és a monogram is: J. B. Ez egy *article de luxe*,²⁸ finom munka, mindamelllett alkalmas emberi élet kioltására.

Huszonkettes – morogta magában Race. Kinyitotta a tölténytárat. – Két golyót lőttek ki belőle. Hát igen, efelől semmi kétség... – Miss van Schuyler jelentősegteljesen köhintett.

– És a kendőmmel mi lesz? – kérdezte.

– Az ön kendőjével, Mademoiselle?

– Igen, az a bársonykendő, amit a kezében tart.

Race felemelte a csöpögő anyagot.

– Ez az öné, Miss van Schuyler?

– Persze hogy az enyém – csattant fel az idős hölgy. – Tegnap este veszett el. Mindenkit végigkérdeztem, hogy nem látták-e.

Poirot kérdően az ezredesre nézett, aki bólintott.

– Mikor látta utoljára, Miss van Schuyler?

– Tegnap este magammal vittem a szalonba. És amikor vissza akartam vonulni, nem találtam sehhol.

– Nem tudom, tisztában van-e vele, hogy mire használták – mondta halkan Race.

Kiterítette a földön, és ujjával egy perzselt foltra és több apró lyukra mutatott.

– A gyilkos ebbe tekerte be a pisztolyt, hogy a lövés hangját elnyomja.

– Pimaszság! – sziszegte Miss van Schuyler. Ráncos arca egyre sötétebb lett.

– Hálás lennék, asszonyom – fordult felé az ezredes –, ha beszámolna

nekünk, mennyire ismerte korábban Mrs. Doyle-t.

– Nem ismertem korábban.

– De azért tudott róla, nem?

– Természetesen tudtam, hogy kicsoda.

– És családi ágon sem álltak semmiféle kapcsolatban?

– Az én családom, Race ezredes, mindig is büszke volt rá, hogy csak válogatott emberekkel érintkezett. Szegény anyámnak eszébe sem jutott volna, hogy a Hartz család bármely tagjával szóba álljon, akik a vagyonuktól eltekintve senkik és semmik voltak.

– Ez minden, amit nekünk mondani tud, Miss van Schuyler?

– Nem szorul kiegészítésre, amit idáig elmondtam! Linnet Ridgeway Angliában nőtt fel, és én sosem láttam, míg erre a hajóra nem tettem a lábamat.

Felállt. Poirot kinyitotta az ajtót és az öreg dáma kivonult. A két férfi összenézett.

– Ez a meséje – vont a vállát Race –, és ragaszkodni is fog hozzá. Talán igaz, talán nem. Nehéz volna megmondani. De... Rosalie Otterbourne? Erre igazán nem számítottam!

Poirot is kissé zavartan ropogtatta az ujjperceit. Azután hirtelen mindkét öklével az asztalra csapott.

– De hát ennek semmi értelme! – kiáltott fel. – *Nom d'un nom d'un nom!* Ennek így semmi értelme!

Race ránézett.

– Ezt mégis hogy érti?

– Úgy értem, hogy ez az ügy eddig teljesen világosnak tűnt. Valaki meg akarta ölni Linnet Doyle-t. Valaki kihallgatta a jelenetet a szalonban az elmúlt éjjel. Valaki később beosont oda, előkotorta a pisztolyt – Jacqueline de Bellefort pisztolyát, ne feledjük! –, és lelőtte vele Linnet Doyle-t, majd felírta a „J” betűt a falra... Eddig világos, nem igaz? Minden nyom Jacqueline de Bellefort-ra mutat. És akkor mit tesz a gyilkos? Ott hagyja a pisztolyt, ezt az átkozott pisztolyt, Jacqueline de Bellefort pisztolyát valami feltűnő helyen, hogy valaki megtalálja? Nem! A legfontosabb bizonyítékot a vízbe dobta! Miért barátom miért?

Race meghökkenten ingatta a fejét.

– Tényleg különös.

- Ez több, mint különös, ez így *lehetetlen!*
- Nem lehetetlen, mivel megtörtént.
- Nem úgy értem. Úgy értem, hogy az események ilyen egymásutánja lehetetlen. Valahol tévedtünk.

16

Race ezredes kíváncsian nézett a barátjára. Tisztelte – jó oka volt rá, hogy tisztelje – Poirot kristálytisza logikáját. Mégis, ebben a pillanatban nem tudta követni a másik gondolatmenetét. Mivel azonban kérdezni csak nagy ritkán szokott, nem faggatta Poirot-t. Ehelyett folytatni akarta a kihallgatásokat.

– Ki legyen a következő? Kérdezzük ki az Otterbourne lányt?

– Igen, hátha ezzel egy lépéssel előbbre jutunk.

Rosalie Otterbourne a tőle megszokott barátságtalan arckifejezéssel lépett be. Cseppet sem tűnt rémültnek, sem idegesnek – mindössze rosszkedvűnek és mogorvának.

– Na – kérdezte –, mit akarnak?

Race vette át a kérdező szerepét.

– Mrs. Doyle halálának a körülményeit vizsgáljuk – magyarázta a lánynak. Az bólintott.

– Elmondaná nekünk, mivel foglalkozott az elmúlt este?

Rosalie töprengett egy ideig.

– Anyámmal hamar, még tizenegy előtt lefeküdtünk. Semmi különöset nem hallottunk, kivéve valami beszédet dr. Bessner kabinja felől. Ráismertem az öreg német kiejtésére. Persze nem tudtam, miről van szó, egészen ma reggelig.

– Nem hallott lövést?

– Nem.

– Az éjszaka során elhagyta valamikor a kabinját?

– Nem.

– Ebben egészen biztos?

Rosalie rámeredt.

– Ezt meg hogy érti? Persze hogy egészen biztos vagyok benne.

– Nem ment át például a hajó jobb oldalára, hogy onnan valamit a vízbe dobjon?

A lány elvörösödött.

– Miért, talán tilos bármit is a vízbe dobálni?

– Természetesen nem tilos. Szóval?

– Nem, nem dobtam a vízbe semmit. Már mondtam, hogy ki sem léptem a kabinomból.

– És amennyiben valaki azt állítja, hogy látta önt...

– Ki mondja, hogy látott? – szakította félbe a lány.

– Miss van Schuyler.

– Miss van Schuyler? – Meglepetése őszintének tűnt.

– Igen. Miss van Schuyler azt állítja, hogy kinézett az ajtaján, és látta, amint ön éppen a vízbe hajít valamit.

– Szemenszedett hazugság – mondta egyszerűen Rosalie. Azután, mintha hirtelen az eszébe villant volna valami, megkérdezte:

– Mikor történt ez?

Most Poirot vette át a szót.

– Tíz perccel egy után, Mademoiselle.

A lány elgondolkozva bólintott.

– És látott valami mást is?

Poirot kíváncsian nézett rá. Kezével az állán dobolt.

– Látni nem látott semmit – válaszolt. – De hallott valamit.

– És mit hallott?

– Valakit mozogni Madame Doyle kabinjában.

– Értem – motyogta Rosalie.

Elsápadt, arca hamuszürkére vált.

– Tehát ragaszkodik hozzá, hogy semmit sem dobott ki hajóról, Mademoiselle?

– Mégis, mi az ördögnek mennék ki az éjszaka közepén, s hajigálnék dolgokat a vízbe, árulja el!

– Lehetne rá oka... ártatlan oka.

– Ártatlan? – kérdezte vissza a lány élesen.

– Ahogy mondom. Nézze, Mademoiselle, valamit valóban kidobtak a hajóról az éjjel, egy tárgyat, ami csöppet sem volt ártatlan.

Race némán a nedves bársonycsomaghoz nyúlt, és kitekerte a tartalmát.

Rosalie Otterbourne felkapta a fejét.
– Ezzel... ezzel ölték meg?
– Igen, Mademoiselle.
– És azt hiszik, hogy én... hogy én tettem? Micsoda ostoba képtelenség!
Mi a pokolnak akartam volna végezni Linnet Doyle-lal? Még csak nem is ismertem!

Felnevetett, majd megvetően felállt.
– Ne nevetessék ki magukat!
– Ön viszont ne feledje, Miss Otterbourne – mondta emelt hangon Race –, hogy Miss van Schuyler kész megesküdni rá, hogy tisztán látta az ön arcát a holdfényben.

– Az a vén banya? – Rosalie ismét nevetett. – Hiszen napvilágnál is alig lát. Nem engem látott!

Elhallgatott, majd megkérdezte:

– Mehetek?

Race bólintott, és Rosalie Otterbourne elhagyta a helyiséget. A két férfi egymásra nézett. Race cigarettára gyújtott.

– Hát, így állunk. Nyílt ellentmondás. Melyiküknek higgyünk?

Poirot a fejét csóválta.

– Az a halvány gyanúm, hogy egyikük sem beszélt egészen őszintén.

– Ez a legrosszabb ebben a munkában – mondta csüggedten Race. – Teljességgel jelentéktelen okok miatt oly sokan hátráltatják az igazság kiderítését. Na mindegy, mi a következő lépés? Folytassuk a kikérdezéseket?

– Azt hiszem. Ha az ember rendszeresen és módszeresen halad előre, abból csak jó süлhet ki.

Race bólintott.

Mrs. Otterbourne légiesen könnyű, batikból varrt ruhát viselt. Megerősítette lánya vallomását, miszerint mindketten tizenegy előtt feküdtek le. Ami őt illeti, semmi figyelemre méltót nem hallott az éjszaka során. Nem tudja megmondani, vajon elhagyta-e Rosalie éjjel a kabint vagy sem. A büntett említésére hirtelen bőbeszédűvé vált.

– *Le crime passionnel!*²⁹ – kiáltott fel. – A primitív ösztön – gyilkolni! Természetesen szorosan összefonódva a szexuális ösztönnel. Az a lány, az a félig latin, forróvérű Jacqueline neme legmélyebb ösztöneinek engedelmességedve belopódzik, revolverrel a kezében...

– Csakhogy nem Jacqueline de Bellefort lőtte le Madame Doyle-t – szakította félbe Poirot. – Ezt biztosan tudjuk, bizonyítékok támasztják alá.

– Akkor a férje! – indult új támadásra Mrs. Otterbourne. – A vér mámora, a szexuális ösztön... szexuális motiváció a gyilkosságban semmi kétség! Jó néhány közismert hasonló példát tudnék felhozni.

– Mr. Doyle átlőtt lábbal, mozgásképtelenül feküdt, mint kiderült, eltörött a lábszárcsontja – magyarázta Race ezredes. – Azonkívül az egész éjszakát dr. Bessnernél töltötte.

Mrs. Otterbourne még csalódottabbnak tűnt, mint az imént. Új megoldáson törte a fejét.

– Hát persze! – kiáltott fel. – Milyen ostoba vagyok, hogy erre nem gondoltam korábban! Miss Bowers!

– Miss Bowers?

– Ki más? Pszichológiailag ez olyan nyilvánvaló. Az érzéseit magába fojtani kényszerülő, szűzen maradt vénlány, aki beleőrül az ifjú házaspár egymás iránti szenvedélyes szerelmének a látványába! Természetesen ő tette! Fajtájának tipikus megszemélyesítője – semmi szexuális vonzerő, született közpszerű egyéniség. A *Meddő szőlőtő* című regényemben is...

Race elérkezettnek érezte az időt, hogy megállítsa a szóáradatot.

– A javaslatai rendkívül hasznosak voltak, Mrs. Otterbourne – mondta tapintatosan. – Ha nem haragszik, folytatnunk kell a munkánkat. Igazán hálásan köszönjük.

Gálánsan az ajtóhoz kísérte az írónőt, majd homlokát törülgetve visszament Poirot-hoz.

– Hű, micsoda kellemetlen perszóna! Miért nem őt ölték meg?

– Még sor kerülhet rá – vigasztalta Poirot.

– Meg tudnám érteni. Ki maradt még? Pennington... őt talán jobb volna a végére hagyni. Richetti és Ferguson.

Signor Richetti sajnálkozva tárta szét a karját. Pontos válaszokat adott, igen, korán feküdt le, nagyon korán. Tulajdonképpen rögtön vacsora után visszavonult. Olvasott egy ideig, egy nemrégiben publikált, érdekesítő elemzést – *Prähistorische Forschung in Kleinasien*³⁰ címmel –, mely egészen új megvilágításba helyezi az anatóliai előhegység festett kerámiáiról vallott eddigi elméleteket. Röviddel tizenegy előtt oltotta el a lámpát. Nem, semmiféle lövést nem hallott, semmiféle pezsgődugószerű

hangot. Egyetlen dologra figyelt fel – igaz, az később, már éjszaka történt... egy csobbanásra, egy jókora csobbanásra, éppen az ablaka mellett.

– Önt az alsó fedélzeten helyezték el, a jobb oldalon, ha jól tudom?

– Igen, pontosan így van. És onnan hallottam a nagy csobbanást.

Karját még egyszer széttárta, hogy a csobbanás mértékét illusztrálja.

– Meg tudná mondani, ez mikor történt?

Signor Richetti eltűnődött.

– Egy, két, három órával azután lehetett, hogy ágyba bújtam. Talán két órával azután.

– Mondjuk, tíz perccel egy után?

– Könnyen lehetséges. Ah... mit szólnak ehhez a szörnyű büntetthez! Milyen embertelen dolog... Egy ilyen helyes asszony...

Azzal Signor Richetti, még mindig hadonászva, távozott.

Race Poirot-ra nézett, aki kifejezőn felhúzta a szemöldökét, majd megrántotta a vállát. Mr. Ferguson következett.

Ferguson nehéz esetnek bizonyult. Kihívó szemtelenséggel elterpeszkedett egy széken, és fitymálón mosolygott rájuk.

– De nagy hűhót csapnak! Azt hiszik, tényleg olyan fontos ez? Így is elég ingyenélő szépasszony futkos szanaszét a világban.

– Beszámolna a tegnap estéjéről, Mr. Ferguson? – szakította félbe hűvösen Race.

– Nem látom, mire jó ez maguknak, de ha annyira akarják... A parton kószáltam Miss Robsonnal. Amikor ő visszatért a hajóra, én még magamban tekeregtem egy darabig. Aztán visszajöttem én is, és éjfél körül lefeküdtem.

– A kabinja a jobb oldalon van, az alsó fedélzeten, ugye?

– Ahogy mondja. Nem a proccokkal lakom együtt.

– Hallott lövést az éjszaka során? Úgy hangozhatott, mint egy pezsgődugó pukkanása.

Ferguson fontolgatta a választ.

– Igen... azt hiszem, egy pukkanásszerű hangot hallottam. Nem emlékszem már, mikor történt, még mielőtt lefeküdtem, mindenesetre. De akkor még sokan voltak fenn, a futkosásból ítélkezve valami zűrzavar lehetett a felső fedélzeten.

– Ez valószínűleg azt követően történt, hogy Miss de Bellefort rálőtt Mr. Doyle-ra. Egy másik lövést nem hallott?

Ferguson csak a fejét rázta.

– Csobbanást?

– Csobbanást? Azt igen, azt hiszem. De akkora volt a zenebona, hogy ebben sem vagyok egészen biztos.

– Elhagyta a kabinját az éjszaka során?

Ferguson elvigyorodott.

– Nem, nem hagytam el. Sőt, sajnos még ebből a pompás munkából is kimaradtam.

– Ugyan, Mr. Ferguson, ne legyen már olyan gyerekes!

A fiatalember ettől egyszerre felbőszült.

– Miért ne mondanám azt, amit gondolok? Én hiszek az erőszakban!

– Kíváncsi vagyok, vajon a gyakorlatban is teszi-e, amit prédikál?– dűnnyögte félhangon Poirot, majd előrehajolt.

– Ugye, az a Fleetwood nevű gépész mondta önnek, hogy Linnet Doyle Anglia egyik leggazdagabb asszonya?

– Mi köze Fleetwoodnak ehhez az egészhez? – Fleetwoodnak, kedves barátom, kiváló oka lehetett rá, hogy végezzen Linnet Doyle-lal.

Ferguson úgy pattant fel székéből, mint egy keljfeljancsi.

– Tehát ezt a piszkos trükköt játsszák el, mi? – kiáltott dühösen. – Az egészet egy ilyen szerencsétlen ördögnek akarják a nyakába varrni, mint ez a Fleetwood, aki még védeni sem tudja magát, akinek pénze sincs, hogy ügyvédet fogadjon! De jól jegyezzék meg! Ha ezt valóban megpróbálják, és Fleetwoodra akaszkodnak, akkor velem találják szembe magukat!

– Miért, kicsoda ön? – kérdezte barátságosan Poirot.

Mr. Ferguson elvörösödött.

– Én nem hagyom cserben a barátaimat! – jelentette ki mogorván.

– Nos, Mr. Ferguson, azt hiszem, ebben a pillanatban nincs több kérdeznivalónk – fejezte be a kihallgatást Race.

Ahogy az ajtó becsukódott Ferguson mögött, váratlanul megjegyezte:

– Éretlen tacsó, de azért szeretetre méltó.

– Nem gondolja, hogy ő a maga embere? – kérdezte Poirot.

– Kötve hiszem. Bár majdnem biztos, hogy az enyém is a hajón tartózkodik. De mindegy, egyszerre csak egy dologgal foglalkozhatunk. Nézzük Pennington.

Andrew Pennington látványos módon juttatta kifejezésre a döbbenet és a szomorúság valamennyi hagyományos jelét. Mint mindig, öltözködését most is választékos ízlés jellemezte. Gyászának egy fekete nyakkendővel adott még nagyobb nyomatékot. Hosszúkás, simára borotvált arca vart tükrözött.

– Uraim – kezdte –, egészen odáig vagyok. A kis Linnet... már egészen kicsi korában olyan aranyos volt. Milyen büszke is volt rá Melhuish Ridgeway! De hát... ezen kár is töprengeni! Csak egyet kérek önöktől: közöljék velem, mit tehetek!

– Kezdjük talán rögtön azzal, Mr. Pennington, hogy mondja, hallott-e valamit tegnap este – kérdezte Race.

– Nem, uram, nem mondhatom, hogy bármit is hallottam volna. A kabinom szomszédos Mr. Bessnerével, az enyém a negyvenes, az övé a negyvenegyes. Onnan átszűrődött valami zaj úgy éjfél körül, de akkor természetesen nem tudtam, hogy ez minek tudható be.

– És mást nem hallott? Mondjuk lövéseket?

Andrew Pennington a fejét rázta.

– Semmi ilyesfélét.

– Mikor feküdt le?

– Röviddel tizenegy után lehetett, gondolom. – Előredőlt, és úgy folytatta:

– Nyilván nem újdonság az önök számára, de mindenféle mendemondák keringenek a hajón. Az a félig francia lány, Jacqueline de Bellefort, tudják, szóval valami búzlik körülötte. Linnet ugyan nem mondott nekem semmit, de hát azért se vak, se süket nem vagyok. Annak a lánynak régebben közeli kapcsolata lehetett Simonnal, ugye? *Cherchez la femme*,³¹ ez a szabály szinte mindig beválik, és gyanítom, hogy a *cherchez* nem is fog sokáig tartani.

– Úgy érti, hogy Jacqueline de Bellefort lőtte volna le Madame Doyle-t?

– kérdezte Poirot.

– Nekem legalábbis eléggé valószínűnek tűnik. Természetesen nem tudok semmit.

– Mi viszont, sajnos, tudunk valamit!

– Hogyan? – Mr. Pennington meghökkenten nézett fel.

– Mi tudjuk, hogy Mademoiselle de Bellefort-nak egyszerűen nem állt módjában meggyilkolni Madame Doyle-t.

Aprólékosan vázolta a körülményeket. Pennington azonban csak vonakodva adott hitelt szavainak.

– Elismerem, ez eléggé egyértelműnek látszik, de az az ápolónő... Fogadni mernék, hogy nem maradt ébren egész éjjel. Elszenderedett, és a lány észrevétlenül kiosonhatott.

– Alig valószínű, Monsieur Pennington. Ne felejtse el, hogy a lány jókora adag altatót is kapott. És amúgy is, az ápolónők hozzászoktak, hogy ne aludjanak mélyen, hanem azonnal felébredjenek, mihelyt a beteg felébred.

– Nekem ez az egész akkor is gyanús – jelentette ki Pennington.

– Azt hiszem, azt mégis el kell hinnie nekünk, Mr. Pennington – mondta szelíd, de ellentmondást nem tűrő hangon Race –, hogy minden lehetőséget rendkívül alaposan megvizsgáltunk. És az eredmény vitán felül bizonyítja, hogy Jacqueline de Bellefort nem lőhette le Mrs. Doyle-t. Így tehát másfelé kell keresgelnünk. És ebben talán ön is tudna segíteni.

– Hogy én? – Pennington egyszerre ideges lett.

– Igen, ön. Ön bizalmas barátja volt az elhunytnek. Ön ismeri élete körülményeit, minden valószínűség szerint sokkal jobban, mint a férje, miután ők alig néhány hónapja ismerték egymást. Így önnek például tudomása lehetne róla, ha valaki különös ellenszenvvel viseltetne Mrs. Doyle irányában. Talán azt is megmondhatná, akadt-e valaki az ismerősei körében, akinek oka lett volna rá, hogy a halálát kívánja.

Andrew Pennington megnyalta kiszáradt ajkát.

– Biztosíthatom önöket, halvány sejtelmem sincs. Mint tudják, Linnet Angliában nőtt fel, így aztán vajmi keveset tudok a környezetéről és a társaságáról.

– Valakinek azonban – tűnődött el Poirot – mégiscsak érdekében állt a hajón, hogy végezzen Madame Doyle-lal. Egyszer már kis híján megölték, bizonyára emlékszik, amikor az a szikla majdnem rázuhant... vagy ön nem is volt ott akkor?

– Nem, éppen a templomot néztem meg belülről. Később természetesen hallottam róla. Bizony, hajszálon múlt az élete. De az talán csak baleset volt, nem gondolják?

Poirot vállat vont.

- Akkor annak véltük. Most már távolról sem lehetünk benne biztosak.
- Igen, hogyne, hogyne. – Pennington megtörölte az arcát egy finom szövésű selyem zsebkendővel.
- Mrs. Doyle egy beszélgetés során említést tett valakiről itt a hajón, aki, ha nem is őellene, de a családja ellen haragot érez. Van valami elképzelése, kiről beszélhetett?
- Pennington meglepődése őszintének tűnt.
- Nem, sejtelmem sincs.
- Említette ezt a témát önnek is?
- Nem.
- Ön jó barátságban állt Linnet Doyle apjával is. Nem emlékszik annak valamilyen üzleti lépésére, aminek következtében valaki tönkrement?
- Pennington gyámoltalanul rázta meg a fejét.
- Semmilyen látványos esetre nem emlékszem. Ilyen üzleti húzások érthető módon gyakorta előfordulnak, ám senkiről nem tudok, aki megfenyegette volna... senkiről.
- Röviden tehát, Mr. Pennington, nem tud a segítségünkre lenni?
- Úgy látszik, nem. Sajnálom, hogy semmivel sem tudtam elősegíteni a nyomozást, uraim.
- Race összenézett Poirot-val, majd azt mondta:
- Én is sajnálom. Reméltük, hogy tud valami újjal szolgálni.
- Felállt, jelezve, hogy a beszélgetés véget ért. Ám ekkor az amerikai akart kérdezni valamit:
- Miután Doyle ágyhoz van kötve, feltételezem, hogy néhány sürgős tennivaló elintézésével engem fog megbízni. Ne haragudjon, ezredes úr, de mik lesznek a következő lépések?
- Innen megállás nélkül megyünk Sellalig, holnap reggel érünk oda.
- És a holttest?
- Átvisszük az egyik kiürített mélyhűtőbe.
- Andrew Pennington meghajolt és távozott. Poirot és Race újra összenéztek.
- Mr. Pennington – mondta az ezredes, és cigarettára gyújtott – távolról sem érezte magát kényelmesen.
- Poirot bólintott.
- Azonkívül – fűzte hozzá –, eléggé összezavarodott, és meglehetősen

ostobán hazudozott. Amikor a szikla lezuhant, ő nem tartózkodott Abu Szimbel templomában. Erre – *moi qui vous parle*³² – akár meg is esküszöm. Ugyanis épp a templomból jöttem ki akkor.

– Ostoba hazugság – helyeselt Race –, és ezzel le is leplezte magát.

Poirot ismét bólintott.

– De azért egyelőre – állapította meg mosolyogva – kesztyűs kézzel bánunk vele, egyetért, barátom?

– Helyes – mosolygott vissza Race.

– Kedves barátom, önnel igazán remekül lehet együttműködni.

Csikorgás hallatszott, az alattuk lévő fedélzetről lábdobogás hangja szűrődött fel, a *Karnak* megkezdte útját vissza Sellalba.

– A gyöngysor – komolyodott el Race. – Most ennek kell utánajárnunk.

– Van valami elképzelése?

– Igen.

– Órájára pillantott. – Fél óra múlva ebédidő. Evés után bejelentem az egybegyűlteknak, hogy ellopták a gyöngysort, és hogy mindenkinek az étkezőben kell maradnia, amíg a kutatást végrehajtjuk.

– Jó elgondolás– biccentett jóvahagyón Poirot. – Akárki emelte is el a gyöngysort, még nála kell lennie. Miután előzetes figyelmeztetés nélkül kezdjük meg a keresést, nem lesz módja rá, hogy hirtelen pánikban a vízbe dobja.

Race néhány papírlapot vett elő. Bocsánatot kérően dűnnyögte:

– Szeretném röviden felvázolni a birtokunkban lévő tényeket. Így világosabban áttekinthető a helyzet.

– Nagyon helyes – felelt Poirot. – Ennek a munkának a lényege a módszer és rendszeresség.

Az ezredes néhány percig dolgozott, majd munkája eredményét átnyújtotta Poirot-nak.

– Van benne valami, amivel nem ért egyet?

Poirot fogta az apró betűkkel teleírt lapokat. Az első tetején ez a cím állt:

Mrs. Linnet Doyle meggyilkolása

Mrs. Doyle-t utoljára a komornája, Louise Bourget látta életben. Idő: éjjel 11.30 (megközelítőleg).

Éjjel 11.30 és 12.20 között a következők rendelkeznek alibivel: Cornelia

Robson, James Fanthorp, Simon Doyle, Jacqueline de Bellefort – *más senki* –, azonban a bűntényt szinte egészen bizonyosan *ezután* követték el, mivel gyakorlatilag biztosra vehetjük, hogy a gyilkos fegyver Jacqueline de Bellefort-é, és addig az ő kézításkájában volt. A ballisztikai szakvélemény meghallgatása előtt nem jelenthetjük ki százszázalékos biztonsággal, hogy az ő pisztolyával ölték meg Mrs. Doyle-t, de minden jel erre mutat.

Az események valószínű lefolyása: X (a gyilkos) szemtanúja volta Jacqueline és Simon Doyle között a panorámás szalonban lezajlott jelenetnek, és látta, hogy a pisztoly becsúszott a dívány alá. Miután a szalon kiürült, X megszerezte a fegyvert, arra gondolván, hogy amúgy is Jacqueline de Bellefort-t fogják a gyilkossággal gyanúsítani. Amennyiben ez az elmélet helyes, bizonyos embereket felmenthetünk a gyanú alól:

Cornelia Robson-t – mivel nem állt módjában előkotorni a pisztolyt, mielőtt James Fanthorp visszament, hogy megkeresse.

Miss Bowers-t – ugyanazon okból.

Dr. Bessner-t – ugyanazon okból.

Nota bene: Fanthorpot nem menthetjük fel egyértelműen, mivel elvileg zsebre vághatta a pisztolyt, miközben azt állította, hogy nem találta sehol.

Ez alatta tíz perc alatt bárki más bemehetett a szalonba a pisztolyért.

A gyilkosság a következőknek állhatott érdekében:

Andrew Pennington: azzal a feltételezéssel, hogy tisztességtelen módon kezelte a rá bízott pénzt. Ezt a feltételezést bizonyos tények alátámasztják, de nem elég bizonyító erővel ahhoz, hogy egyértelműen őt vádoljuk. Amennyiben ő taszította le a sziklát, ez arra vall, hogy olyan típus, aki a kínálkozó lehetőséget azonnal megragadja. A gyilkosság módját nyilvánvalóan nem tervelték ki előre, legfeljebb a tényét. A tegnap esti lövöldözés pedig remek lehetőséggel szolgált a gyilkos számára.

Amennyiben Pennington bűnös, megválaszolatlan a kérdés: *MIÉRT DOBTA A PISZTOLYT A VÍZBE, MIKOR J. B. ELLEN BIZONYÍTÉKNAK HASZNÁLHATTA VOLNA?*

Fleetwood: lehetséges ok: bosszú. Fleetwood úgy érezte, hogy Linnet Doyle tönkretette az életét. Hallhatta a jelenetet, és megfigyelhette, hová csúszik a pisztoly. Megszerezhette – nem annyira azért, hogy Jacqueline-ra terelje a gyanút, sokkal inkább, mert kínálkozott a lehetőség. *DE HA EZ ÍGY IGAZ, MIÉRT ÍRTA A „J” BETŰT VÉRREL A FALRA?*

Nota bene: az olcsó zsebkendő, amibe a pisztolyt csavarták, nagyobb valószínűséggel tulajdonítható Fleetwoodnak, mint bármelyik jómódú utasnak.

Rosalie Otterbourne: Miss van Schuyler tanúvallomását fogadjuk el vagy Rosalie tagadását? Valamit *kidobtak* hajóról a folyóba abban az időben, és ez a valami nagy valószínűséggel a bársonykendőbe tekert pisztoly lehetett.

Kérdés: lett volna Rosalie-nak oka a gyilkosságra? Talán nem kedvelte Linnet Doyle-t, talán irigyelte is – ez azonban nem elegendő ok. Az ellene szóló tanúvallomás csak abban az esetben lehet meggyőző, ha más, valódi okot is felfedezünk. Tudomásunk szerint Linnet Doyle és Rosalie Otterbourne korábban sosem találkoztak, és semmilyen kapcsolatban nem álltak egymással.

Miss van Schuyler: a bársonykendő, amibe a pisztolyt kették, Miss van Schuyler tulajdona. Saját állítása szerint utoljára a panorámás szalonban látta. Miután elvesztette, mindenkit megkérdezett, hogy nem látták-e, és többek segítségével eredménytelenül kereste.

Hogyan került a kendő X kezébe? Vajon X csak ellopta este folyamán? Ha igen, miért? Senki sem tudhatta előre, hogy Jacqueline és Simon között szóváltás fog kerekedni. Vagy a szalonban találta X a stólat, amikor bement a pisztolyért? Ha igen, miért nem találta meg senki korábban? Netán el sem vészett? Azaz: Miss van Schuyler gyilkolta meg Linnet Doyle-t? És vádja Rosalie Otterbourne ellen előre megfontolt hazugság? Ha ő követte el a merényletet, miért tette?

Egyéb lehetőségek:

Rablás: lehetséges, mivel a gyöngysor eltűnt, és tudjuk, hogy Linnet Doyle viselte tegnap este.

Bosszúvágó a Ridgeway családdal szemben: lehetséges, – de nincs rá bizonyíték.

Tudjuk, hogy a hajón egy veszedelmes gyilkos is tartózkodik. Tehát van egy gyilkosunk, és haláleset történt. Lehet, hogy a két dolog kapcsolatban áll egymással? Ez esetben be kellene bizonyítanunk, hogy Linnet Doyle megtudott valami fontosat a gyilkosról.

Következésképpen: a hajó utasait két csoportra oszthatjuk – bizonyos embereknek lehetett okuk a gyilkosságra, vagy határozott bizonyítékok szólnak ellenük, mások pedig, legalábbis egyelőre, gyanú felett állnak.

ELSŐ CSOPORT

Andrew Pennington

Fleetwood

Rosalie Otterbourne

Miss van Schuyler

Louise Bourget (rablás?)

Ferguson (politikai meggyőződés?)

Dr. Bessner

Signor Richetti

MÁSODIK CSOPORT

Mrs. Allerton

Tim Allerton

Cornelia Robson

Miss Bowers

Mrs. Otterbourne

James Fanthorp

Dr. Bessner

Signor Richetti

Poirot visszaadta a papírt. – Amit itt leírt, az rendkívül precíz és pontos.

– Egyetért vele?

– Igen.

– És mit szeretne hozzáfűzni?

Poirot fontoskodva kihúzta magát.

– Én a magam részéről egyetlen kérdést tennék még fel: *miért* dobták a pisztolyt a folyóba?

– Ez minden?

– Egyelőre igen. Amíg nem találok a kérdésre kielégítő választ, addig az egészek nem értem a lényegét. Ez, hogy mondjam, a kiindulópont. És ezt a kérdést ön sem érinti, barátom, ebben a remek áttekintésben.

Race megvonta a vállát.

– Pánik.

Poirot kételkedve csóválta a fejét. Felemelte a földről a bársonykendőt,

kisimította az asztalon. Ujjait körbefuttatta a megpörköltödött részeken és a kiégett lyukakon.

– Mondjon meg valamit, ezredes – szólalt meg hirtelen. – Ön jártasabb a fegyverek világában, mint én. Egy ilyen anyag, mint ez, sokat számít a hang tompításában?

– Nem, nem hiszem. Nem fojtja el úgy a hangot, mint például egy hangtompító.

Poirot bólintott.

– Egy férfi – tűnődött –, akinek volt már dolga lőfegyverrel, tudná ezt. De egy nő, egy nő talán nem!

Race kíváncsian pillantott rá:

– Valószínűleg nem. Nem. Egy nő feltehetően a detektívtörténetekből szerezne értesüléseit, és ezek nem mindig pontosak, már ami részletek hitelességét illeti.

Race megfricskázta a kis gyöngyház markolatú fegyvert.

– Ez a kis játékszer amúgy sem csapna nagy zajt – közölte. – Épp csak egy pukkanás, ez minden. Mindenféle háttérzajokkal, tized tesztek egy ellen, hogy nem hallaná meg.

– Igen, én is éppen ezen gondolkoztam.

Poirot most a zsebkendőt kezdte vizsgálgatni.

– Férfizsebkendő, de nem úriemberé. Valamelyik nagy áruházból származik, azt hiszem. Három pennynél nem adhattak érte többet.

– Ilyen zsebkendőt egy Fleetwood-féle ember venne magának.

– Igen. Andrew Pennington, bizonyára ön is megfigyelte, finom selyem zsebkendőt használ.

– Ferguson? – javasolta Race.

– Lehetséges. Tiltakozásképp. De ő inkább nagy színes zsebkendőt venne magának.

– Nyilván kesztyűként használták, hogy az ujjlenyomatok ne maradjanak a fegyveren – mondta Race, majd félig tréfásan hozzátette: – Az Áruló Vértókos Zsebkendő.

– Ó, hogyne. Tipikus *jeune fille*³³ szín, nem igaz?

Visszatette a zsebkendőt a kendő mellé, majd még egyszer megvizsgálta a löpönyomokat.

– Mindenesetre különös...

- Mi különös?
- *Cette pauvre Madame Doyle*³⁴ – mondta elérzékenyülve Poirot. – Ott fekszik békésen... a homlokán egy lyuk. Emlékszik rá, hogy nézett ki?
- Race kíváncsian nézett rá.
- Tudja, az az érzésem – mondta –, hogy valamire rá akar vezetni, de a leghalványabb elképzelésem sincs róla, hogy mire.

18

- Kopogtak.
- Tessék! – kiáltott Race.
- Az egyik steward lépett be.
- Elnézést, uram – szólt Poirot-nak. – Mr. Doyle szeretne önnel beszélni.
- Azonnal megyek.
- Poirot felállt, és követte a stewardot a felső fedélzetre dr. Bessner kabinjához.
- Simon párnákkal feltámasztva ült az ágyon, arca lázpirosan égett.
- Nagyon köszönöm, hogy eljött, Monsieur Poirot – kezdte kissé zavartan.
- Egy kérésem volna, ha nem haragszik.
- Éspedig?
- Simon arca, ha lehet, még vörösebbé vált.
- Szóval... Jackie-ről van szó. Szeretnék beszélni vele. Gondolja... megtenné, hogy... akarom mondani: gondolja, hogy idejönne, ha maga hívná? Tudja, így fekvé elég időm jut a gondolkozásra... Az a szerencsétlen gyerek... mert végül is szinte gyerek még... és én olyan pocsékul bántam vele... és...
- Egyre jobban dadogott, s végül félbehagyta a megkezdett mondatot.
- Poirot érdeklődve figyelte.
- Tehát Mademoiselle de Bellefort-t kívánja látni? Persze, idehívom.
- Köszönöm. Igazán kedves magától.
- Poirot indult, hogy megkeresse Jacqueline-t. A panorámás szalon egyik sarkában akadt rá, ott kuporgott a lány. Ölében nyitott könyv feküdt, de nem olvasott.
- Velem jönne, Mademoiselle?– szólította meg gyengéden. – Monsieur

Doyle szeretne beszélni önnel.

A lány felnézett, elpirult, majd elsápadt.

– Simon? – kérdezte zavartan. – Velem szeretne beszélni... *velem?*

Poirot-t meghatotta a lány hitetlenkedő hangja.

– Velem jön? – kérdezte újra.

– Ó, igen, hogyne.

Egy megrémült kisgyermek engedelmességével követte Poirot-t dr. Bessner kabinjába.

– Tessék, Mademoiselle!

Jacqueline belépett. Teste megremegett, tekintete Simonra meredt. Egyetlen hang nem jött ki a torkán, csak állt némán.

– Helló, Jackie! – Simon is láthatóan küzdött zavarával. – Köszönöm, hogy eljöttél. Csak azt akartam neked mondani, hogy úgy gondolom... szóval, hogy úgy érzem...

A lány hirtelen félbeszakította. Mintha valami gát szakadt volna át benne, kétségbeesetten áradtak belőle a szavak.

– Simon... nem én öltem meg Linnetet! Te tudod, hogy nem én tettem... Én... én teljesen örült voltam akkor este. Ó, meg tudsz nekem bocsátani valaha?

– Hát persze! Semmi baj. – Simon mintha megkönnyebbült volna. – Igazán semmi baj. Én is csak erről akartam beszélni. Gondoltam, talán aggódsz egy kicsit, azt hiszed...

– *Aggódok? Egy kicsit! Ó! Simon!*

– Szóval csak ezt akartam mondani. De semmi baj, érted, öreglány? Egy kicsit kiborultál... idegfeszültség, ez minden. Teljesen érthető.

– Ó, Simon! Meg is ölhettelek volna!

– Ugyan már! Ami a vacak kis játékszerrel biztosan nem.

– És a lábad! Talán sosem fogsz ráállni többet...

– Figyelj ide, Jackie, hagyd abba ezt a siránkozást! Mihelyst megérkezünk Asszuánba, megröntgenezik, és nemsokára a helye sem fog meglátszani.

Jacqueline nyelt egy nagyot, majd még egyet, végül Simon ágyához rohant, letérdelt, a párnába temette arcát, és kitört belőle a zokogás. Simon sután megveregette a fejét. Tekintetét Poirot-ra emelte, aki sóhajtott, és vonakodva de magukra hagyta őket. Kimenőben még hallotta a lány halkan duruzsoló hangját:

– Hogy lehettem ilyen gonosz? Ó, Simon... olyan rettenetesen sajnálom...

A fedélzeten Cornelia Robson támaszkodott a korlátra. Poirot lépteire megfordult.

– Ó, ön az, Monsieur Poirot? Valahogy olyan szörnyű dolog, hogy éppen ma ilyen csodálatosan szép az idő.

Poirot felnézett az égre.

– Amikor süt a nap, nem látjuk a holdat – dünnyögte. – De ha lemegy a nap, ah, amikor lemegy a nap...

Cornelia tátott szájjal meredt rá.

– Bocsásson meg, hogy mondta?

– Azt mondtam, Mademoiselle, hogy amikor lemegy a nap, megint láthatóvá válik a hold. Ez igaz, nemde?

– Hm, hogyne, természetesen.

Cornelia kételkedve vizsgálta az arcát. Poirot szelíden felnevetett:

– Csak ostobaságokat fecsegek, ide se figyeljen, kisasszony.

S azzal továbbsétált a hajó tatja felé. Amint a következő kabin elé ért, megtorpant. Belülről mondatfoszlányok szűrődtek ki.

– Hálátlan vagy a végtelenségig... az után, amit tettem érted... nem vagy tekintettel a nyomorult anyádra... mit tudsz te arról, hogy én mit szenvedek...

Poirot ajka megkeményedett. Bekopogott.

Odabenn hirtelen csend támadt, majd Mrs. Otterbourne hangja szólalt meg:

– Ki az?

– Ott van Mademoiselle Rosalie?

Rosalie megjelent az ajtóban. Poirot döbbenten látta, hogy a szeme körül sötét karikák vetettek árnyékot, a szája keskeny, akár a késpenge.

– Mi a baj? – kérdezte barátságtalanul. – Mit akar?

– Szeretném néhány percre elhívni az édesanyja mellől, Mademoiselle. Valamit meg kell beszéljek önnel.

– Minek?

– Nagyon kérem, Mademoiselle!

– Ó, végül is...

Kilépett a fedélzetre, és behúzta az ajtót maga mögött.

– Nos?

Poirot szelíden megfogta a karját, és magával húzta a hajó tatja felé.

Elmentek a fürdőszobák mellett, és befordultak. A hátsó fedélzeten álltak meg, a Nílus vize tajtékot vetett mögöttük. Poirot a korlátra könyökölt, Rosalie azonban, mereven kihúzta magát.

– Nos? – kérdezte még egyszer, ugyanolyan barátságtalanul, mint az imént.

– Volna néhány kérdésem, Mademoiselle – kezdte lassan Poirot, megfontoltan keresgélve a legmegfelelőbb szavakat –, de egyetlen pillanatig sem hiszem, hogy hajlandó volna válaszolni.

– Ezek szerint teljesen fölöslegesen ráncigált ide?

Poirot lassan végighúzza ujját a fakorláton.

– Ön, Mademoiselle, már hozzászokott, hogy egymaga hordozza a terheit... De ha ez túlságosan sokáig tart... a feszültség elviselhetetlenné válhat. És az ön számára, Mademoiselle, a feszültség foka kezdi megközelíteni az elviselhetetlenség határát.

– Nem tudom, miről beszél – jelentette ki hűvösen a lány.

– Tényekről beszélek, Mademoiselle, pusztá és sajnálatos tényekről. Nevezzük nevén a gyereket, és fogalmazzuk meg egyetlen rövidke mondatban. Az ön édesanyja iszik, Mademoiselle!

Rosalie nem felelt; szája kinyílt, majd ismét becsukódott.

Mintha egyszerre kicsúszott volna a lába alól a talaj.

– Semmit sem kell mondania, Mademoiselle. Majd én beszélek. Már Asszuánban érdekesnek találtam a viszonyukat az édesanyjával. Azonnal feltűnt, hogy látszólag oly hálátlan megjegyzései ellenére valójában szenvedélyesen védi valami ellen. És nem tellett sok időbe, hogy kitaláljam, mi az a valami. Erre már jóval azelőtt rájöttem, hogy egy reggel félreérthetetlenül alkoholos állapotban találtam. Azt is kiderítettem, hogy a zugivók közé tartozik, ezt a fajtát a legnehezebb kezelni. Ön igazán mindent megtett, amit megtehetett, de hát a titokban alkoholizálók nagyon ravaszak. Az édesanyjának sikerült beszereznie és elrejtienie egy jókora készletet, és ezt ön előtt is ügyesen titokban tartotta. Nem volnék meglepve, ha ön ezt a készletet csak tegnap fedezte volna fel. Így tehát a múlt éjjel, mihelyst az édesanyját elnyomta az álom, ön kilopakodott az itallal, átment a hajó túlsó oldalára (mivel önök a part felőli oldalon laknak), és az egészet a Nílusba dobta.

Szünetet tartott.

– Igazam van, Mademoiselle?

– Igen... nagyjából így történt. – Rosalie váratlanul szenvedélyesen kitört:
– Nyilván örültség volt, hogy nem mondtam meg magamtól. De nem akartam, hogy erről bárki is tudomást szerezzen. Hiszen akkor róla beszélt volna az egész hajó. És olyan ostobaságnak tűnt, hogy... szóval úgy értem, hogy...

– ...hogyan magát gyilkossággal gyanúsítsuk? – fejezte be a mondatot helyette Poirot.

Rosalie bólintott.

– Annyira igyekeztem – folytatta izgatottan –, hogy mindenki elől eltitkoljam az egészet... Valójában nem is az ő hibája. Elvesztette a talajt a lába alól. A könyveit már a kutya sem veszi. Az emberek torkig vannak ezzel a silány szexmesével... És ez rettenetesen bántja, rettenetesen bántja. Ezért kezdett... inni. Sokáig nem is tudtam, mitől olyan... olyan különös. Azután, amikor rájöttem, megpróbáltam rábírni, hogy hagyja abba. Egy ideig rendben is ment minden, de aztán megint elkezdte, és valahányszor újra kezdte, mindenkivel összeveszett, szörnyű jeleneteket rendezett. Iszonyatos.

Megborzongott.

– Minduntalan mellette kellett álljak, hogy figyeljem, hogy elvigyem, ha szükséges...

– *Pauvre petite*³⁵ – dünnyögte Poirot, ám a lány ettől dühösen rávillantotta a szemét.

– Ne merjen sajnálni! Ne akarjon kedves lenni! Sokkal könnyebb, ha nem teszi.

Felsóhajtott – sóhaja szívszorítón mélyről jött.

– Fáradt vagyok... olyan halálosan fáradt vagyok.

– Tudom... – mondta Poirot.

– Az emberek utálatos, ronda teremtnak tartanak. Beképzeltnek, mogorvának és rossz modorúnak. Nem tehetek róla. Már elfelejtettem, milyen az... kedvesnek lenni.

– Erről beszéltem az imént: túl sokáig hordozta a terhét.

– Annyival könnyebb most, hogy beszélhetek róla valakivel – mondta lassan a lány. – Maga... maga mindig kedves volt hozzám, Monsieur Poirot. Pedig én gyakran durván viselkedtem magával szemben.

– *La politesse*³⁶ barátok között nem elengedhetetlenül szükséges.

Rosalie arcán hirtelen újra megjelent a gyanakvás.

– Elmondja ezt valakinek? Nyilván el kell mondania az átkozott üvegek miatt, amiket a vízbe dobtam.

– Nem, nem, ezt senkinek sem kell említenem. Egyvalamit szeretnék még tudni: hány órákor történt ez? Tíz perccel egy után?

– Körülbelül akkor, de nem emlékszem pontosan.

– Még valami érdekelne. Mademoiselle van Schuyler látta önt. Ön is észrevette őt?

– Nem – rázta meg a fejét Rosalie.

– Azt állítja, hogy kinézett a kabinja ajtaján.

– Nem hiszem, hogy észrevehettem volna. Csak a fedélzetet figyeltem, meg a partot néztem.

Poirot bólintott.

– És látott valakit... bárkit, amikor a fedélzetet nézte?

Hosszú szünet. Rosalie összevont szemöldökén látszott, hogy valóban igyekszik visszaemlékezni. Végül határozottan megrázta a fejét.

– Nem, senkit sem láttam.

Hercule Poirot lassan bólintott, de a szeme komoran csillogott.

19

Az utasok lassan szállingóztak az étkezőszalonba. Valamennyien feltűnően csendesen viselkedtek, mintha mindenki úgy érezte volna, hogy a történetek után szívtelenség leülni a megterített asztalhoz. Szinte röstellkedve mentek és foglaltak helyet.

Mrs. Allerton néhány perce az asztalnál ült, amikor Tim megérkezett. Tim feltűnően rosszkedvű volt.

– Bár el se jöttünk volna erre az istenverte útra! – dühöngött.

Mrs. Allerton szomorúan megcsóválta a fejét.

– Kedvesem, én is pontosan így érzek. Az az elragadó kislány! Milyen kár érte! És ha belegondolok, hogy hidegvérrel lőtték le! Borzalmas, hogy valaki képes ilyesmire. És az a szegény gyerek!

– Jacqueline?

– Igen, ő. Megszakad a szívem miatta, olyan rettenetesen boldogtalannak látszik.

– Inkább meg kéne tanítani, hogy ne mászkáljon élesre töltött játék pisztollyal a táskájában – biggyesztette le ajkát Tim, és megvajazta a kenyerét.

– Nyilván nagyon rosszul nevelték.

– Ugyan anya, az istenért, te mindig az anyai érzéseiddel hozakodsz elő!

– Nem vagy valami jó kedvedben, Tim!

– Hát nem. Ki volna?

– Akármilyen szomorú is ez az eset, azért még nem kellene olyan ingerültnek lenned!

– Te csak a romantikus oldalát látod – legyintett bosszúsan Tim. – De úgy látszik, azt nem érzékeled, hogy egy gyilkosság a szó szoros értelmében vérezen komoly ügy.

Mrs. Allerton meghökkenve nézett rá.

– Ugyan már...

– De még mennyire. Csöppet sem „ugyan már”. Mindenki gyanús ezen a rohadt hajón, te, én, mindenki.

– Elvileg persze – akadékoskodott az anyja –, de a gyakorlatban ez mégiscsak nevetséges.

– Egy gyilkos közelében semmi sem nevetséges. Hiába ülsz itt, kedvesem, becsületességed teljes tudatában, hiába sugárzik rólad az erkölcsös életmód, az a sereg kellemetlen hekus, akik Sellalban vagy Asszuánban majd megszáll minket, senkit sem az arca alapján fog megítélni.

– Talán akkorra már tudni fogjuk az igazságot – reménykedett Mrs. Allerton.

– Miért tudnánk?

– Monsieur Poirot biztosan rájön addig.

– Az a vén szélhámós? Semmire sem jön rá az égadta világon! Csak a száját jártatja, azt is csak azért, hogy a csodálatos bajszt mutogassa.

– Fiam, lehet, hogy mindenben igazad van, de így is, úgy is végig kell csinálnunk ezt az egészet, ezért akár jó képet is vághatunk hozzá.

Tim rosszkedvét azonban nem lehetett ilyen könnyen feloldani.

– Aztán itt van annak az átkozott gyöngysornak az eltűnése

– Linnet gyöngysora?

– Az. Úgy látszik, valaki megfújta.

– Biztos emiatt ölték meg.

- Dehogyis. Ez két teljesen különböző dolog, ne keverd őket.
- Ki mondta, hogy eltűntek?
- Ferguson. Ő attól a gépész fickótól hallotta, annak meg a komorna mesélte.
- Pedig milyen szép gyöngysor volt – sajnálkozott Mrs. Allerton.
- Ebben a pillanatban Poirot jelent meg az asztaluknál, meghajolt Mrs. Allerton felé és leült.
- Kicsit elkéstem – mentegetőzött.
- Sejtettük, hogy sok a dolga – válaszolt udvariasan Mrs. Allerton.
- Igen, eléggé leköt ez az ügy – bólintott Poirot, és rendelt még egy üveg bort.
- Milyen különböző az ízlésünk – emelte fel poharát Mrs. Allerton. – Ön mindig bort iszik, Tim a whiskyt szereti szódával, én pedig sorra próbálgatom a különböző fajta ásványvizeket.
- *Tiens!*³⁷ – dünnyögte Poirot. Mrs. Allertonra nézett, majd, már csak maga elé, folytatta: – Könnyen elképzelhető, hogy...
- Aztán egy hirtelen válrándítással elhessegette a gondolatot, ami addig lekötötte a figyelmét, és könnyedén csevegni kezdett.
- Súlyos Mr. Doyle sérülése? – kérdezte Mrs. Allerton.
- Meglehetősen komoly. Dr. Bessner alig várja, hogy Asszuánba érjünk, és megröntgenezzék a lábát. De reméli, hogy nem lesz maradandó következménye a sérülésnek.
- Szegény Simon – sajnálkozott Mrs. Allerton. – Tegnap még boldog ifjú férj volt, akinek a lába előtt hever az egész világ. És most az a csodaszép felesége halott, ő maga pedig mozgásképtelenül fekszik. Remélem... bár...
- Mit remél, Madame? – kérdezett rá Poirot a félbeszakadt mondatra.
- Remélem, nem haragszik nagyon arra a szerencsétlen gyermekre.
- Mademoiselle Jacqueline-ra? Épp ellenkezőleg! Csupa aggodás miatta! Poirot most Timhez fordult.
- Tudja, fiatalember, érdekes pszichológiai problémával állunk szemben. Mindaddig, amíg Mademoiselle Jacqueline városról városra követte őket, tájékozott a dühtől, ha csak a neve szóba került. De most, hogy rálőtt, hogy veszélyesen megsebesítette – talán sántítani fog egész életében –, mintha minden dühe elpárolgott volna! Meg tudja ezt ön érteni?
- Igen – felelt Tim elgondolkozva. – Azt hiszem, meg tudom érteni.

Azelőtt úgy érezte, hogy bolondot csinálnak belőle...

– Igaza van – bólintott Poirot. – A férfiúi hiúságát sértette.

– Most viszont ha úgy vesszük a lány csinált bolondot magából. Mindenki ellene fordult, és így...

– Nagylelkűen megbocsát – fejezte be a mondatot az anyja. – Milyen gyerekesek tudnak lenni a férfiak.

– Ez a teljességgel alaptalan állítás a nők egyik kedvenc kijelentése – morogta Tim.

Poirot elmosolyodott, majd újból a férfihoz fordult.

– Mondja, Miss Joanna Southwood hasonlított Madame Doyle-ra? Úgy tudom, unokatestvérek voltak.

– Téved Monsieur Poirot. Joanna az én unokatestvérem, Linnetnek csak a barátnője volt.

– Ó, pardon, akkor valamit összezavartam. Arról az ifjú hölgyről gyakran olvas az ember a lapokban. Egy időben foglalkoztatott a személye.

– Miért? – kérdezte élesen Tim.

Poirot ültében megemelkedett, és meghajolt Jacqueline de Bellefort felé aki éppen belépett és megindult a saját asztalához. Arca pirosan égett, szeme tágra nyílt, kissé kapkodva lélegzett. Poirot visszaült, de Tim kérdéséről mintha megfeledkezett volna. Bizonytalanul dörmögött magában:

– Kíváncsi volnék vajon minden ifjú hölgy ennyire gondatlan mint Madame Doyle, ha az értékes ékszereiről van szó?

– Igaz, hogy ellopták a gyöngysort? – kérdezte Mrs. Allerton.

– Kitől hallotta, Madame?

– Ferguson említette – szólt közbe Tim.

– Igaz – bólintott jelentősegteljesen Poirot.

– Gondolom – Mrs. Allerton hangja vibrált az idegességtől –, ez mindnyájunk számára rengeteg kellemetlenséggel fog járni. Legalábbis Tim szerint így lesz.

Tim fenyegetőn ránézett, ám nem jutott szóhoz, mert Poirot feléje fordult:

– Ah, önnek talán már voltak ilyen élményei? Járt olyan házban, ahol rablás történt vagy valami hasonló?

– Soha mondta tömören Tim.

– Dehogynem, drágám, épp akkor vendégeskedtél Portarlingtonéknál, amikor annak a szörnyűséges nőnek ellopták a gyémántjait.

– Anya, te mindig rosszul emlékszel az ilyen dolgokra. Én akkor jártam ott, amikor kiderült, hogy azok a gyémántok, amiket a ronda, dagadt nyakán hordott, egytől egyig utáztatok! És valószínűleg hónapokkal azelőtt lopták el az igazit. Ami azt illeti, azt is mondogatták, hogy ő maga csinálta az egészet!

– Gondolom, Joanna mondogatta.

– Joanna ott se volt.

– De jól ismerte őket. És az ilyen megjegyzések meglehetősen rá vallanak.

– Te mindig rosszindulatú vagy Joannával, anya!

Poirot gyorsan témát váltott. Már régóta tervezi, mondta, hogy valami igazán érdekes portékát vesz Asszuánban. Esetleg egy különleges anyagot, lila és arany színekkel átszőve, valamelyik indiai kereskedőnél. Természetesen vámot kell majd fizetni rá, de...

– Úgy hallottam, hogy a szállítást is vállalják. És nem is számítanak fel túl sokat. Mit gondolnak, épségben megérkezne?

Mrs. Allerton megnyugtatta, hogy tudomása szerint mindenkinek, aki az itteni boltokból küldette a vásárolt holmiját Angliába, épségben megérkezett mindene.

– *Bien*. Akkor én is ezt csinálom. De hogy mennyi bajjal jár, ha valamit Angliából akarnak feladni! Előfordult önökkel? Kaptak már csomagot utazás közben?

– Nem hiszem, hogy kaptunk volna, vagy tévedek, Tim? Te néha kapsz könyveket, de persze az nem probléma.

– Ah, hogyne, a könyvek más elbírálás alá esnek.

Felszolgálták a desszertet. Ezt a pillanatot használta fel Race, felállt, és váratlanul kis beszédét tartott.

Vázlatosan ismertette a bűntény körülményeit, és bejelentette a gyöngysor eltűnését. Közölte azt is, hogy mindenkinek átkutatják a kabinját, valamint hogy lekötve érezné magát, ha e művelet befejeztéig mindenki a szalonban maradna. Ezek után, amennyiben a kedves utasok egyetértenek, és Race maga biztosra veszi, hogy egyetértenek, személyes motozásnak is alávetnek mindenkit.

A szalonban lázas suttogás, morgolódás kezdődött. Kétkedő, izgatott és méltatlankodó hangok hallatszottak mindenünnen... Poirot fűgén Race-hez sietett, és súgott valamit a fülébe, mielőtt az elhagyta a szalont.

Race figyelmesen végighallgatta, beleegyezően bólintott, majd magához

hívta az egyik stewardot. Néhány kurta szót mondott halkan neki, majd Poirot-val kimentek a szalonból, és becsukták az ajtót maguk után.

Kint megálltak a korlát mellett. Race cigarettára gyújtott.

– Nem is volt rossz ötlet – jelentette ki. – Mindjárt meglátjuk, jár-e valamilyen eredménnyel. Három percet adok nekik.

Az ajtó kinyílt, és az a steward lépett ki rajta, akivel az imént beszéltek. Tisztelgett Race-nek, és jelentette:

– Igaza volt, uram. Az egyik hölgy haladéktalanul beszélni szeretne önnel.

– Ah! – Race nem is próbálta leplezni elégedettségét. – És ki az?

– Miss Bowers, uram, az ápolónő.

Race arcán most meglepetés tükröződött.

– Kísérje a hölgyet a dohányzósalonba. Más nem hagyhatja el a termet.

– Igenis, uram, a másik steward addig bent marad.

Visszament az étkezőszalonba, Poirot és Race pedig a dohányzó felé indult.

– Bowers... mi a fene? – morogta az ezredes.

Alighogy beléptek, megjelent Miss Bowers a steward kíséretében.

A steward az ajtóig kísérte, ott megfordult, becsukta maga mögött az ajtót és visszament.

– Nos, Miss Bowers? Race kíváncsian nézett rá. – Miről van szó?

Miss Bowersen izgatottságnak nyoma sem látszott, a maga szokásos módján higgadt és megingathatatlan volt.

– Elnézését kell kérjem, ezredes úr – kezdte –, de a jelen körülmények között úgy gondoltam, legbölcsebb, ha azonnal beszélek önnel – kinyitotta fekete kezításkáját –, és visszaadom ezt.

Kiemelte az eltűnt gyöngysort, és az asztalra tette.

20

Ha Miss Bowers a szenzációvadász típusú nők közé tartozott volna, bizonyára teljes elégedettséggel nyugtázta bejelentésének fogadtatását. Race ezredes megrökönyödve vette kézbe az asztalra tett gyöngysort.

– Ez egészen hihetetlen! – nyögte ki végül. – Volna olyan kedves bővebb magyarázattal szolgálni, Miss Bowers?

– Hogyne. Ezért jöttem. – Miss Bowers kényelmesen elhelyezkedett egy széken. – Bizonyára meg fogják érteni, de nem volt könnyű elhatároznom, mi a legokosabb ilyen helyzetben. A család természetesen irtózna a botrány bármilyen formájától, és ők bíznak a diszkréciómban, ám mivel rendkívüli körülmények álltak elő, nem volt más választásom. Hiszen nyilvánvaló, ha nem találnak semmit a kabinokban, akkor a következő lépésük az utasok megmotozása lett volna. Ebben az esetben nálam találták volna meg a gyöngysort, ami kellemetlen helyzetet eredményezne, és az igazság akkor is kiderülne.

– És mi ez a bizonyos igazság? Ön vitte el ezt a gyöngysort Mrs. Doyle kabinjából?

– Ó, dehogy, hogy tettem volna ilyet! Miss van Schuyler vitte el.

– Miss van Schuyler?

– Igen, ő. Nem tehet róla, de az a helyzet, hogy... ööö... időnként elemel dolgokat. Főként ékszert. Valójában ezért vagyok éjjel-nappal mellette. Kutya baja az egészségének, viszont szükség van rá, hogy én állandó riadókészültségben legyek, és szerencsére, amióta vele vagyok, nem is volt semmi baj. Az a dolgom, hogy figyeljem. Mindig ugyanoda teszi az elemelt tárgyakat, betekeri egy pár harisnyába, és ez leegyszerűsíti a dolgomat: reggelente megnézem. Természetesen éber alvó vagyok, és a mellette lévő szobában szoktam aludni, sőt szállodában, ha van köztes ajtó, azt is kinyitom éjszakára, így rendszerint meghallom, ha kimegy. Ilyenkor utánamegyek, és rábeszélem, hogy feküdjön vissza. Ez persze egy hajón nem ilyen egyszerű. De általában nem is annyira éjjel csinálja, leginkább olyasmit tüntet el, amit mások otthagytak. A gyöngyök pedig mindig is vonzották.

Miss Bowers szünetet tartott, az ezredes ezt használta fel, hogy közbekérdezzen.

– Hogyan fedezte fel, hogy elvette a gyöngysort?

– A harisnyájában találtam ma reggel. Természetesen tudtam, hogy kié, többször felfigyeltem már rá. Vissza akartam tenni, abban a reményben, hogy Mrs. Doyle még nem vette észre, hogy hiányzik. Az ajtó előtt azonban már ott állt egy steward, tőle értesültem a gyilkosságról, és hogy senkinek sem szabad bemenni. Szorult helyzetben voltam, de még reménykedtem, hogy majd csak beosonok, mielőtt észrevennék, hogy eltűnt. Elhihetik, hogy pocsékul éreztem magam egész délelőtt, miközben azon töprengtem, mit kéne

csinálnom. Tudják, a van Schuyler család annyira előkelő és rendkívüli família, nem engedhetik meg maguknak, hogy az újságok írjanak róluk. De ez nem is szükséges, ugye?

Miss Bowersen látszott, hogy valóban aggódik.

– Ez a körülményektől is függ – válaszolt óvatosan Race –, de természetesen mindent megteszünk annak érdekében, hogy ezt elkerüljük. Mit szól mindehhez Miss van Schuyler?

– Ó, soha nem vallaná be! Mindig letagadja, ha a dolog szóba kerül. Azt mondja, hogy valaki más tette oda merő rosszindulatból. Sohasem ismeri el, amit tesz, ezért olyan könnyű ágyba parancsolni, ha idejében utolértem. Azt mondja, csak azért ment ki, hogy a holdat nézze. Vagy valami hasonló.

– Tud erről a... hogy is mondjam... szokásáról Miss Robson is? – Nem, ő nem, csak az anyja. Cornelia olyan egyszerű lány, hogy Mrs. Robson jobbnak vélte, ha nem mondunk neki semmit. Miss van Schuylerrel pedig egyedül is elboldogultam.

– Mademoiselle, köszönjük, hogy ilyen hamar tudomásunkra hozta ezeket a tényeket – fejezte be a beszélgetést Poirot.

Miss Bowers felállt.

– Remélem, jól tettem, hogy idejöttem.

– Efelől nyugodt lehet.

– Tudják, miután kiderült, hogy gyilkosság is történt...

Race félbeszakította. Hangja szokatlanul komoran csengett.

– Miss Bowers, még egy kérdésem lenne, és elvárom öntől, hogy erre is az igazságnak megfelelően válaszoljon. Miss van Schuyler elméje tehát nem teljesen tiszta, mivel kleptomániás. Elképzelhetőnek tartja, hogy egy zavart pillanatában gyilkosságra is képes volna?

Miss Bowers habozás nélkül felelt:

– Ó, kedves uram, dehogyis! Ilyesmit nem tudna elkövetni, nekem elhiheti. Egy légynek sem tudna ártani.

Válasza olyan meggyőzően csengett, hogy nem volt értelme a további kérdezősködésnek. Poirot azonban még valamire kíváncsi volt:

– Miss van Schuyler hallása rendben van?

– Ami azt illeti, nem hall valami jól. Ha beszélget vele, valószínűleg észre sem venné, de gyakran előfordul, hogy nem hallja meg, amikor például bemegyek a szobába.

– Gondolja, hogy meghallotta volna, ha a szomszéd kabinban, tehát Mrs. Doyle kabinjában valaki zajt csap?

– Nem, nem hinném. Tudják, még a hálólhelye is a kabin túlsó felében van, tehát nem a közös fal mellett. Nem hiszem, hogy bármit is meghallott volna.

– Köszönjük, Miss Bowers. Visszamenne az étkezőszalonba a többiekhez? – kérte Race.

Kinyitotta az ajtót, és figyelte, amint az ápolónő lemegy a lépcsőn, és belép a szalonba. Csak azután csukta be ismét ajtót, és ment vissza az asztalhoz, amelyről időközben Poirot már felvette a gyöngysort.

– Nos – vigyorgott rá az ezredes –, a gyors reakció nem maradt el. Ez a nő ravasz, és nem veszi el könnyen a fejét. Szerintem képes lett volna továbbra is hallgatni, ha úgy látja jónak. Mi legyen Miss Marie van Schuylerrel? Azt hiszem, hiba volna kizárni a lehetséges gyanúsítottak sorából. Tudja, barátom, lehetséges, hogy azért követett el gyilkosságot, hogy szert tegyen a gyöngysorra. Ez ügyben nem fogadhatjuk el perdöntőnek az ápolónő szavát. Ő minden energiájával a családot igyekszik védeni.

Poirot egyetértően bólintott, ám figyelmét a gyöngysor kötötte le, ujjai között futtatta, a világosság felé tartva vizsgálgatta, végül megszólalt:

– Szerintem legalábbis részben hitelt adhatunk az öreg hölgy meséjének. *Valóban* kinézett a kabinjából, és *látta* Rosalie Otterbourne-t. De nem hiszem, hogy *hallhatott* bármit is Linnet Doyle kabinja felől. Valószínűleg csak kilesett a *saját* kabinjából, mielőtt kilopódzott, hogy elemelje a gyöngysort.

– Tehát valóban ott állt az Otterbourne lány?

– Igen. Az anyja titkos italkészletét dobta éppen a vízbe.

Race ezredes együttérzőn csóválta meg a fejét.

– Hát ez az oka... Szegény gyerek, szörnyű sora lehet.

– Bizony, nem könnyű az élete, *cette pauvre petite Rosalie*.³⁸

– Mindenesetre örülök, hogy legalább ezt sikerült tisztáznunk. Ő nem látott, nem hallott semmit?

– Kérdeztem tőle. Körülbelül húsz másodperc után felelte... hogy nem látott semmit.

– Ugyan! – kapta fel gyanakodva fejét az ezredes.

– Igen... ez legalábbis kétértelmű.

– Ha Linnet Doyle-t körülbelül tíz perccel egy után lőtték agyon – kezdte

lassan Race –, vagy bármikor azután, hogy a hajómotorok leálltak, akkor furcsállom, hogy senki sem hallotta a lövést. Még ha elfogadjuk is, hogy egy ilyen kisméretű pisztoly nem csap nagy zajt, a hajón akkor is halálos csend uralkodott, és bármilyen zajt, még egy kis pukkanást is, meg kellett volna hallani valakinek. De most már kezd összeállni a kép. A Linnet előtti kabin üresen állt, mivel a férje dr. Bessner kabinjában feküdt. A hajó tatja felé eső másik szomszédos kabinban viszont ez a félsüket öregasszony, van Schuyler aludt. Így mindössze...

Elharapta a mondatot, és kérdően Poirot-ra nézett, aki bátorítón bólintott.

– ...a harmadik szomszédos kabin marad, ami a hajó túlsó oldala felé néz. Azaz Penningtoné. Mindig Penningtonhoz kanyarodunk vissza.

– De legközelebb már nem kesztyűs kézzel bánunk vele! Kíváncsi vagyok, milyen képet vág majd hozzá!

– Addig is legjobb volna átkutatnunk a hajót. A gyöngysor ugyan előkerült, de így is jó ürügyül szolgál kutatásra, Miss Bowers pedig nem hinném, hogy nagydobra verné a történeteket.

– Ah, a gyöngysor! – Poirot még egyszer a világosság felé tartotta. Azután kinyújtotta a nyelvét, és megnyalta, az egyikbe még óvatosan bele is harapott. Végül egy sóhajtàssal visszahajította az asztalra. – Újabb bonyodalmakkal kell szembenéznünk, barátom – jelentette ki. – Nem nevezném ugyan magam drágakőszakértőnek, de azért valaha elég sokat foglalkoztam ilyesmivel, és meglehetősen biztos vagyok benne: ez itt egy ügyes utánzat, nem más!

21

Race ezredes nagyot káromkodott.

– Ez az átkozott ügy egyre bonyolultabb! – Felkapta a gyöngysort az asztalról. – Remélem, nem téved? Nekem nem tűnik hamisnak.

– Nagyon ügyes hamisítvány... valóban.

– De hát mi következik ebből? Egy hajóút előtt sok nő készíttetne másolatot, és hordaná azt biztonsági okokból, de Linnet Doyle-ról ezt nem feltételezem.

– Ám ha mégis így volna, a férje minden bizonnyal tudna róla.

– Talán meg sem mondta neki.

Poirot elégedetlenül rázta a fejét.

– Nem, nem hinném, hogy erről van szó. A legelső este magam is megcsodáltam Madame Doyle gyöngysorát. És biztos vagyok benne, hogy aznap a valódit viselte, olyan csodálatos fénye hamisítványnak nem lehet.

– Akkor két lehetőség marad. Az első, hogy Miss van Schuyler csak az utánzatot emelte el, miután valaki már ellopta az igazit. A második, hogy ez az egész történet a kleptomániás öreg hölgyről csak porhintés. Vagy Miss Bowers a tolvaj, és gyorsan kitalált egy hihetően hangzó mesét, és elaltatta a gyanúkat a hamis gyöngysorral, vagy valamilyen módon az egész díszes társaság benne van a buliban. Azaz egy ékszerlopásra specializált bandával állunk szemben, akik előkelő amerikai családnak álcázzák magukat.

– Igen – dünnyögte Poirot. – Nehéz megmondani. De ne felejtsem el egyvalamit: egy ilyen pontos és tökéletes másolat elkészítése, ami még Madame Doyle-t is meg tudja tévesztetni, komoly szakértelemre vall. És az ilyen munka időt igényel. Bárki másolta is le a gyöngysort, komolyan tanulmányozta az eredetit.

Race felállt.

– Fölösleges tovább tanakodnunk, van elég dolgunk amúgy is. Meg kell találnunk az igazi gyöngysort. És egyidejűleg az sem árt, ha nyitva tartjuk a szemünket.

Először az alsó fedélzeti kabinokat vizsgálták át.

Signor Richetti fülkéjében különböző külföldi kiadású archeológiai szakkönyveket találtak, mindenféle ruhaneműt, erős illatú hajápolószereket és két magánlevelet – az egyiket egy archeológiai expedícióról, Szíriából küldték, a másikat pedig valószínűleg Richetti nővére írta Rómából. Az olasz színes selyem zsebkendőket használt.

Átmentek Ferguson kabinjába.

Néhány kommunizmusról szóló filozófiai tárgyú könyv levert szanaszét, amatőr fotók, csupa pillanatfelvétel, Samuel Butler műve, a *Meslohes*, és Samuel Papys *Napló*-jának olcsó kiadása. Nem sok személyes holmit találtak, a ruhák legtöbbje szakadt volt és mocskos, az alsóneműk ellenben feltűnően jó minőségűek. A zsebkendők drága vászonból készültek.

– Különös ellentét! – mormolta Poirot.

– És az is meglehetősen furcsa – bólintott Race –, hogy egyetlen személyes levél, papír nincs sehol.

– Igen, ez bizony elgondolkodtató. Rejtélyes fiatalember ez a Monsieur

Ferguson.

Tűnődve bámulta a kezében tartott pecsétgyűrűt, aztán visszatette a fiókba, ahonnan kivette.

Átmentek a következő kabinba, ahol Louise Bourget lakott. A komorna rendszerint csak a többi utas után érkezett, de ezúttal Race felüzent az ebédlőbe, hogy tartsák ott lányt is. A kabin előtt azonban egy steward várta őket.

– Elnézést, uram – kezdte bocsánatkérő hangon –, de sehol sem sikerült megtalálnunk a fiatal hölgyet. Fogalmam sincs, hol lehet.

Race benézett a kabinba. A kabin üres volt.

Felmentek a felső fedélzetre, és ott a jobb oldalon kezdték. Az első kabin James Fanthorpé volt. Mindent aprólékos rendben találtak. Mr. Fanthorp nem sok holmit hozott magával, de valamennyi ruhája neves áruházak cégjelzését viselte.

– Nincsenek levelek – állapította meg Poirot elgondolkozva. – A mi Mr. Fanthorpnak aztán vigyáz, nehogy nyomát találjuk a levelezőpartnereinek.

Tim Allerton kabinja következett. Először egy aprólékosan kidolgozott kis szárnyas oltárt és egy díszesen kifaragott rózsafüzért találtak, melyek birtokosuk katolikus hitére vallottak. Tim ruhái szanaszét heverték, az asztalon félbehagyott kézirat, áttekinthetetlenül kusza az átírásoktól és hozzáfűzött jegyzetektől, a polcokon pedig jórészt nemrégiben megjelent könyvek sorakoztak. Az egyik fiókban nagy halom levelet találtak összevissza bedobálva. Poirot, akit erkölcsi aggályok nem tartottak vissza attól, hogy mások levelezését elolvassa, futólag mindegyikbe belepillantott. Feltűnt, hogy egyetlen levél sem származott Joanna Southwoodtól. Kézbe vett egy tubus ragasztót, megtapogatta, majd Race-hez fordult:

– Azt hiszem, mehetünk tovább.

– Woolworthtól származó zsebkendőknék nyomát sem látom – állapította meg az ezredes, majd gyorsan visszatett mindent a fiókba.

A szomszédos kabinban Mrs. Allerton lakott. Mindent makulátlan rendben találtak, a tisztaság benyomását még fokozta az enyhe levendulaillat, amely körülvette őket. A kutatás itt alig egy-két percre tartott.

– Kedves asszony jegyezte meg Race, amikor kimentek. A következő kabint Simon Doyle használta öltözőnek. A legszükségesebbeket – pizsamát, tisztálkodószereket – átvitték neki dr. Bessner kabinjába, de a többi holmija

itt maradt: két jókora, bőrből készült bőrönd és egy útizsák. Néhány ruhadarabot a szekrényben is találtak.

– Itt alaposan körül kell néznünk, barátom – figyelmeztette Race-t Poirot –, mivel könnyen elképzelhető, hogy a tolvaj itt rejtette el a gyöngysort.

– Csak nem tartja lehetségesnek?

– De bizony! Gondolkozzon csak! A tolvajnak, bárki volt is, tudnia kellett, hogy előbb-utóbb keresni kezdjük a gyöngysort, ennél fogva a saját kabinját rejtékhelyként használnia legnagyobb meggondolatlanság volna. A közhasználatban levő helyiségek másfajta veszélyt jelentenek. De itt van egy üres kabin, ahová a tulajdonos valószínűleg nem jön vissza egy ideig, így ha itt találjuk meg a gyöngysort, az semmilyen áruló jellel nem szolgál.

Ám az alapos kutatás során sem akadtak nyomára a hiányzó ékszernek. Poirot elfojtott magában egy káromkodást, és újra kiléptek a fedélzetre.

Linnet Doyle kabinját lezárták, miután a holttestet kivitték, de a kulcsot Race magával hozta. Kinyitotta az ajtót, és a két férfi belépett.

A hiányzó holttesttől eltekintve minden pontosan úgy festett, mint reggel.

– Poirot– szólalt meg Race –, ha van itt egyáltalán valami, ami nyomra vezethetne minket, az isten szerelmére, próbálja megtalálni. Maga az egyetlen, aki a lényegtelennek tűnő apróságokat is észreveszi, ebben biztos vagyok.

– Ezúttal nem a gyöngysorra céloz, ugye, *mon ami*?³⁹

– Nem. Végül is a gyilkos kilétének a kiderítése a fő célunk. Lehet itt valami, ami az én figyelmemet elkerülte ma reggel.

Poirot némán és módszeresen nekilátott a kutatásnak. Letérdelt, és a padló minden négyzetcentiméterét átvizsgálta. Azután az ágy következett. A ruhás- és a fiókosszekrényrel percek alatt végzett. Kicsit több ideig tartott a hatalmas útiláda és a két drága bőrönd átnézése. A fényűző ízlésre valló, arannyal kirakott neszesszer tartalmát is aprólékosan szemügyre vette. Utoljára a mosdókagyló fölötti polc került sorra, ahol különböző krémek, púdere, arcápolószerek sorakoztak, Poirot figyelmét azonban mindezek közül egyvalami keltette fel: két kis üveg körömlakk. Levette őket a polcról, és az öltözőködöasztalhoz vitte. Az egyik üvegre az volt írva: „Rose”, de szinte teljesen üres volt, csak az alján csillogott egy-két csepp sötétvörös folyadék. A másik, ugyanolyan méretű üvegcsé majdnem tele volt, ez bíborvörös körömlakkot tartalmazott. Poirot mindkettőnek levette a tetejét,

és beleszagolt. Az erős illat pillanatok alatt szétáradt a helyiségben. Poirot elfintorodott, és gyorsan visszacsavarta az üvegcsék tetejét.

– Talált valamit? – kérdezte Race.

Poirot egy francia közmondással válaszolt:

– *On ne prend pas les mouches avec le vinaigre*⁴⁰ – majd sóhajtva folytatta: – Barátom, nem sok szerencsével jártunk. A gyilkosunk nem valami előzékeny velünk szemben. Nem hagyta itt a kezelógombját, a cigarettacsikkjét, a szivarja hamuját vagy, ha nőről lenne szó, a zsebkendőjét, rúzsát vagy a hajcsatját.

– Csak a körömlakkját?

Poirot vállat vont.

– Meg kell majd kérdeznem a komornát. Van itt valami... igen, valami különös.

– Csak tudnám, hová az ördögbe tűnt az a lány? – bosszankodott Race.

Kimentek, gondosan bezárták maguk mögött az ajtót, és átsétáltak Miss van Schuyler kabinjába.

Itt ismét a gazdagság nyilvánvaló jeleivel találkoztak, márkás piperecikkek, drága bőröndök, néhány magánlevél és egyéb iratok – és minden a legnagyobb rendben.

Egy dupla kabin következett, ebben Poirot lakott, az utána következőben pedig Race.

– Alig hinném, hogy itt rejtette volna el a tolvaj a zsákmányát – mosolyodott el az ezredes.

– Sosem lehet tudni – dünnyögött Poirot. – Egyszer gyilkosság után nyomoztam az Orient expresszen, melyben némi szerepe volt egy skarlátvörös kimonónak. Eltűnt, ám tudtuk, hogy a vonaton kell lennie. Végül megtaláltam... és tudja, hol? A saját, lezárt bőröndömben! Micsoda szemtelenség!

– Hát akkor derítsük ki, nem üzött-e megint valaki hasonlóképpen szemtelen tréfát.

Az ékszerolvaj azonban sem Hercule Poirot-val, sem Race ezredessel nem kívánt szemtelenkedni.

Átmentek a hajó tulsó felére, ahol Miss Bowers kabinjának alapos átkutatásával kezdték, de semmiféle gyanús nyomra nem bukkantak. Tiszta vászon zsebkendőibe bele voltak hímezve a kezdőbetűi.

Az Otterbourne család kabinja következett. Poirot itt is rendkívül aprólékosan, ám eredmény nélkül nézett át mindent.

Dr. Bessner kabinjában Simon Doyle feküdt, előtte érintetlen tál étel.

– Semmi étvágyam – mentegetőzött.

Magas láza lehetett, és sokkal rosszabbul nézett ki, mint délelőtt. Poirot elismeréssel adózott dr. Bessner szakértelmének, aki alig várta, hogy minél előbb megfelelő felszereléssel rendelkező kórházba juttathassa a sebesültet.

A kis belga néhány szóval elmagyarázta, mi járatban vannak, mire Simon helyeslően bólintott. Amikor meghallotta, hogy a gyöngysort Miss Bowers visszaadta ugyan, ám kiderült, hogy hamisítvány, Simon egészen megdöbbsent.

– Bizonyos benne, Monsieur Doyle, hogy a felesége nem csináltatott másolatot, amit külföldön viselt az igazi helyett?

Simon határozottan megrázta a fejét.

– Ó, nem. Ebben egészen biztos vagyok. Linnet rajongott azért a gyöngysorért, és mindenhova magával vitte. Minden elképzelhető veszély ellen biztosította, és ez talán kissé könnyelművé is tette.

– Akkor folytatnunk kell a kutatást.

Azzal kezdte kihuzigálni a fiókokat, Race pedig a bőröndöket vette kezelésbe. Simon rájuk meredt:

– Ugyan már, csak nem a derék öreg dokit gyanúsítják, hogy megfújta a gyöngysort?

Poirot vállat vont.

– Előfordulhat. Végül is mit tudunk dr. Bessnerről? Csak annyit, amennyit ő magától elárult.

– De itt nem rejthette el anélkül, hogy én észre ne vettem volna.

– Semmit sem rejthetett el itt *ma* anélkül, hogy ön észrevette volna. De egyelőre nem is sejtjük, mikor cserélték ki az igazit hamisra. Napokkal ezelőtt végrehajthatta a cserét.

– Erre nem gondoltam – ismerte el Simon, azonban a kutatás így is eredménytelen maradt.

Doyle szomszédja Pennington volt, a két férfi az ő kabinjában is alaposan körülnézett. Különös figyelmet szenteltek a jogi és üzleti iratokkal teli táskának, melyben a dokumentumok többsége Linnet aláírására várt.

Poirot komoran megrázta a fejét.

- Egytől egyig tiszta és tisztességes ügynek látszik. Egyetért?
- Száz százalékgig. De hát ez az ember sem esett a feje lágyára. Ha lapult is valamilyen kompromittáló irat itt – egy meghatalmazás vagy valami ilyesmi –, minden bizonnyal első dolga volt, hogy megsemmisítse.
- Ez valószínű.
- Poirot súlyos revolvert emelt ki az egyik felső fiókból, megnézte, majd visszatette.
- Úgy látszik, vannak még néhányan, akik revolverrel utazgatnak – dünnyögte.
- Hát, nem tesz jó benyomást az ilyesmi, az biztos. De feledje, Linnetet ennél sokkal kisebb kaliberű fegyverrel ölték meg.
- Race szünetet tartott, majd folytatta:
- Tudja, eszembe jutott valami, ami talán válasz lehet a maga kételyeire, a vízbe dobott pisztolyt illetően. Elképzelhetőnek tartja, hogy a gyilkos *otthagya* a fegyvert Linet Doyle kabinjában, és valaki más – egy második betolakodó azon az éjszakán – vitte magával és dobta a Nílusba?
- Igen, lehet, hogy így történt, már magam is gondoltam rá. De ez újabb kérdések özönét zúdítja ránk. Ki lehetett a második személy? Miért állt érdekében Jacqueline de Bellefort fedezése azáltal, hogy elvitte a pisztolyt? Mit csinált egyáltalán az a második személy? Egyvalakiről tudjuk, hogy bement a kabinba, és az Mademoiselle van Schuyler. Lehetséges, hogy Mademoiselle van Schuyler nyúlt a pisztolyhoz? Ő miért fedezte volna Jacqueline de Bellefort-t? Azonkívül mi okból nyúlhatott hozzá bárki is pisztolyhoz?
- Talán felismerte a kendőjét – tűnődött Race –, begyulladt, és ezért az egészet úgy, ahogy volt, a vízbe hajította.
- A kendőt esetleg, de törődött volna a pisztollyal? Mindazonáltal egyetérték önnel, nem zárhatjuk ki ezt a lehetőséget. De ügyetlenül hangzik, *Bon Dieu*, de még milyen ügyetlenül hangzik! És a kendővel kapcsolatban egyvalami még mindig homályos...
- Amikor Pennington kabinjából kiléptek, Poirot azt javasolta Race-nek, hogy nézze át egyedül a hátramaradt kabinokat, azaz Jacqueline-ét, Corneliáét és a sor végén azt a kettőt, melyekben senki sem lakott, ezalatt ő beszél néhány szót Simon Doyle-lal.
- Aztán visszament, és belépett dr. Bessner kabinjába.

– Figyeljen ide – fogadta Simon –, gondolkoztam a dolgon, és egészen biztos vagyok benne, hogy az a gyöngysor érintetlen volt tegnap.

– Mitől olyan biztos ebben, Monsieur Doyle?

– Mert Linnet– arca megrándult, amint a felesége nevét kiejtette – a keze között forgatta, és beszélt róla épp vacsora előtt. Ő tudott egyet s mást az igazgyöngyökről. Biztosra veszem, hogy nem kerülte volna el a figyelmét, ha a hamisítvánnyal játszadozik.

– Meg kell jegyeznem, hogy nagyon jól sikerült hamisítványról van szó. Mondja, megesett, hogy Madame Doyle kiadta a kezéből a gyöngysort? Nem kölcsönözte oda valamelyik barátnőjének például?

Simon enyhén zavarba jött és elpirult.

– Tudja, Monsieur Poirot, erre nehezen tudnék válaszolni... Nem ismertem... szóval nem ismertem olyan régóta Linnetet.

– Aha, hogyne, ripsz-ropsz ment a dolog, tudom.

Simon folytatta:

– És így... voltaképpen nem sokat tudok az ilyesmiről. De azt meg kell hagyni, hogy Linnet bámulatosan nagylelkű tudott lenni, még a saját holmijával is. Úgyhogy könnyen előfordulhatott.

– Sosem adta oda– Poirot hangja behízselgőn szelíd volt – példának okáért Mademoiselle de Bellefort-nak?

– Ezt hogy érti? – Simon fültövéig elvörösödött, megpróbált felülni, de ereje elhagyta, és visszahanyatlott a párnájára. – Mit akar ezzel mondani? Hogy Jackie ellopta a gyöngysort? Mert az nem igaz! Meg mernék rá esküdni, hogy nem igaz. Jackie becsületességére toronyházat lehet alapozni. Még a pusztá ötlet is nevetséges, egyszerűen nevetséges!

Poirot elégedetten hunyorgott.

– Nocsak! – mondta kissé meglepetten. – Ez a kis ötletem egészen feldúlta a darázsfészket!

Simon azonban ügyet sem vetett a Poirot szavaiban rejlő könnyedebb hangra, makacsul ismételte:

– Jackie becsületes!

Poirot emlékezetébe villant egy lány hangja, amint Asszuánban, a Nílus partján szenvedélyesen így kiáltott fel: „Szeretem Simont... és ő is szeret engem...”

Akkor sokat töprengett rajta, hogy az azon az éjszakán hallott három

kijelentésből melyik lehetett igaz. Most egyre jobban érezte, hogy Jacqueline-é járt legközelebb az igazsághoz.

Nyílt az ajtó, és Race lépett be.

– Semmi – mondta komoran. – Persze nem is várhattunk túl sokat. Talán a stewardok, akik a személyes motozást végezték, jó hírrel tudnak szolgálni. Jönnek már.

Egy steward és egy stewardess jelent meg az ajtóban. A férfi jelentett elsőként.

– Semmi eredmény, uram.

– Tiltakozott valaki?

– Csak az olasz úr. De ő annál jobban. Azt kiabálta, hogy gyalázat meg effélék. Egyébként fegyvert találtunk nála.

– Miféle fegyvert?

– Mauser 25-ös automata pisztolyt, uram.

– Az olasz forróvérű népség – szólt közbe Simon. – Richetti Vádi-Halfánál is egészen kijött a sodrából egy véletlenül elcserélt távirat miatt. Csúnyán gorombáskodott Linettel.

Race a csinos, nagydarab stewardesshez fordult.

– Semmit sem találtam a hölgyeknél, uram. Ők valamennyien méltatlankodtak, kivéve Mrs. Allertont, aki igazán kedvesen viselkedett. A gyöngyöknek semmi nyoma. Egyébként annak a fiatal hölgynek, Miss Rosalie Otterbourne-nak is van egy kis pisztoly a kezításkájában.

– Milyen fajta?

– Egészen kicsike, gyöngyház markolattal, uram. Olyan, mint egy játékszer.

Race rámeredt.

– Az ördög vigye az egészet – morogta. – Azt hittem, *őt* felmenthetjük a gyanú alól, és erre... Vajon ezen az átkozott hajón minden lánynál van egy gyöngyház markolatú játék pisztoly?

Még egy kérdést tett fel a stewardessnek.

– Látszott rajta bármiféle indulat, amikor maga megtalálta a fegyvert?

– Nem hinném, hogy észrevette – rázta meg a nő a fejét. – Háttal álltam neki, míg a táskáját néztem.

– Akkor is tudnia kellett, hogy maga ráakadt a pisztolyra. Na mindegy, ezt nem értem. Hogy állunk a komornával?

– Kerestük mindenütt a fedélzeten, uram. De nyomát se láttuk.

– Mi van? – érdeklődött Simon.

– Mrs. Doyle komornájáról van szó, Louise Bourget-ról. Eltűnt.

– *Eltűnt?*

– Talán ő lopta el a gyöngysort – tűnődött el Race. – Neki aztán bőségesen volt rá lehetősége, hogy másolatot készíttessen.

– És amikor rájött, hogy maguk kutatni kezdtek a gyöngysor után, a vízbe vetette magát? – próbált segíteni Simon.

– Szamárság! – vágta rá ingerülten az ezredes. – Fényes nappal senki sem ugorhatna a vízbe anélkül, hogy fel ne hívja magára a figyelmet. Minden bizonnyal valahol a hajón rejtőzik.

Még egyszer a stewardess felé fordult:

– Mikor látták utoljára?

– Körülbelül fél órával az ebédet jelző harangszó előtt, uram.

– Megnézzük a kabinját! – határozott Race. – Hátha azzal többre jutunk.

S már indult is, Poirot pedig követte. Kinyitották az ajtót és beléptek.

Louise Bourget, akinek foglalkozása volt, hogy mások holmiját rendben tartsa, szemmel láthatólag szabadságolta magát, amikor a saját kabinjában tartózkodott. Szanaszét hagyott ruhadarabok heverték a fiókosszekrénye tetején, egy bőrönd nyitott fedéllel ásított a semmibe, oldalt kilógó blúzok és szoknyák akadályozták a becsukását; a széktámlákon odavetett alsóneműk lógtak.

Poirot fürge ujjai a ruhásszekrény tartalmán vándoroltak keresztül, az ezredes ezalatt a bőröndöt vizsgálta át.

Louise cipői az ágya mellett sorakoztak. Az egyik fekete lakkcipő a többitől egészen eltérő szögben állt, szinte kilógott a sorból. Annyira furcsán állt, hogy Race figyelmét is magára vonta. Az ezredes becsukta a bőröndöt, és a cipők fölé hajolt. Majd egyszerre éles hangon felkiáltott.

Poirot megpenderült:

– *Qu'est ce qu'il y a?*⁴¹ – Nem tűnt el – közölte Race komoran. – Itt van.... az ágy alatt.

22

Annak a lánynak a holtteste, akit életében Louise Bourget-nak hívtak, saját kabinja padlóján feküdt. A két férfi fölé hajolt.

Race egyenesedett ki elsőként.

– Körülbelül egy órája lehet halott. Majd dr. Bessnertől kérünk pontosabb szakvéleményt. Szíven szúrták. A halál gyakorlatilag azonnal beállt. Nem valami épületes látvány, ugye?

– Hát nem – rázta meg a fejét enyhe borzongással Poirot.

A lány sötét macskaarca eltorzult, mintha meglepetés és düh töltötte volna el élete utolsó pillanatában, szétnyílt fogsora elővillant.

Poirot ismét fölé hajolt, és felemelte Louise jobb kezét. A lány összeszorított markából kilátszott valami. Óvatosan szétfeszítette az ujjait, és a halvány, mályvaszínű bankjegydarabkát odanyújtotta az ezredesnek.

– Tudja, mi ez?

– Pénz.

– Egy ezerfrankos bankjegy sarka, azt hiszem.

– Világos, mi történt – bólintott Race. – Tudott valamit, és ezzel zsarolta a gyilkost. Mondtuk is délelőtt, hogy nem tűnik teljesen őszintének.

Poirot hirtelen felkiáltott:

– Agyalágyult idióták voltunk! Örültek! Már akkor tudnunk kellett volna! Mit is mondott? „Mit is láthattam vagy hallhattam volna? Az alsó fedélzeten voltam. Természetesen, *ha* nem tudtam volna aludni, *ha* feljöttem volna a lépcsőn, *akkor* talán észrevettem volna a gyilkost, azt a szörnyeteget, amint bemegy a Madame kabinjába, vagy éppen kilép onnan, de így...” Persze, hogy ez történt! Feljött, látott valakit, aki éppen beosont Linnet Doyle kabinjába, vagy kijött onnan, egyre megy. És a kapzsisága, az ostoba kapzsisága miatt most itt fekszik leszúrva...

– Mi pedig semmivel sem állunk közelebb a gyilkos kilétének felderítéséhez – fejezte be Race bosszankodva.

Nem, ez nem igaz – rázta meg a fejét Poirot. – Most már sokkal többet tudunk. Szinte... mindent tudunk. Csak egyelőre hihetetlennek látszik, amit tudunk... De így kellett lennie! Csak még nem látok tisztán. Pfuj! Micsoda bolond voltam ma reggel! Éreztük... mindketten éreztük... hogy titkol valamit, és eszünkbe se jutott a logikus magyarázat, a zsarolás.

– Nyilván azonnal követelni kezdte hallgatása árát. Megfenyegette a gyilkost, csak hogy minél előbb pénzhez jusson. Az mi mást tehetett, elvégre kényszerhelyzetben volt, fizetett, mégpedig francia frankban. Kifelejtettünk valamit?

Poirot elgondolkozva rázta a fejét.

– Alig hinném. Sokan hordanak maguknál tartalékban külföldi pénzt utazás közben. Ötfontos bankjegyeket, dollárt, de gyakran francia frankot is. Könnyen lehetséges, hogy a gyilkos az utolsó fillérjét is odaadta, beleértve külföldi pénzeit is. Hogy történhetett tovább?

– A gyilkos bejön a kabinba, átadja a pénzt. Azután...

– Azután a lány számolni kezdi – szólt közbe Poirot. – Ó, igen, ismerem ezt a típust. Minden bizonnyal megszámolta a pénzt, és kapzsiságában megfélemlkedett róla, hogy egy gyilkos áll mellette. Aki le is sújtott, majd látván, hogy minden rendben, összeszedte a pénzt és elmenekült, de nem vette észre, hogy az egyik bankjegy sarka leszakadt.

– Ennek alapján esetleg elcsíphetjük – reménykedett az ezredes.

– Kötve hiszem – rázta meg a fejét Poirot. – Később megnézi a pénzt, és feltűnik neki a szakadás. Természetesen, ha fősvény típus, akkor nem biztos, hogy rá tudja szánni magát, hogy megsemmisítsen egy ezerfrankos bankjegyet. De tartok tőle, hogy a mi emberünk éppen ellenkező természet.

– Ezt miből sütötte ki?

– Nézze, mindkét gyilkosság bizonyos tulajdonságokat feltételez: bátorságot, sőt vakmerőséget, merész végrehajtást, villámgyors cselekvést; ezek a tulajdonságok nehezen férnek össze egy óvatos, takarékoskodó alkattal.

Race szomorúan csóválta a fejét.

– Legjobb, ha idehívom dr. Bessnert – mondta.

A köpcös orvos „ach” és „so” felkiáltásokkal fűszerezett vizsgálata nem tartott sokáig.

– Legfeljebb egy órája, hogy megölték – jelentette ki a végén. – A halál gyorsan állt be, szinte azonnal.

– És mit gondol, milyen fegyverrel szúrhatták le?

– Ach, ez érdekes kérdés. Nagyon hegyes, nagyon vékony, nagyon finom dolog lehetett. Mutathatok is maguknak valami hasonlót.

Visszamentek a kabinjába, és az orvos a táskájából hosszú, finom szikét vett elő.

– Ilyesmivel szúrhatták le, uraim, semmiképpen sem közönséges kenyérvágó késsel.

– Feltételezem – fuvolázta Race –, hogy valamennyi szikéje hiánytalanul megvan, doktor úr?

Az orvos rámeredt, a méltatlankodástól elvörösödött az arca.

– Mit akar ezzel mondani? Netán arra céloz, hogy én... én, Carl Bessner, Ausztria egyik legismertebb szakorvosa... én, aki klinikákat irányítok, magas rangú pácienseket kezelek... *én* öltem volna meg egy nyomorult kis *femme de chambre*-t?⁴² Ach, ez nevetséges, mit nevetséges! Abszurdum! Egyetlen szikém sem hiányzik... egyetlenegy sem, elhiheti! Valamennyi itt sorakozik, szép rendben a helyén. Nézze meg a saját szemével, kedves uram! És sosem fogom megbocsátani önnek hivatásom eme meggyalázását!

Dr. Bessner lecsapta táskája tetejét, és kiviharzott a kabinból.

– Ejha! – fütttyentett Simon. – Jól felhergelték az öregfiút!

– Sajnálatos – vont vállat Poirot.

– Rossz nyomon járnak. Az öreg Bessner kitűnő ember.

Dr. Bessner hirtelen újból megjelent.

– Volnának szívesek elhagyni a kabinomat? Kezelnem kell a sebesült lábát.

Miss Bowers állt mögötte tevékenyen és tette készen, várva, hogy a többiek kimenjenek. Poirot és Race alázatosan kivonultak. Kint Race motyogott valamit, és otthagya Poirot-t, aki az egyik kabinból női hangokat, nevetést hallott kiszűrődni, így megindult arrafelé.

A nyitott ajtóból Jacqueline-t és Rosalie-t pillantotta meg. A két lány bent ácsorgott, s amikor Poirot árnyéka rájuk vetődött, felnéztek. Poirot először látta Rosalie Otterbourne-t mosolyogni – a lány félénken és kicsit bizonytalanul mosolygott rá, mint aki valami új és ismeretlen dologgal próbálkozik.

– Erről a szomorú ügyről beszélnek, Mademoiselles? – kérdezte vádló hangsúllyal Poirot.

– Nem, egészen másról – felelt Rosalie. – Csak a rúzsunkat hasonlítottuk össze.

Poirot elmosolyodott.

– *Les chiffons d'aujourd'hui*⁴³ – dörmögte magában.

Mosolya azonban kicsit mesterkéltre sikeredett, és ezt Jacqueline, aki sokkal gyorsabb és jobb megfigyelő volt, mint Rosalie, azonnal észrevette. Letette a rúzsot, és Poirot mellé lépett.

– Történt... történt valami?

- Jól gondolja, Mademoiselle; történt valami.
- És micsoda? – lépett ki melléjük Rosalie is.
- Még egy haláleset – válaszolt Poirot.

Rosalie-nak elakadt a lélegzete. Poirot szúrós szemmel figyelte: a lány szemében riadalom ült és még valami... egy pillanatra mintha megrökönyödést is észlelt volna rajta.

- Madame Doyle komornáját meggyilkolták – vetette oda nyersen.
- Meggyilkolták? – sikoltott fel Jacqueline. – Azt mondja, *meggyilkolták?*
- Igen, azt mondtam.

Poirot Jacqueline-nak válaszolt ugyan, de továbbra is Rosalie-t nézte, és következő mondatát is neki címezte:

- Az a lány meglátott valamit, amit nem lett volna szabad meglátnia. És a gyilkos örökre elhallgattatta, attól való félelmében, hogy esetleg kifecsegné a titkát.

- De hát mit látott?

Újból Jacqueline kérdezett, és a válasz ebben a különös háromszögben megint csak Rosalie-nak szólt:

- Nincs sok kétségünk afelől, hogy mit láthatott. Valakit, aki azon a fatális éjszakán belépett Linnet Doyle kabinjába, vagy kijött onnan.

Poirot füle elég jó volt hozzá, hogy meghallja Rosalie kapkodó lélegzését, a lány megrebbenő szempillája sem kerülte el a figyelmét. Rosalie Otterbourne pontosan úgy reagált, ahogyan feltételezte.

- És megmondta magának, kit látott?– kérdezte ezúttal Rosalie.

Poirot alig észrevehetően megrázta a fejét.

Futó lépések közeledtek. Cornelia Robson jelent meg zihálva, tekintete zavartan, tágra nyíltan meredt rájuk.

- Ó! Jacqueline! – kiáltotta. – Borzalmas dolog történt! Még egy iszonyatos dolog!

Jacqueline feléje fordult, és néhány lépésnyire odébb húzódtak. Poirot és Rosalie a másik irányba indult.

- Miért bámult így? – kérdezte élesen Rosalie. – Min töri már megint a fejét?

– Két dolgot kérdez, Mademoiselle. De csak az egyikre válaszolhatok. Először azonban megmondanám neked, miért hallgat el előlem még mindig

valamit?

– Nem tudom, mire gondol. Elmondtam magának mindent délelőtt.

– Nem, bizonyos dolgokat nem mondott el. Nem mondta el például azt, hogy egy kiskaliberű, gyöngyház nyelvű pisztolyt hord magánál a kezításkájában. És azt sem mondta el *mind*, amit az éjjel látott.

A lány elpirult. Azután érdes hangon válaszolt:

– Ez nem igaz. Nincs is revolverem.

– Én nem revolverről beszéltem. Egy kisméretű pisztolyt említettem, amit a kezításkájában tart.

A lány sarkon fordult, besietett a kabinjába, majd visszament, és szürke bőrtáskáját Poirot felé hajította.

– Ostobaságokat beszél. Győződjön meg róla a saját szemével, ha tetszik!

Poirot kinyitotta a táskát, de pisztolyt nem látott benne. Visszaadta, s közben tekintete találkozott a lány diadalmas, megvető kifejezésével.

– Valóban – mondta könnyedén. – Tényleg nincs itt.

– No látja. Még magának sincs mindig igaza, Monsieur Poirot! És téves az a másik nevetséges feltételezése is.

– Nem, nem hiszem, hogy tévednék.

– Maga igazán dühítő! – mérgében szinte toporzékolt. – Valamit a fejébe vesz, és nem képes leszállni róla.

– Mert azt kívánom, hogy a teljes igazságot árulja el nekem.

– Mi az igazság? Mondja meg maga, biztos jobban tudja!

– Arra kíváncsi, hogy szerintem ön mit láthatott? – kérdezte Poirot. – És ha igazam van, elismeri legalább? Akkor elmondom az én kis elképzelésemet. Szerintem, amikor átjött a hajó innenső oldalára, önkéntelenül megtorpant, mert észrevett valakit, aki körülbelül a kabinsor közepén lépett ki egy kabinból, mégpedig Linnet Doyle-éből, mint arra ma reggel rájött. Látta, hogy ez a valaki kijön, becsukja az ajtót maga után, elindul az ellenkező irányba, és... talán... bemegy valamelyik utolsó kabinba. Tehát... így történt, Mademoiselle?

A lány nem válaszolt.

– Lehet, hogy úgy véli: okosabb, ha hallgat? Fél, hogy önnel is végezhet a gyilkos? – kérdezte Poirot.

Egy pillanatig úgy tűnt, mintha a lány bekapta volna a csalétket, mintha a bátorságát megkérdőjelező feltételezés sikerrel járna, amikor már minden

más agyafűrt érvelés kudarcba fulladt.

Rosalie Otterbourne ajka megremegett, szétnyílt, majd...

– Senkit sem láttam – jelentette ki.

23

Miss Bowers a mandzsettáját igazgatva lépett ki dr. Bessner kabinjából. Jacqueline azonnal otthagya Corneliát, és az ápolónőhöz sietett.

– Hogy van? – kérdezte.

Poirot éppen akkor közeledett feléjük, így ő is hallhatta a választ. Miss Bowers arcán lehetetlen volt nem észrevenni az aggodalmat.

– Nem túl rosszul – mondta kissé bizonytalanul.

– Úgy érti, hogy rosszabbodott? – kiáltott fel Jacqueline.

– Nos, bevallom, jobban fogom érezni magam, ha kórházban lesz már, rendszeren megröntgenezik, és a sebet tisztességes érzéstelenítés mellett kitisztítják. Mit gondol, Monsieur Poirot, mikor érünk Sallalba?

– Holnap reggelre.

Miss Bowers ajkát összeszorítva rázta meg a fejét.

– Csak ne legyen késő! Mindent megteszünk, amit tehetünk, de ilyen esetben könnyű vérmérgezést kapni.

Jacqueline megragadta Miss Bowers karját, és meg. rázta.

– Meg fog halni? *Meg fog halni?*

– Ó, ugyan, dehogy, Miss de Bellefort! Ezt nem csak remélem, egészen biztos vagyok benne! Maga a seb nem veszélyes, de hát mindenképpen meg kell röntgenezni, amilyen hamar csak lehet. Azután az is fontos, hogy szegény Mr. Doyle-t senki se háborgassa többet a nap folyamán. Éppen elég izgalmon és megrázkódtatáson ment keresztül eddig is. Nem csoda, hogy egyre csak megy fel a láza. Az a sokkhatás, amit a felesége halála jelentett, azután az egymást követő események...

Jacqueline elengedte az ápolónő karját és elfordult. A kabin falának dőlt, háttal a többieknek.

– Mindig a legjobb megoldásban kell reménykedni! – biztatta Miss Bowers. – Szerencsére Mr. Doyle szervezete rendkívül erős, bárki láthatja, aki csak ránéz, valószínűleg egy napot sem töltött még betegágyban. Ez is mellette szól. Ugyanakkor tagadhatatlan, hogy most felszökött a láza, és ez megnehezíti a helyzetet, és...

Megrázta a fejét, még egyszer megigazította a kezelőjét, és otthagya őket.

Jacqueline megfordult, és könnyeitől félig vakon megindult a kabinja felé. Egyszerre csak megfogta valaki a karját a könyöke alatt, és vezetni kezdte. Könnyein keresztül is látta, hogy Poirot áll mellette. Rátámaszkodott, és Poirot a kabinjába kísérte.

Bent az ágyára roskadt. Most már nem is próbálta visszatartani könnyeit, egész testében rázkódott a zokogástól.

– Meg fog halni! Meg fog halni! Tudom, hogy nem éli túl... És én leszek a gyilkosa... igen, én leszek a gyilkosa...

Poirot vállat vont, és szomorúan csóválta fejét.

– Mademoiselle, ami megtörtént, megtörtént. Az ilyesmit nem lehet visszafordítani. Most már késő a sajnálkozás.

A lány még hangosabban zokogott.

– Én öltem meg! – kiáltotta. – Pedig annyira szeretem... Csak őt szeretem...

– Túlságosan is... – sóhajtott fel Poirot.

Egyszer már gondolt rá, Monsieur Blondin éttermében. És most ismét eszébe jutott. Tétovázott kissé, majd megszólalt:

– Azért ne vegyen szentírásnak mindent, amit Miss Bowers mond. Tapasztalataim szerint az ápolónők gyakran hajlamosak a borúlátásra. Az éjszakai nővér este mindig meglepődik, amikor a beteget életben látja viszont; a nappali műszakos viszont reggel, az ő műszakjának kezdetén döbben meg ugyanettől. Túlságosan sokat tudnak a lehetséges komplikációkról. Ha valaki motorbiciklivel jár, mondhatná, hogy: „ha egy kocsi kivágódna a keresztutcából – vagy, ha az a teherautó hirtelen megindulna hátrafelé – vagy, ha annak az autónak, amelyik mellettem jön, leesne a kereke – vagy ha most egy kutya a sövény mögül nekem ugrana – *eh bien*, valószínűleg nem élném túl”. De feltételezzük, és rendszerint helyesen, hogy a fenti lehetőségek közül egyik sem fog bekövetkezni, és szerencsésen az utunk végére érünk. Természetesen, ha valaki már elszenvedett egy balesetet, vagy látott néhányat, akkor hajlamosabb rá, hogy az ellenkező oldalról szemlélje a dolgot.

– Vigasztalni próbál, Monsieur Poirot? – mosolyodott könnyei mögött Jacqueline.

– A *Bon Dieu* tudja, hogy mit is próbálok! Nem kellett volna eljönnie erre az útra.

– Nem... bárcsak ne jöttem volna. Borzalmas volt. De most már... hamarosan túl leszünk rajta.

– *Mais oui, mais oui!*

– És Simont kórházba szállítják, és rendes kezelést kap, minden rendbe jön.

– Úgy beszél, mint egy gyermek: „és boldogan éltek, míg meg nem haltak!” Így is gondolja, ugye?

A lány elvörösödött.

– Monsieur Poirot, én sosem gondoltam, sosem...

– Korai még ilyesmire gondolni... elég álszent dolog lenne ezt mondani, nem gondolja? De önbe jókora adag mediterrán temperamentum szorult, Mademoiselle Jacqueline. Önnek képesnek kellene lennie rá, hogy elismerjen tényeket, még akkor is, ha azok nem igazán illendők. *Le roi est mort – vive le roi!*⁴⁴ Lement a nap, és felkel hold. Így van, ugye?

– Maga ezt nem érti. Simon sajnál engem, rettenetesen sajnál, mert tudja, milyen pocsék érzés nekem, hogy megsebesítettem.

– Ah, valóban – Poirot arca a gúny mellett valami mást is tükrözött. – Fennkölt érzés a tiszta szánalom.

Majd halkán egy francia versikébe kezdett:

La vie est vaine.

Un peu d'amour,

Un peu de haine,

Et puis bonjour.

La vie est brève.

Un peu d'espoir,

Un peu de rêve,

*Et puis bonsoir.*⁴⁵

Azzal kiment a fedélzetre. Race ezredes sietett végig hosszú lépteivel a folyosón, már messziről kiabált:

– Poirot! Végre megvan! Szükségem van magára! Támadt egy ötletem.

Belekarolt Poirot-ba, így mentek végig a fedélzeten.

– Doyle egy elejtett megjegyzése. Akkor alig figyeltem rá. Valamit mondott egy táviratról.

– *Tiens – c'est vrai.*⁴⁶

– Lehet, hogy holtvágány, de nem mehetünk el mellette becsukott szemmel. Az ördögbe, végül is két gyilkosság történt, és még csak a sötétben tapogatózunk!

– Nem, nem a sötétben – rázta meg a fejét Poirot. – Már a világosságban.

Race meglepetten nézett rá:

– Van valami ötlete?

– Több pusztán ötletnél. Biztos vagyok benne.

– Mióta?

– A komorna halála óta.

– Akármi legyen, ha értem, miről beszél!

– Pedig világos, barátom, olyan világos. Csak a nehézségek, a zavaró momentumok, az utunkba helyezett akadályok homályosították el a képet. Tudja, egy ilyen ember körül, mint Linnet Doyle, annyiféle gyűlölet, féltékenység, irigység és aljasság csap össze! Mint egy szúnyograj, csak zümmög összevissza...

– De azt hiszi, tudja? – Az ezredes kíváncsian fürkészte Poirot arcát. – Bizonyára nem mondaná, ha nem volna biztosa dolgában. Én viszont nem mondhatom, hogy tisztán látnék. Természetesen vannak gyanúsítottaim, de...

Poirot megállt. Hatásos mozdulattal Race karjára tette a kezét.

– Ön nagyszerű ember, *mon colonel*. Nem azzal kezdi, hogy: „Na mondja! Mire jött rá?” Tudja, hogy ha itt volna az ideje, beszélne. Néhány dolgot azonban még fel kell derítenem. De gondolkozzon, gondolja végig azokat a tényeket, amelyekre felhívom a figyelmét. Mert vannak érdekes tények... Ott van Mademoiselle de Bellefort állítása, miszerint valaki kihallgatta a beszélgetésünket akkor este az asszuáni hotel kertjében. Ott van Monsieur Tim Allerton vallomása arról, hogy mit csinált és mit hallott a gyilkosság éjszakáján. Ott vannak Louise Bourget különös válaszai a ma reggel feltett kérdéseinkre. Ott van az a tény, hogy Mrs. Allerton ásványvizet iszik, Tim Allerton whiskyt szódával, jómagam viszont bort. Tegye hozzá a két üveg körömlakkot és a közmondást, amit idéztem önnek. És végül ne feledkezzen meg az egész ügy sarkalatos pontjáról, arról a tényről, hogy a pisztolyt egy olcsó zsebkendőbe és egy kendőbe csavarva bedobták a Nílusba...

Race feszülten gondolkozott néhány percig, majd megrázta a fejét.

– Nem. Semmivel sem jutottam előbbre. Volt valami halvány elképzelésem arról, hogy mire akar kilyukadni, de szerintem ez az elmélet

nem működik.

– Dehogynem, persze hogy működik! De csak az igazság felét veszi figyelembe! És ne feledje! Az első kiindulásunk teljesen hibás volt, így előlről kell mindent kezdeni.

– Ehhez már hozzászoktam – fintorgott Race. – Épp elégszer éreztem már, hogy ez a detektív munka lényege: törölni kell a téves kiindulópontot és előlről kezdeni.

– Ebben bizony igazat kell adnom önnek. És sokan ezen a ponton tévesztenek utat. Kiötölnek egy elméletet, és mindent úgy igyekeznek magyarázni, hogy ebbe az elméletbe beleilleszkedjen. Ha pedig valamelyik apró tényező nem illik bele az elméletbe, akkor félredobják. És mindig ezek a bele nem illő tények a lényegesek! Mindvégig tisztában voltam annak a ténynek a jelentőségével, hogy a pisztoly eltűnt a gyilkosság helyszínéről. Tudtam, hogy ez jelent valamit, de hogy valójában mit, azt egy röpké félórával ezelőtt értettem csak meg.

– De én még mindig nem értem!

– Meg fogja érteni, barátom. Csak tűnődjön el azokon a tényeken, amikre az imént felhívtam a figyelmét. És most derítsünk fényt a távirat rejtélyére. Már amennyiben Herr Bessner egyáltalán beenged minket.

Dr. Bessnert még mindig rosszkedvében találták. Kopogásukra mogorván dugta ki a fejét.

– Mit akarnak? Még egyszer beszélni a betegemmel? Nem jó ötlet, azt megmondhatom. Lázas, és mára már éppen elég izgalomban volt része.

– Egyetlen kérdés csak – békítette Race. – Semmi több, ígérem önnek.

A doktor kelleetlenül, morogva félreállt, hogy be tudjanak menni.

– Három perc múlva visszajövök – jelentette ki. – Addigra fejezzék be!

Magában dörögve, döngő léptekkel elhagyta a kabint.

Simon Doyle kíváncsian nézett egyikükről a másikra.

– Tessék, mit akarnak kérdezni?

– Egy apróságot – felelte Race. – Az imént, amikor a motozás lefolyásáról számoltak be a stewardok, egyikük megjegyezte, hogy sok bajuk volt Signor Richettivel. Erre ön hozzátette, hogy nem csodálkozik, mivel már máskor is tapasztalta Richetti rossz modorát, és hogy milyen gorombán beszélt a feleségével valamilyen távirat ügyében. Elmesélné, hogy történt ez az eset?

– Hogyne. Vádi-Halfában éppen visszatértünk a Második Vizeséstől, amikor Linnet azt hitte, egy neki címzett táviratot látott kiszögezve a hirdetőtáblán. Tudniillik elfelejtette, hogy már nem Ridgeway a neve, és Richetti-Ridgeway könnyen elnézhető, különösen, ha nehezen kibetűzhető kézírással írják. Szóval, feltépte a borítékot, és egyetlen szót sem értett a táviratból. Csak álltunk értetlenül, mire ez a pasas odajött, kitépte Linnet kezéből a borítékot, és dühében gorombáskodni kezdett. Linnet még utána is ment, hogy bocsánatot kérjen, de még akkor is borzasztóan gorombán beszélt vele.

Race mélyet lélegzett.

– És emlékszik még rá, Mr. Doyle, mi állt a táviratban?

– Igen, Linnet hangosan felolvasta. Valami olyasmi, hogy...

Kívülről közeledő hangok, léptek zaja hallatszott. Simon elhallgatott. Egy magas, vékony hang sipított:

– Hol találom Monsieur Poirot-t és Race ezredest? *Azonnal* beszélnem kell velük! Életbevágóan fontos. Perdöntő információim vannak! Én... Mr. Doyle-nál vannak?

Dr. Bessner nem csukta be maga mögött az ajtót, a bent lévőket csak egy függöny választotta el a külvilágtól. Mrs. Otterbourne félrerántotta a függönyt, és beviharzott, mint egy tornádó. Arca egészen vörös volt, járása bizonytalan, a szavakat pedig érezhetően nehezen formálta.

– Mr. Doyle! Tudom, ki ölte meg a feleségét! – közölte drámai hangon.

– Micsoda? – meredt rá Simon, akárcsak a másik két férfi.

Mrs. Otterbourne diadalmasan leste bejelentése hatását. Boldog volt – földöntúlian boldog.

– Igen. Az elméletem a legteljesebb mértékig igazolódott. Az ősidőktől fogva meglevő természetes, mély és leküzdhetetlen ösztön... ami talán lehetetlen módon... fantasztikus formákban jelentkezik... de ez az igazság!

– Úgy értsem – Race hangja érdesen csengett –, hogy olyan bizonyítékoknak van birtokában, melyek Mrs. Doyle gyilkosához vezetnek?

Mrs. Otterbourne leült az egyik székre, és a támlájára támaszkodva élénken bólintott.

– Pontosan, ahogyan mondja. Egyetértene azzal, hogy bárki végzett is Louise Bourget-val, ugyanaz a személy ölte meg Linnet Doyle-t, azaz a két gyilkosság mögött egy és ugyanazon személy áll?

– Hogyne, persze – vágta rá türelmetlenül Simon. – Ez magától értetődik. Folytassa!

– Ez esetben korábbi kijelentésem érvényes! Tudom, ki ölte meg Louise Bourget-t, ennél fogva tudom, ki gyilkolta meg Linnet Doyle-t!

– Úgy érti, rájött, ki ölhetette meg Louise Bourget-t? – tamáskodott Race.

– Nem! Pontosan tudom! Láttam az illetőt a tulajdon két szememmel!

Simon lázas hangon felkiáltott:

– Az isten szerelmére, kezdje az elején! Azt állítja, tudja, ki végzett Louise Bourget-val?

Mrs. Otterbourne biccentett.

– Elmondom önöknek pontosan, mi történt.

Igen, Mrs. Otterbourne tagadhatatlanul boldog volt. Elérkezett az ő pillanata, a nagy diadal! Mit érdekelte most, hogy könyvei a kutyának sem kellenek, hogy hajdani közönsége, mely oly mohón falta frissen megjelent regényeit, most új kedvenceket választott magának! Salome Otterbourne újra híres lesz! Nevétől visszhangozni fognak az újságok! A vád koronatanújaként fogják beidézni a tárgyalásra!

Mély lélegzetet vett, és elkezdte beszámolóját.

– Úgy kezdődött, hogy ebédelni indultam. Igazából nem is voltam éhes – ennek a tragédiának a borzalma elveszi az ember étvágyát –, na mindegy, ez nem fontos. Félúton eszembe jutott, hogy izé, hogy valamit a kabinomban felejtettem. Mondtam Rosalie-nak, hogy menjen nélkülem, és ő tovább is ment.

Mrs. Otterbourne rövid szünetet tartott.

– Az ajtón levő függöny alig észrevehetően megrebbent, mintha csak a szél lebbentette volna meg, ám ezt a három férfi nem vette észre.

– Nekem pedig... izé – Mrs. Otterbourne újra elhallgatott. De nem kerülhette el tovább a kényes kérdést, így folytatta: – Nekem volt egy kis megbeszéltnivalóm az egyik... alkalmazottal, aki a hajón dolgozik. Megbíztam, hogy, hm, szerezzen be valamit, amire szükségem volt, de nem akartam, hogy erről a lányom tudomást szerezzen. Ő ugyanis bizonyos esetekben rendkívül rugalmatlan tud lenni.

Maga is érezte, hogy ez nem hangzik eléggé meggyőzően, de gondolta, a valódi tárgyalásra majd jobbat talál ki.

Race lassan felvonta szemöldökét, s kérdően Poirot-ra pillantott. A kis

belga alig észrevehetően bólintott.

A függöny újból megrebbent. Mellette, szorosan az ajtófélfá közelében halvány, acélkék fénnel valami megcsillant.

– A megbeszélésünk értelmében – folytatta Mrs. Otterbourne – a hajó tatjához kellett mennem az alattunk lévő fedélzeten. Amint végigmentem a folyosón, kinyílt az egyik kabinajtó, és kinézett valaki. Ez a lány volt, Louise Bourget, vagy hogy hívják. Amikor meglátott, csalódottan visszahúzódott a kabinjába. Természetesen ebben nem láttam semmi feltűnőt. Kimentem a tathoz, és átvettem azt a... hm, azt a bizonyos valamit a férfitől, akit megbíztam. Fizettem neki, és... izé... még váltottunk néhány szót. Azután visszafelé indultam. Éppen a sarokra értem, amikor észrevettem, hogy valaki bekopog a komorna ajtaján, majd belép hozzá.

– És ez a valaki... – kezdte Race.

Bang!

A lövés dörrenése és a füst fanyar, savanykás szaga betöltötte a kabint. Mrs. Otterbourne lassan oldalt fordult, mintha valami roppant lényegeset akarna mondani, azután a teste előredőlt, és tompa puffanással a padlóra zuhant. A füle mögött egy kis kerek lyukból vér szivárgott.

Egy percre dermedt csend támadt. Majd Race és Poirot egyszerre pattantak talpra, bár az asszony teste útjukban feküdt. Race fölé hajolt, míg Poirot macskaügyességgel az ajtóhoz ugrott, és a fedélzetre rohant.

A folyosó kihalt volt. A földön, pont előtte, jókora Colt revolver hevert.

Poirot körbepillantott. A fedélzeten senkit sem látott. A hajó tatja felé indult, belerohant Tim Allertonba, aki teljes sebességgel futott feléje az ellenkező irányból.

– Mi az ördög történt? – kapkodott levegőért Tim.

– Találkozott valakivel idefelé jövet? – förmedt rá Poirot.

– Hogy találkoztam-e? Nem.

– Akkor jöjjön velem.

Karon ragadta a fiatalembert, és visszavitte magával. Akkorra már kisebb tömeg szorongott a folyosón. Rosalie, Jacqueline és Cornelia szinte egyszerre léptek ki a kabinjukból, a szalon felől pedig Ferguson, Jim Fanthorp és Mrs. Allerton közeledett.

Race a revolver mellett állt. Poirot hátrafordult, és megkérdezte Timtől:

– Van magánál kesztyű?

– Igen, igen, máris adom – keresgélte ügyetlenül a zsebében.
Poirot felhúzta a kesztyűt, és lehajolt, hogy megvizsgálja a revolvert.
Race mellé guggolt, míg a többiek lélegzetüket visszafojtva figyelték őket.
– Nem mehetett a másik irányba – jelentette ki az ezredes. – Fanthorp és Ferguson a szalonból jöttek, észrevették volna.
– És Mrs. Allerton is látta volna, ha a hajó vége felé rohan – tette hozzá Poirot.
Race a revolverre mutatott.
– Ezt ma már láttuk, nem is olyan régen. Azért nem árt róla még egyszer meggyőződni.
Felállt, és bekopogott Penningtonhoz. Semmi válasz. A kabin üresen állt.
Race habozás nélkül a jobb oldali fiókos szekrényhez lépett, kirántotta a felső fiókot. A revolver eltűnt.
– Ez megvolna – bólintott. – A következő lépés: hol van Pennington?
Újból kimentek a fedélzetre, ahol időközben Mrs. Allerton is csatlakozott a többiekhez. Poirot fűrgén odament hozzá.
– Madame, legyen szíves, vigye magával Miss Otterbourne-t, és vegye gondjába. Az édesanyját ugyanis – Race-re pillantott, mire az ezredes bólintott – meggyilkolták.
Dr. Bessner tolakodott át az embergyűrűn.
– *Gott im Himmel!* Mi történt már megint?
A többiek utat engedtek neki. Race a kabinra mutatott, Bessner bement.
– Meg kell találnunk Pennington! – fordult az ezredes Poirot-hoz. – Van ujjlenyomat a revolveren?
– Nincs – rázta meg a fejét Poirot.
Penningtonra a társalgóban bukkantak rá, az alsó fedélzeten. Nyugodt, frissen borotvált arcát jöttükre felemelte – éppen levelet írt.
– Történt valami? – kérdezte.
– Nem hallotta a lövést?
– Hm... most hogy említik... azt hiszem, valóban hallottam valami durranásfélét. De eszembe sem jutott, hogy... Kit lőttek le?
– Mrs. Otterbourne-t.
– *Mrs. Otterbourne-t?* – nézett rájuk döbbenten. – Ez meglepő, uraim.
Megrázta a fejét.
– ezt aztán végképp nem értem – majd halkabban folytatta: – Úgy látszik,

uraim, egy örült mászkál a hajón. Meg kellene szervezni az utasok védelmét!

– Mr. Pennington – vágott közbe Race –, mióta tartózkodik ebben a helyiségben?

– Nézzük csak! – az amerikai ráérősen dörzsölgette az állát. – Körülbelül húsz perce.

– És azóta nem ment ki innen?

– Nem, egyszer sem.

Kíváncsian nézte őket.

– Tudja, Mr. Pennington – magyarázta Poirot –, a dolog úgy áll, hogy Mrs. Otterbourne-t az ön revolverével lőtték agyon.

24

Poirot közlése valósággal sokkolta Pennington.

– Uraim rázta hitetlenkedve a fejét –, ez az ügy kezd rendkívül komollyá válni. Rendkívül komollyá.

– Kiváltképpen az ön számára, Mr. Pennington.

– Az én számomra? – Pennington meglepődött. – No de drága uram, itt ültem, csendesen írogattam, amikor azt a lövést leadták.

– Van rá tanúja?

– Nincs, sajnos egyedül voltam – rázta a fejét az amerikai. – De hát kizárt dolog, hogyha felmegyek a felső fedélzetre, lelövöm azt a szegény asszonyt (és miért tettem volna?), majd visszajövök ide, akkor útközben senkivel sem találkozom. A napnak ebben a szakában a panorámás szalonban mindig üldögélnek néhányan.

– És azt mivel magyarázza, hogy az ön pisztolyát használta a gyilkos?

– Nos, tartok tőle, hogy ezért valóban felelős vagyok. Röviddel azután, hogy Asszuánból elindultunk, egyik este néhányan a szalonban beszélgettünk, többek között lőfegyverekről, és akkor valahogy megemlítettem, hogy amikor úton vagyok, mindig hordok magamnál revolvert.

– Ki hallhatta ezt?

– Erre sajnos már nem tudok pontosan visszaemlékezni. Mindenesetre elég sokan voltak a szalonban. Hát igen, ez valóban gondatlanság volt a részemről.

Megcsóválta a fejét.

– Először Linnet, azután a komornája, most pedig Mrs. Otterbourne. Semmi értelmét, semmi okát nem látom ennek a sorozatnak.

– Volt oka – nyomta meg a szót Race.
– Valóban?
– Igen. Mrs. Otterbourne éppen azt mondta nekünk, hogy látott valakit bemenni Louise kabinjába. És mire ennek a bizonyos személynek a nevét kimondhatta volna, agyonlőtték.

Andrew Pennington finom selyem zsebkendőjével megtörölte a homlokát.

– Ez iszonyatos! – mormolta.
– Monsieur Pennington – vette át a szót Poirot. – Néhány kérdést szeretnék önnel tisztázni. Átfáradna a kabinomba egy fél óra múlva?

– Öröömre fog szolgálni!

De Pennington valahogy korántsem látszott örülni. Poirot és Race összenéztek, majd szó nélkül magára hagyták az amerikaiakat.

– Dörzsölt gazember – csóválta a fejét az ezredes –, de be van gyulladva.
– Igen – bólintott Poirot –, a mi kedves Monsieur Penningtonunk egyáltalán nem érzi jól magát a bőrében.

Amikor újra felkapaszkodtak a felső fedélzetre, Mrs. Allerton lépett ki kabinjából. Amikor megpillantotta őket, parancsoló kézmozdulattal magához intette Poirot-t.

– Madame?

– Az a szegény gyermek! Mondja, Monsieur Poirot, nem volna egy dupla kabin valahol, ahova beköltözhetnék vele? Nem szabad visszaengedni oda, ahol az anyjával volt együtt utoljára, de az enyém csak egyszemélyes.

– Ezt bizonyára meg lehet oldani, Madame. Igazán kedves öntől.

– Ez a legkevesebb. Azonkívül, megkedveltem Rosalie-t. Az elejétől fogva rendkívül szimpatikusnak tartottam.

– Nagyon el van keseredve?

– Rettenetesen! Úgy tűnik, szívvel-lélekkel kitartott az elviselhetetlen anyja mellett. Ezért is szánom annyira. Tim azt állítja, hogy Mrs. Otterbourne ivott. Igaz ez?

Poirot bólintott.

– Ó, szegény asszony – sóhajtott fel Mrs. Allerton. – Nem szabad elítélnünk. Ennek a kislánynak viszont borzalmas élete lehetett.

– Borzalmas is volt, Madame. De ő minden megpróbáltatás ellenére is büszke és hűséges maradt.

– Igen, ez tetszik nekem. Ez a hűség, úgy értem. Manapság nem éppen

divatos fogalom. Különös ez a lány, büszke, tartózkodó, makacs, és mindemögött hihetetlenül melegszívű.

– Látom, jó kezekbe helyeztem őt, Madame.

– Persze, ne aggódjon! Majd én gondját viselem. És Rosalie is meghatóan ragaszkodik hozzám.

Ezzel Mrs. Allerton a kabinjába vonult, Poirot pedig visszatért a gyilkosság színhelyére.

Cornelia még mindig a folyosón állt. Tágra nyílt szemmel kérdezte:

– Én ezt nem értem, Monsieur Poirot. Hogyan menekülhetett el a gyilkos anélkül, hogy mi észrevettük volna?

– Tényleg, hogyan? – visszhangozta Jacqueline.

– Á – legyintett Poirot –, nincs ebben varázslat, Mademoiselle. A gyilkos három megoldás közül választhatott.

Jacqueline zavartan nézett rá.

– Három közül? – kérdezte.

– Mehetett jobb felé, mehetett bal felé, de más lehetőségről nem tudok – rázta meg a fejét értetlenül Cornelia is. Jacqueline összevont szemöldökkel gondolkozott. Azután felderült az arca.

– Hát persze! Ezen a szinten csak két irányba menekülhetett, de megfeledeztünk a függőleges irányról. Azaz hogy felfelé nem mehetett, de *lefelé* igen.

– Helyes az elgondolása, Mademoiselle – mosolygott rá Poirot.

– Ostoba tökfilkó vagyok, de még mindig nem értem! – sopánkodott Cornelia.

– Monsieur Poirot úgy érti – magyarázta Jacqueline hogy a gyilkos átmászhatott a korláton, és leugorhatott az alsó fedélzetre.

– Jóságos ég! – kapkodott levegőért Cornelia. – Ez sosem jutott volna az eszembe. De akkor rettenetesen gyorsnak kellett lennie. Lehetséges ez egyáltalán?

– Egészen könnyen! – szólt közbe Tim Allerton. – Ne felejtse el, ilyenkor mindig számolni lehet a váratlan sokk-hatással. Az emberek hirtelen lövést hallanak, és néhány másodpercig szinte mozdulni sem tudnak.

– Ön így tapasztalta, Monsieur Allerton?

– Igen, így. Én magam is: mint egy kőbálvány, úgy álltam jó öt másodpercig. Csak azután kezdtem futni a lövés irányába.

Race lépett ki Bessner kabinjából, és hivatalos hangon rájuk szólt:
– Megkérem önöket, valamennyien menjenek arrébb. Szeretnénk kihozni a holttestet.

Mindenki engedelmesen félrehúzódott, Poirot is velük tartott.

– Soha életemben nem fogom elfelejteni ezt az utat – súgta neki szomorúan Cornelia. – Három gyilkosság... Olyan, mint egy rémálom.

Ferguson mellettük állt, és akaratlanul is hallotta, amit Cornelia suttogott. Gorombán rászólt a lánynak:

– Ezt csak a túlcivilizáltság miatt hiszi! Nézzze meg a keleti népeket: ők tudják, hogy kell a halált felfogni! Szinte figyelemre sem méltó kis incidens!

– Az egészen más – jelentette ki Cornelia. – Azok a szerencsétlenek semmiféle nevelésben nem részesülnek.

– Hál' istennek! A maga híres „nevelése” az oka, hogy elsorvadt a fehér ember. Vegyük például az amerikaiakat, agyonkulturálják magukat! Egyszerűen undorító!

– Tartok tőle, hogy értelmetlen zagyvaságokat hord össze! – Cornelia egészen elpirult. – Én magam is jártam görög művészetre meg reneszánszra minden télen, sőt a Történelem Híres Asszonyai tárgyat is fölvettem.

– Görög művészet! – nyögött fel Ferguson. – Reneszánsz! A Történelem Híres Asszonyai! Hallani se bírom magát! A *jövő* számít, ember, nem a múlt! Három asszony meghalt ezen a hajón. Na és? Kinek hiányoznak? Linnet Doyle a pénzével? A francia lány, az a kisstílű parazita? Vagy Mrs. Otterbourne? – ostoba, vén bolond. Gondolja, hogy bárkit is komolyan izgat, hogy halottak vagy sem? Én nem hiszem. Szerintem egyikért sem kár!

– Nagyon téved! – Cornelia hirtelen kitörése mindnyájukat váratlanul érte. – És *én* sem bírom hallani *magát*, mert maga úgy beszél, mintha senki más nem volna fontos a világon, csak maga. Én sem szerettem Mrs. Otterbourne-t különösebben, de a lánya mindig barátságos volt velem, és őt rettenetesen letörte az anyja halála. A francia lányról sem tudok sokat, de biztosra veszem, hogy valaki valahol őt is szerette, Linnet Doyle pedig, nos, mindentől függetlenül, ő igazán kedves teremtes volt! S ezenkívül olyan szép, hogy amikor belépett valahova, elakadt az ember lélegzete, ha csak ránézett. Én csúnya vagyok, tudom, de éppen emiatt tanultam meg annyira értékelni a szépséget. Linnet olyan szép volt, mint bármi a görög művészetben! És amikor valami szép elpusztul, az veszteség a világ

számára! Érti!!?

Mr. Ferguson megrökönyödve lépett hátra. Azután mindkét kezével a hajába markolt, és vadul tépni kezdte.

– Feladom! – lihegte. – Maga elképesztő! Magában szikrája sincs a természetes női rosszindulatnak.

Fejét Poirot felé fordította.

– Tudja, hogy Cornelia apját Linnet Ridgeway öregje tette tönkre? Az ember azt hinné, hogy fogcsikorgatva tűri, hogy a gazdag örökös igazgyöngyökbe és legújabb párizsi modellekbe öltözve pompázzon előtte nap mint nap! De nem, az áldozati bárány mindössze ennyit béget alázatosan: „Hát nem gyönyörű?” Tán még csak nem is haragszik rá!

– De... haragudtam rá – pirult el Cornelia –, egy pillanatig. Tudják, apa valahogy azért halt meg, mert elcsüggedt, úgy érezte, semmi sem sikerül neki.

– Egy egész pillanatig haragudott? A keservit!

Corneliának rosszulesett a gúnyolódás.

– Miért, nem maga hányta a szemünkre az előbb, hogy nem a múlt számít, hanem a jövő? Mindez a múlté, nem igaz? Vége, elmúlt!

– Jó, nyert... elismerem! – jelentette ki Ferguson. – Cornelia Robson, maga az egyetlen kedves nő, akivel valaha is találkoztam. Hozzám jön feleségül?

– Ne beszéljen ostobaságokat!

– Nem, ez egészen komoly ajánlat, még ha a Detektívek Nagy Öregje jelenlétében teszem is meg. Így legalább Monsieur Poirot a tanúm, hogy önként megkérem a kezét ezen nőnemű lénynek, elveim ellenére, ugyanis nem hiszek a nemek közötti jogi szerződésekben. Mivel azonban Cornelia életcélja nyilván a házasság, hát legyen házasság. Gyerünk, Cornelia, mondjon igent!

– Maga egyszerűen nevetséges! – Cornelia fülíg vörösödött.

– Miért, nem akar hozzám jönni?

– Maga nem beszél komolyan!

– Ezt a javaslatomra érti, vagy általában?

– Mindkét értelemben, de főleg a jelleméről beszélek. Maga minden komoly dolgot kinevet. Nevelés és kultúra – és halál... semmit sem jelent a maga számára. Maga nem *megbízható*.

Hirtelen elhallgatott, újra elpirult, majd sarkon fordult, és otthagya őket.
Ferguson utána bámult.

– Micsoda lány! Fogadni mernék, hogy mindezt így is gondolja! Olyan férfit akar, aki megbízható. *Megebízható* – hű, te jó isten!

Kíváncsian nézett Poirot-ra, de az nem szólt semmit.

– Mi van magával, Monsieur Poirot? Nagyon elhallgatott!

– Csak gondolkodom, barátom, csak gondolkodom.

– Meditáció a Halálról. A Végtelen Halál, írta Hercule Poirot. A közismert detektív kitűnő monográfiája.

– Monsieur Ferguson, maga elképesztően szemtelen!

– Meg kell bocsásson nekem! Szeretem megtámadni a hivatalos intézményeket.

– És engem hivatalos intézménynek tart?

– Pontosan. Hogyan vélekedik a lányról?

– Miss Robsonról?

– Igen, róla.

– Szerintem rengeteg jó tulajdonsággal rendelkezik.

– Szerintem is. Talpraesett lány. Amolyan szelíd, szende típusnak látszik, pedig tud merész és határozott lenni, és... a pokolba is, nekem kell ez a lány! Talán az volna a legjobb, ha belekötnék az öregasszonyba. Ha ő ellenem fordul az talán megtöri a jeget Cornelia és énköztem.

Megfordult, és bement a panorámás szalonba. Miss van Schuyler szokásos helyén, a sarokban ült és kötögetett. Még az átlagosnál is gögösebben tartotta a fejét. Ferguson hosszú lépteivel egyenesen feléje tartott. Nyomában Hercule Poirot is belépett. Igyekezett feltűnés nélkül, valamivel távolabb leülni és úgy tett mintha egy képes újság böngészésébe temetkezne.

– Jó napot, Miss van Schuyler!

Az idős hölgy lassan ráemelte tekintetét, majd újra a kötését kezdte vizsgálgatni.

– Jó napot! – morogta barátságatlanul.

– Figyeljen ide, Miss van Schuyler! Valami roppant fontos dologról akarok beszélni magával! Éspedig arról, hogy feleségül akarom venni az unokahúgát.

Miss van Schuyler fonalgombolyagja a padlóra esett, és villámgyorsan

végiggurult a szalonon.

– Bizonyára elment az esze, fiatalember – közölte dühösen.

– Szó sincs róla! Eltökélt szándékom, hogy feleségül vegyem! Már meg is kértem a kezét!

Miss van Schuyler hűvösen végigmérte, olyan elméleti érdeklődéssel, ahogyan egy különleges rovarfajtát vesz szemügyre az ember.

– Valóban? Feltételezem, hogy Cornelia nyomban rendreutasította.

– Kikosarazott.

– Ez csak természetes.

– Egyáltalán nem „természetes”! És addig fogom rágni a fülét, amíg bele nem egyezik!

– Biztosíthatom önt, uram, hogy megteszem a szükséges lépéseket annak érdekében, hogy unokahúgomat a további zaklatásaitól megmenekítsem.

– Miért, mi kifogása ellenem?

Miss van Schuyler válasz helyett csupán felhúzta szemöldökét, és erőteljesen maga felé rántotta a fonalgombolyagot, jelezve, hogy a kihallgatásnak vége.

– Ugyan már – makacskodott Ferguson –, mi kivetnivalót talál rajtam?

– Az ember azt hinné, hogy ez eléggé nyilvánvaló, Mr. ... izé, nem tudom a nevét.

– Ferguson.

– Mr. Ferguson. – Miss van Schuyler látnivalóan még a nevét is viszolyogva ejtette ki a száján. – Csodálom, hogy egyáltalán felmerült magában az ötlet.

– Úgy érti, hogy nem vagyok eléggé jó neki?

– Feltételeztem volna, hogy erre magától is rájön.

– Milyen szempontból nem tart eléggé jónak?

Ezt a kérdést az idős hölgy már válaszra sem méltatta.

– Van két lábam, két kezem, jó egészségnek örvendek, és ostoba sem vagyok éppen. Akkor hát mi nem tetszik?

– Létezik olyan fogalom is, mint a „társadalmi rang” Mr. Ferguson.

– A társadalmi rang ostobaság!

A forgóajtó megmozdult, Cornelia jelent meg. Kis híján földbe gyökeredzett a lába, amikor meglátta, hogy félelmetes nagynénje a kérőjével társalog.

Jöttére Ferguson odafordult elvigyorodott és rákiáltott:

– Jöjjön ide, Cornelia! A leginkább hagyománytisztelő módon szeretném megkérni a kezét!

– Cornelia – recsegte Miss van Schuyler. – *Te bátorítottad ezt a fiatalembert?*

– Én... nem, dehogy... legalábbis... nem kifejezetten... szóval, úgy értem...

– Hogy érted?

– Nem bátorított! – sietett a halálra rémült lány segítségére Ferguson. – Én közeledtem őhöz. Nem küldött el gorombán, mert ahhoz túlságosan jószívű. Cornelia, a nagynénje úgy véli, hogy nem vagyok elég jó magához. Ez mellesleg igaz, csak éppen nem úgy, ahogyan ő gondolja. Az én jellemem természetesen nyomába sem léphet a magáénak, de a nénikéje arra céloz, hogy társadalmilag nem vagyunk azonos szinten.

– Cornelia pontosan úgy gondolkozik, ahogyan én! – jelentette ki dölyfösen Miss van Schuyler.

– Valóban? – nézett Ferguson fürkészve a lányra. – Ezért nem akar feleségül jönni hozzám?

Cornelia fülig elpirult.

– Nem ezért. Ha... ha szeretném magát, a felesége lennék függetlenül a társadalmi rangjától.

– De nem szeret?

– Azt hiszem... azt hiszem, maga egyszerűen kiállhatatlan. Ahogyan beszél... amiket mond... sosem találkoztam magához hasonló emberrel. Én... Könnyeivel küzdve kirohant a helyiségből.

– Mindent egybevetve nem is rossz kezdet! – dőlt hátra a széken Ferguson. A mennyezetet bámulva füttyörészni kezdett, csontos lábait keresztbe tette, és könnyedén megjegyezte:

– Ezentúl Schuyler néninek szólítom magát!

Miss van Schuyler megremegett a dühtől.

– Ha nem hagyja el azonnal a termet, uram, a stewarddal dobatom ki!

– Fizettem a jegyemért – válaszolt Mr. Ferguson –, úgyhogy semmiképpen nem küldhet ki egy nyilvános helyiségből. De lássa, kivel áll szemben...

S halkan dúdolni kezdte: „Jo-ho-ho, és egy üveg rum”, majd kényelmesen az ajtóhoz sétált és kiment.

Miss van Schuyler fuldokolt a méregtől. Nehézkesen talpra állt, mire

Poirot tüstént kibújt a magazin fedezékéből, felugrott, és gálánsan visszavitte az elgurult fonál-gombolyagot.

– Köszönöm, Monsieur Poirot! Ha megtenné, hogy ideküldi Miss Bowerst... egészen kimerültem... ez az arcátlan fiatalember... – Tartok tőle, hogy elég külön természet – hagyta rá Poirot. – De az egész család ilyen. Tönkre is mentek, persze. Mindig is hajlamosak voltak rá, hogy lándzsát szegezve rohanjanak a szélmalom ellen.

Majd még hanyagul hozzátette:

– Bizonyára ön is felismerte.

– Fel-is-mer-tem?

– Fergusonnak hívja magát, és a modern gondolatai miatt a címét sem használja.

– A *címét*? – Miss van Schuyler hangja reszelőssé vált.

– Hát hogye, ő az ifjú Lord Dawlish. Aranykádiban fürödhetne, ehelyett kommunista lett Oxfordban.

Miss van Schuyler arcán látványosan küzdöttek egymással az ellentétes érzelmek.

– Ezt ön mióta tudja, Monsieur Poirot?

A kis belga vállat vont.

– Láttam egy képet valamelyik lapban... és feltűnt a hasonlóság. Aztán találtam egy pecsétgyűrűt nemesi címerrel... Biztosíthatom önt, Madame, nem kétséges, hogy igazam van.

Magában jót mulatott az idős hölgy látható belső vívódásán. Miss van Schuyler végül erőt vett magán, és előkelő főbólintással búcsút vett:

– Végtelenül lekötelezett, Monsieur Poirot!

Kivonult a szalonból. Poirot mosolyogva nézett utána, majd leült, és elkomolyodva újra átgondolta az elmúlt néhány nap eseményeit.

Időnként bólintott.

– *Mais oui* – szólalt meg végül fennhangon. – Minden egybevág.

25

A belépő Race még mindig ott találta.

– Nos, Poirot, mi a helyzet? Penningtonnak tíz percen belül itt kell lennie. Magára bízom az egészet.

Poirot felugrott.

– Előbb azonban hívassa ide nekem az ifjú Fanthorpot.

– Fanthorpot? – Az ezredes meglepetten húzta fel a szemöldökét.

– Igen. Hozza a kabinomba!

Race bólintott, és elindult, Poirot pedig a kabinja felé tartott. Amikor néhány perc múlva az ezredes és a fiatalember megérkeztek, Poirot helyet és cigarettával kínálta őket.

– Monsieur Fanthorp – kezdte azután –, térjünk a tárgyra! Észrevettem, hogy ugyanolyan nyakkendőt visel, mint az én kitűnő Hastings barátom.

Jim Fanthorp nemigen tudta mire vélni ezt a kijelentést, kicsit zavartan bámult a nyakkendőjére.

– Hagyományos angol nyakkendő.

– Pontosan. Bizonyára megérti, hogy idegen létemre valamelyest módomban állt megismerni az angol mentalitást. Tudom például, hogy bizonyos dolgoknak „úgy kell lenni”, másoknak viszont „nem szabad előfordulni”.

– Ezt manapság egyre kevesebben vallják, uram – mosolyodott el Jim Fanthorp.

– Valószínű, de azért a szokás nem vész ki teljesen. A Hagyományos Iskolai Megkötések megmaradnak, akár szó szerinti értelemben egy nyakkendőre, akár elvontan, társasági viselkedésre vonatkoztatjuk őket. És bizonyos dolgokat, tapasztalatból tudom, ezek a hagyományok nem engedélyeznek. Így például nem engedélyezik, hogy valaki kérdezetlenül beleszóljon mások magánbeszélgetésébe, különösen, ha nem ismeri azokat az embereket.

Fanthorp csak bámult.

– Nemrégiben azonban – folytatta Poirot – ön pontosan ezt tette. Bizonyos személyek bizonyos üzleti ügyekről tárgyaltak, halkan, a panorámas szalonban. Ön elsétált mellettük azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy kihallgassa, miről is beszélnek, majd kisvártatva megfordult, és gratulált egy hölgynek – Madame Simon Doyle-nak – a józan üzleti hozzáállásához.

Jim Fanthorp fülig vörösödött. Poirot azonban nem várta meg, hogy közbeszóljon.

– Namármost, Monsieur Fanthorp, ez a viselkedés szöges ellentétben áll egy olyan ember viselkedésével, aki ugyanolyan nyakkendőt visel, mint az én Hastings barátom! Hastings maga a megtestesült finomság, és inkább meghalna, semhogy valami ehhez hasonlót tegyen. Ezek után, ha ezt a kis

incidenst összekapcsolom azzal, hogy ön túl fiatal még ahhoz, hogy ilyen drága nyaralást engedhessen meg magának, lévén egy vidéki ügyvédi iroda alkalmazottja (és minden bizonnyal nem keres sokat), valamint azzal, hogy semmilyen nemrégiben lezajlott betegség nyomait nem viseli magán (ami esetleg szükségessé tehetne egy ilyen hosszabb külföldi utat), akkor magától adódik a kérdés, amit most önnek feltenni szeretnék: mi az oka az ön egyiptomi luxusutazásának?

Jim Fanthorp hátravetette a fejét.

– Nem tartozom önnek beszámolóval, Monsieur Poirot! Véleményem szerint önnek teljesen elment az esze!

– Nem, nem ment el az eszem. Ellenkezőleg, nagyon is épelméjű vagyok. Hol is van az ön cége? Northamptonban, ami nem esik messze Wode Halltól. És milyen beszélgetést próbált kihallgatni? Jogi iratokról tárgyaltak éppen.

Végül mire célzott megjegyzésével, melyet a zavar és *malaise*⁴⁷ nyilvánvaló jeleivel tett meg? Célja az volt, hogy megóvja Madame Doyle-t attól, hogy bármilyen dokumentumot elolvasás nélkül aláírjon.

Egy pillanatra elhallgatott.

– Ezen a hajón gyilkosság történt, majd az első gyilkosságot követően rövid időn belül két újabb. Ha most még azt is közlöm önnel, hogy az a fegyver, mellyel Mrs. Otterboume-t megölték, a Monsieur Andrew Pennington tulajdonát képező revolver, akkor bizonyára meg fogja érteni, hogy kötelessége elmondani mindent, amit tud.

Jim Fanthorp hosszú percekig némán ült.

– Különös utakon közelíti meg végső célját, Monsieur Poirot – szólalt meg végül –, de megértem és tudomásul veszem a szempontjait. Csak az a baj, hogy semmiféle konkrét információval nem szolgálhatok.

– Úgy érti, hogy csak sejtésekre támaszkodik?

– Igen.

– És ezért úgy érzi, indokolatlan lenne vádaskodni? Jogi értelemben nyilván igaza van. De jelenleg nem jogi esetről tárgyalunk. Race ezredes és jómagam egy gyilkos leleplezésén fáradozunk. Bármilyen értékes lehet, aminek ebben a hasznát vehetjük.

Jim Fanthorp ismét gondolkozott egy ideig.

– Helyes – jelentette ki. – Mit kívánnak tudni?

– Miért jött erre az útra?

– Nagybátyám, Mr. Carmichael, Mrs. Doyle angliai ügyvédje küldött. intézte Mrs. Doyle csaknem valamennyi jogi ügyét. Mint ilyen, gyakran levelezett Mr. Andrew Penningtonnal, aki Mrs. Doyle amerikai ügyeit intézi. Bizonyos apróbb jelek (amiket most nem sorolok fel) arra utaltak, hogy a dolgok nem egészen úgy folytak, ahogyan kellett volna.

– Egyszóval – szólt közbe Race –, a nagybátyja gyanakodott, hogy Pennington csaló?

Jim Fanthorp alig észrevehetően elmosolyodott és bólintott.

– Kissé talán nyersebben fogalmaz, mint én tenném, de lényegében helytálló, amit mond, uram. Nagybátyám bizalmatlanságát csak növelték különböző ürügyek, amiket Pennington felhozott, azok a tetszetős magyarázatok, melyekkel a rendelkezésére álló tőke befektetését indokolta. Ez azonban sokáig csupán ködös gyanú maradt. Időközben Miss Ridgeway váratlanul férjhez ment, és nászútra Egyiptomba utazott. A házasság hírére nagybátyám kissé megkönnyebbült, mivel tudta, hogy visszatérése után Mrs. Doyle az egész hagyaték fölött átveszi a rendelkezés jogát. Gyanakvása azonban megújulva támadt fel, amikor Mrs. Doyle levelet írt neki Kairóból, melyben mellékesen megjegyezte, hogy véletlenül összefutott Andrew Penningtonnal. Nagybátyám biztosra vette, hogy Pennington – talán ekkorra már reménytelenül belegabalyodva a sikertelen spekulációkba – megpróbál olyan papírokat aláíratni Mrs. Doyle-lal, melyek fedeznék saját sikkasztását. Mivel nagybátyám konkrét bizonyítékkal nem rendelkezett, meglehetősen nehéz helyzetbe került. Egyetlen megoldás kínálkozott mindössze: engem küldött ide repülön, a megfelelő utasításokkal, hogy derítsem ki, honnét fúj a szél. Az volt a feladatom, hogy tartsam nyitva a szemem, és ha szükséges, lépjek azonnal akcióba... biztosíthatom önöket, uraim, hogy soha nem teljesítettem kellemetlenebb megbízást. Ami azt illeti, azon a napon is, amit ön említett az imént, faragatlan tuskóként kellett viselkednem. Pocsék érzés volt, de egészében véve az eredménnyel meg voltam elégedve.

– Úgy érti, hogy sikerült felkeltenie Madame Doyle gyanakvását? – kérdezte Race.

– Nem is erre gondolok, inkább arra, hogy Pennington ettől megijedt. Biztosra vettem, hogy legalábbis egy ideig nem próbál hasonló trükkökkel előállni, és reménykedtem, hogy sikerül annyira összebarátkoznom a Doyle házaspárral, hogy valamilyen módon figyelmeztethessem őket. Őszintén

szólva Simon Doyle-on keresztül szándékoztam ezt végrehajtani. Mrs. Doyle-t az üzleti ügyek olyan erősen kötötték Penningtonhoz, hogy reménytelen lett volna közvetlenül vele próbálkoznom. Több sikerrel kecsegtetett, ha a férjén keresztül közelítem meg.

Race bólintott.

– Még egy kérdésben szeretném az őszinte véleményét hallani – hajolt előre székén Poirot. – Ha azon volna, hogy egy csalást simítson el valahogy, áldozatául Madame avagy Monsieur Doyle-t választaná szívesebben?

– Becsukott szemmel is Doyle-ra szavaznék – mosolyodott el halványan Fanthorp. – Linnet Doyle mindig is kitűnő érzékkel nyúlt az üzleti dolgokhoz. A férjéről már nem mondanám el ugyanezt; ő mindenkin vakon megbízna, és bármikor bármit aláírna. Mellesleg ezt ő maga is megerősítette.

– Egyetérték önnel. – Poirot hátradőlt, majd az ezredesre nézett: – Ez motivációnak bőven elég.

– Mindez azonban csak puszta gyanú, találgatás – szögezte le még egyszer Jim Fanthorp. – És nem *bizonyíték*.

– Ah, gyerekjáték! – legyintett Poirot. – Majd mi szerzünk rá bizonyítékot.

– Hogyan?

– Talán magától Penningtontól.

Fanthorp kételkedően rázta meg a fejét.

– Bár így volna! Nem vennék mérget rá, hogy sikerülni fog.

Race az órájára pillantott:

– Bármelyik percben itt lehet.

Fanthorp értett a célzásból, felállt és kiment.

Alig haltak el lépteik a folyosón, amikor Pennington megjelent. Maga volt a megtestesült udvariasság. Állkapcsa talán egy kicsit feszesebben ugrott előre a kelleténél, és szemei is óvatosan cikáztak körbe – ám ettől eltekintve észrevehetetlen volt a mosolygó, joviális külső mögött az ugrásra kész, tapasztalt ellenfél.

– Nos, uraim – tárta szét a karját –, ímhol vagyok.

Kényelmesen helyet foglalt, és érdeklődve figyelte őket.

– Azért kértük önt, Monsieur Pennington, hogy fáradjon ide – kezdte Poirot –, mert világos, hogy önnek különleges és közvetlen érdekeltisége van ebben az ügyben.

- Valóban? – Pennington szemöldöke megemelkedett.
 - Hát persze – válaszolt barátságosan Poirot. – Hiszen ön Linnet Ridgewayt gyermekkorától ismerte.
 - Ah! Vagy úgy! – az amerikai arca megenyhült. – Elnézését kérem, nem értettem világosan, hogy erre céloz. Igen, miként ezt már délelőtt is elmeséltem, Linnet még aranyos kis kezeslábasban mászkált négykézláb, amikor megismertem.
 - Ön közeli kapcsolatban állt az édesapjával, jól tudom?
 - Igen. Melhuish Ridgeway és én jó barátok voltunk, nagyon jó barátok.
 - És ez a kapcsolat annyira szorosnak bizonyult, hogy Melhuish Ridgeway halála előtt önt jelölte ki, hogy leánya pénzügyeiről gondoskodják, illetve annak nagykorúságáig a hatalmas örökséget kezelje.
 - Ez talán kissé leegyszerűsített fogalmazás, de végül is erről van szó. – Pennington szemében újra megjelent az éberség. Következő megjegyzése pedig még ennél is óvatosabban hangzott:
 - Természetesen nem egyedül foglalkoztam ezzel az örökséggel, mások is dolgoztak mellettem.
 - És ezek az urak élnek még?
 - Ketten már nem. De a harmadik, Mr. Sterndale Rockford, kitűnő egészségnek örvend.
 - Ő az ön partnere?
 - Igen.
 - Mademoiselle Ridgeway, ha jól tudom, házassága idején még nem volt nagykorú.
 - Jövő júliusban töltötte volna be a huszonegyet.
 - És ha addig nem megy férjhez, akkor ezután vette volna át a közvetlen irányítást a pénzügyek fölött?
 - Igen.
 - De az esküvője felgyorsította az eseményeket?
- Pennington állkapcsa megfeszült és hirtelen előreugrott.
- Már elnézést, uraim, de tulajdonképpen mi közük önöknek mindehhez?
 - Ha nincs kedve válaszolni a kérdéseinkre...
 - Ez nem kedv kérdése. Füttyülök rá, hogy mire kíváncsiak. De nem értem, hogy kötődik mindez a tárgyhoz.
 - Ugyan, Monsieur Pennington – Poirot előrehajolt, szeme elszürkült,

akár a macskáé –, a lehetséges motivációkat kutatjuk. Önnek kell tudnia a legjobban, hogy anyagi természetű okok milyen gyakran merülnek fel ilyen esetekben.

– Ridgeway végakarata szerint – közölte az amerikai barátságtalanul – Linnet szabadon rendelkezhetett vagyonával huszonegyedik életéve betöltése után, vagy – amennyiben azt megelőzően férjhez megy – korábban is.

– Minden feltétel nélkül?

– Minden feltétel nélkül.

– És ez valóban milliókat jelent?

– Valóban.

– Akkor az ön és az ön üzlettársának felelőssége egészen rendkívüli – mondta szelíden Poirot.

– Számunkra a felelősség mindennapos dolog – válaszolt kurtán Pennington. – Nem aggódunk miatta különösképpen.

– Érdekes.

Ez a rövid kis szó mintha Pennington elevenébe vágott volna.

– Mi az ördögöt akar ezzel mondani?

Poirot őszintén felelt:

– Csak azon tűnődöm, Monsieur Pennington, vajon Linnet Ridgeway váratlan házassága nem okozott-e némi zavart az ön hivatalában?

– Zavart?

– Ó, igen – zavart.

– A pokolba is, mire célozgat?

– Végző soron roppant egyszerű. A kérdés az: vajon Linnet Doyle pénzügyei tökéletes rendben vannak-e?

Pennington felállt.

– Na, ebből elég. Ami sok, az sok – és indult az ajtó felé.

– De előbb azért válaszol a kérdésekre?

– Tökéletesen rendben vannak – vágta rá Pennington.

– Akkor vajon miért ijedt meg annyira Linnet Ridgeway férjhezmenetelének híréből, hogy az első hajóval Európába jött, és megrendezte ezt az állítólagosan véletlen találkozást Egyiptomban?

Pennington 'visszalépett. Újra ura volt önmagának.

– Ostobaságokat fecseg összevissza. Mielőtt Kairóban találkoztunk, azt sem tudtam, hogy férjhez ment! Én voltam a legjobban meglepve! A levele

egy nappal azután ért New Yorkban hogy én eljöttem. Továbbították nekem, és egy héttel később kaptam kézhez.

– A *Carmanic*-on jött úgy mondta, ugye?

– Igen.

– És a levél azután ért New Yorkba, hogy a *Carmanic* elindult?

– Még hányszor ismétljem meg magának?

– Különös – mondta válasz helyett Poirot.

– Miért volna különös?

– Azért, mert a bőröndjein nem láttam a *Carmanic* csomagfelvevő címkéjét. Egyetlen friss címke van rájuk ragasztva, és az a *Normandie*-é. A *Normandie* viszont, ha jól emlékszem, két nappal a *Carmanic* után futott ki New Yorkból.

Az amerikai zavartan pislogott maga elé.

– Nézze, Mr. Pennington– szólt közbe Race –, jó okunk van azt hinni, hogy a *Normandie*-n kelt át az óceánon, és nem a *Carmanic*-on, amint állította. Ebben az esetben azonban Mrs. Doyle levelét még New Yorkban meg kellett kapnia. Nincs értelme tagadnia, már csak azért sem, mert mi sem könnyebb, mint ellenőriztetni az utaslistát a hajózási társaságnál.

Pennington szórakozottan egy szék után nyúlt és leült. Arca kifejezéstelenül meredt a semmibe. A maszk mögött azonban egymást kergették fejében a gondolatok, és a következő lépéseket próbálta kitalálni.

– Uraim, elismerem, kifogtak rajtam. Úgy igaz, ahogy mondják. De megvoltak az okaim, amiért úgy cselekedtem, ahogy végül cselekedtem.

– Efelől nincsenek kétségeink – vágta rá Race kurtán.

– És ha ezeket kiszolgáltatom önöknek, számítanom kell a diszkréciójukra.

– Megbízhat bennünk. De természetesen a tények ismerete előtt semmit nem ígérhetek.

– Nos... – sóhajtott fel Pennington. – Akkor legjobb, ha töredelmesen bevallok mindent. A helyzet az; hogy Angliában valami disznóság történik Linnet pénzével. Ez érthetően aggasztott engem. Levelezéssel ilyen természetű dolgokat nem lehet kideríteni. Egyetlen dolgot tehettem: átjöttem, hogy a saját szememmel győződjek meg a tények állásáról.

– Mit ért pontosabban „disznóság” alatt?

– Alapos okom van feltételezni, hogy Linnetet becsapják.

– Kicsoda?

– Az angol ügyvédje. Magától értetődően az ilyesféle vádakkal nem lehet csak úgy dobálózni. Ezért úgy határoztam, hogy átjövök, és személyesen nézek a dolgok után.

– Ez valóban éber és gondos munkájának ékes bizonyítéka, Mr. Pennington. De ha így történt, miért ez a kis csalás a meg nem kapott levéllel?

– Uraim... – tárta szét kezét az amerikai. – Nem ronthattam rá egy nászúton levő házaspárra anélkül, hogy erre valami okot meg ne nevezzek. Azt sütöttem ki, hogy legjobban hangzik a véletlen találkozás. Nem beszélve arról, hogy semmit sem tudtam a férjről, aki esetleg szintén benne lehetett a buliban.

– Azaz voltaképpen nem saját érdekében cselekedett így, hanem pusztán segíteni vágyásból – szögezte le szárazon Race.

– Ön fogalmazott így, ezredes.

Csend támadt. Race Poirot-ra pillantott. Az előredőlt, minden egyes szót megnyomva mondta:

– Monsieur Pennington, egyetlen szót sem hiszünk el a meséjéből!

– Mi a fenét nem hisz ezen? És mi a fenét hisz egyáltalán?

– Azt hisszük, hogy Linnet Ridgeway váratlan házassága önt anyagilag szorult helyzetbe hozta. Ön lóhalálában idesietett, hogy megpróbáljon valamiféle kivezető utat találni a bajból, azaz időt nyerni. Ez a terve megbukott, miután sikertelenül igyekezett Madame Doyle aláírását kicsikarni bizonyos dokumentumokra. Ezek után, amikor felfelé hajóztunk a Níluson, Abu Szimbel szikláinál ön meglazított egy sziklatömböt, ami lezuhant, és alig tévesztette el a kiszemelt áldozatot...

– Maga megőrült!

– Azt hisszük továbbá, hogy hasonló körülmények álltak elő a visszafelé vezető út során is. Azaz: lehetőség nyílt rá, hogy eltegye Madame Doyle-t láb alól egy olyan pillanatban, amikor halálával szinte teljes bizonyossággal egy másik személyre terelődne a gyanú. Ezenkívül nemcsak hisszük, de *tudjuk*, hogy az ön revolverével ölték meg Mrs. Otterbourne-t, amikor éppen megnevezni kívánta azt a bizonyos személyt, akiről teljes joggal hitte, hogy Linnet Doyle és Louise Bourget meggyilkolásával vádolható...

– Az ördögbe is! – tört ki az amerikai, félbeszakítva Poirot szónoklatát. – Hová akar kilyukadni? Teljesen elment az esze? Mi okból akartam Linnet

halálát? A pénzét nem én kaptam volna; hiszen a férj örököl mindent. Miért nem őt vádolják? Ő valóban nyert ezzel... én nem.

– Doyle egyszer sem hagyta el a szalont aznap este, míg a lábába nem lőttek – szólalt meg hidegen Race. – Egy doktor és egy ápolónő – mindketten elfogulatlan és megbízható emberek – egybehangzó véleménye szerint a sebesülés után egyetlen lépést sem tudott tenni. Simon Doyle tehát nem ölhetette meg a feleségét. Nem ölhetette meg Louise Bourget-t. És végképp nem ölhetette meg Mrs. Otterbourne-t. Ezt ön éppen úgy tudja, mint mi.

– Tudom, hogy nem ő tette. – Pennington hangja valamelyest nyugodtabb volt. – A kérdésem mindössze annyi: miért pont az én nyakamba akarják varrni, amikor semmi előnyt nem remélhetek Linnet halálából?

– De hát kedves uram – Poirot hangja leginkább egy doromboló macskáéra emlékeztetett –, ez csupán csak nézőpont kérdése. Madame Doyle remek üzleti érzéssel rendelkezett, tökéletesen ismerte a saját pénzügyi befektetéseit, és éles szemével bármiféle szabálytalanságot észrevett. Amint átveszi az örökséget – márpedig az Angliába való visszaérkezésük után az első dolga lett volna –, a gyanúja nyomban feltámad. De ezt most már nem teheti meg, férje pedig, miként helyesen megállapította, mindent örököl, s így a helyzet jelentős mértékben megváltozott. Simon Doyle-nak sejtelte sincs felesége üzleti tevékenységéről, annyit tud mindössze, hogy roppant gazdag asszony volt. Ő egyszerű, bárkiben megbízó alkat. Az ön számára gyerekjáték lett volna bonyolult kimutatásokat elé tenni, melyekben a valódi adat elbújt volna a különböző számítások szövevényében, és elodázhatta volna az örökség átruházását a jogi formalításokra vagy a gazdasági válságra hivatkozva. Azt hiszem, jelentős különbséget jelent az ön számára, hogy a feleséggel avagy a férjjel kell tárgyalnia.

Pennington vállat vont.

– A maga fantáziája nem ismer határokat.

– Az idő majd megmutatja.

– Mit mondott?

– Azt mondtam: az idő majd megmutatja! Három halálesetről – három gyilkosságról van szó. A nyomozás nyilvánvalóan mélyrehatóan utána fog nézni Madame Doyle pénzügyi helyzetének.

Figyelmét nem kerülte el, hogy az amerikai teste elernyed, és tudta, hogy a küzdelmet megnyerte. Jim Fanthorp gyanúja nem volt alaptalan.

– Ön nagyban játszott, és veszített– folytatta. – Semmi értelme a további blöffölésnek.

– Maga ezt nem érti – motyogta Pennington. – Minden rosszul jött ki. Az árfolyamok zuhantak, a tőzsde valósággal megőrült. De már előkészítettem a visszatérést. Ha nem jön közbe váratlan esemény, június közepére minden a legnagyobb rendben lett volna.

Remegő kézzel megpróbált rágyújtani egy cigarettára. Nem sikerült.

– Az a szikla – mélázott el Poirot – nyilván csak egy hirtelen és csábító ötlet volt. Azt gondolta, senki sem veszi észre.

– Csak véletlen volt. Esküszöm, hogy véletlen volt! – Pennington egészen előredőlt, szemében félelem vibrált. – Megbotlottam és nekiestem. Esküszöm, hogy csak véletlen volt...

A két férfi nem válaszolt.

Pennington egyszerre összeszedte magát. Roncsa volt csak korábbi önmagának, de a küzdőszellem még nem hagyta el egészen.

– Nem varrhatják a nyakamba, uraim! Baleset volt. És nem én lőttem le. Értik? Nem fogják a nyakamba varrni, ha megfeszülnek, sem fogják! És kiment.

26

Amikor az ajtó becsukódott utána, Race nagyot sóhajtott.

– Többet szedtünk ki belőle, mint reméltem. Beismerte a csalást, beismerte a gyilkossági kísérletet. Ennél tovább nem is mehettünk volna. Egy gyilkossági *kísérletet* még csak bevall valaki, de nem tudtuk volna rávenni, hogy a valóban elkövetett bűntényt is bevallja.

– Néha az is lehetséges – válaszolt Poirot. Macskaszeme álmodozón bámult a levegőbe.

Race kíváncsian pillantott rá.

– Van valami terve?

Poirot biccentett. Majd, minden mondatot egy ujja felemelésével kísérve, sorolni kezdte:

– Az asszuáni kert. Mr. Allerton kijelentése. A két körömlakkos üveg. Az én borosüvegem. A bársonykendő. A foltos zsebkendő. A pisztoly, ami ott maradt a lövés színhelyén. Louise halála. Madame Otterbourne halála... Igen, minden egybevág, barátom. Pennington nem tehet!

– Mi? – meredt rá Race.

– Pennington nem tehetett. Megvolt rá az *oka*, valóban. Megvolt benne a *szándék* is, elismerem. Sőt, meg is *kísérelte, mais c'est tout*.⁴⁸ Ennek a gyilkosságnak az elkövetéséhez olyan tulajdonságok kellettek, amik nem jellemzők Penningtonra. Ez a bűntény vakmerőséget, gyors és hibátlan kivitelezést, bátorságot, találékony és agyafűrt tervezést igényel, olyan embert, aki fűtyül a veszélyre. Pennington nem rendelkezik ezekkel a tulajdonságokkal. Ő nem követne el gyilkosságot, hacsak nem száz százaléig biztos az eredményben. Márpedig ez a gyilkosság távolról sem volt bebiztosítva. A sikere egyetlen hajszálon múlt csupán. A kivitelezéséhez merészségre volt szükség. Pennington nem merész. Ő csak ravasz.

Race elismerően nézett rá.

– Azt hiszem, úgy lehet, ahogy mondja.

– Reméljük. Van még egynéhány apróság... a távirat például, amit Linnet Doyle véletlenül felbontott. Ezeket még jó lenne kiderítenünk.

– A kutyafáját, elfelejtettük megkérdezni Doyle-t. Éppen akkor kezdte mesélni, amikor szegény Otterbourne mama megjelent. Menjünk, és kérdezzük ki megint!

– Azonnal. Előbb azonban szeretnék még valakivel szót váltani.

– Kivel?

– Tim Allertonnal.

– Allertonnal? – vont a szemöldökét az ezredes. – Hát, ha kívánja, idehívathatom.

Megnyomta a csengőgombot, és elküldte a stewardot Timért. A fiatalember kérdően nézett rájuk, amikor belépett.

– Azt mondja a steward, hogy beszélni akarnak velem...

– Úgy van, Monsieur Allerton. Foglaljon helyet.

Tim leült. Arca érdeklődő volt, de mintha egy kicsit unná már a kérdezősködéseket.

– Mit tehetek önökért? – kérdezte udvariasan, bár távolról sem lelkesen.

– Egyelőre csak azt kérném öntől, hogy hallgasson meg – válaszolt Poirot.

Tim még mindig udvariasan, de értetlenül bámult rá.

– Ahogy kívánja. A világ legkitűnőbb hallgatója vagyok. Biztosra veheti, hogy mindig a megfelelő pillanatban fogom kimondani a megfelelő indulatszavakat.

– Nagyon kedves öntől. Az indulatszavak remekül jönnek majd. *Eh bien*, el is kezdeném. Amikor először találkoztam az édesanyjával és önnel Asszuánban, rögtön vonzónak találtam a társaságukat. Az édesanyja a legkedvesebb emberek közé tartozik, akikkel valaha is találkoztam...

Az unatkozó arc megélénkült egy pillanatra, most látszott rajta először valódi érzelem.

– Valóban különleges asszony – bólintott.

– De önök mellett még valaki felkeltette az érdeklődésemet. Ön említést tett egy bizonyos hölgyről.

– Valóban?

– Igen, Mademoiselle Joanna Southwoodra gondolok. Tudja, mostanában gyakran hallottam ezt a nevet.

Hatásszünetet tartott, majd folytatta:

– Az elmúlt három év során rengeteg fejtörést okozott a Scotland Yardnak egy ékszerrablás-sorozat. A rablók módszere mindig ugyanaz: az ékszer eredetijét a megszólalásig hű utánzattal cserélik ki. Japp főfelügyelő barátom arra a következtetésre jutott, hogy a rablások nem egy ember munkájára utalnak, szerinte ketten dolgoznak össze, mégpedig rendkívül ügyesen. És mivel a rablók nyilvánvalóan töviről heggyre ismerték az előkelő társaságok belső szokásait, ez arról győzte meg Japp főfelügyelőt, hogy maguk is ezekhez a körökhöz tartoznak. Hosszú nyomozómunka után figyelme Mademoiselle Joanna Southwoodra összpontosult. Ugyanis valamennyi áldozat az ő barátja vagy legalábbis ismerőse volt, és valamennyien kölcsönözték vagy más módon rövid időre odaadták neki a kérdéses ékszereket. Gyanús körülmény volt az is, hogy életmódja messze meghaladta a jövedelme kínálta lehetőségeket. Másrészt viszont ahhoz sem fért kétség, hogy magát a rablást, azaz a hamisítvány kicserélését az eredetivel, nem követhette el. Számos esetben még csak nem is tartózkodott Angliában abban az időben, amikor a csere történt. Így apránként összeállt a kép Japp főfelügyelő fejében. Mademoiselle Southwood egy időben tagja volt egy cégnek, mely modern ékszerekkel foglalkozott. A felügyelő gyanította, hogy az ifjú hölgy megszerezte a szóban forgó ékszert, pontos rajzot készített róla, majd a rajz alapján másolatot csináltatott kevésbé ismert, de jó pénzért tisztességtelen munkára is hajlandó ékszerészekkel. Végül a munka harmadik fázisában egy második személy ügyesen

végrehajtotta a cserét, valaki, akire sosem lehetett volna rábizonyítani, hogy korábban nála voltak az ékszerek, és egyáltalán, hogy bármit is tudna a drágakövek másolásáról és utánzásáról. Erről a másik személyről Japp főfelügyelő semmit sem tudott kideríteni. Beszélgetés közben ön elejtett bizonyos megjegyzéseket, amiket határozottan érdekesnek találtam. Az eltűnt gyűrű Mallorcán, azután az ön jelenléte egy fogadáson, ahol az egyik ilyen csere kiderült, és egyáltalán: közeli kapcsolata Mademoiselle Southwooddal. Feltűnőnek tartottam azt is, milyen rossz néven vette pusztán jelenlétemet, és mennyire igyekezett az édesanyját lebeszélni arról, hogy barátságos legyen irányomban. Ez természetesen jelenthetett volna közönséges ellenszenvet is, de ebben nem hittem. Hiszen nagyon is azon volt, hogy mindezt barátságos és szívélyes álarc mögé rejtse. *Eh bien*. Linnet Doyle halála után kiderült, hogy eltűnt a gyöngysor. Megérti, hogy azonnal önre kellett gondolnom! De nem voltam egészen elégedett. Amennyiben valóban ön a partnere Mademoiselle Southwoodnak (aki bizalmas barátnője volt Linnet Doyle-nak!) – miként gyanítottam – akkor ki kellett volna cserélnie gyöngysort az utánzatra, és nem csak úgy ellopni. Ám csakhamar váratlanul megkerül a gyöngysor, és mit fedezek fel? Hogy nem igazi, hanem hamisítvány. – És ettől pillanattól kezdve világos, ki a valódi tolvaj. Az utánzatot lopták el és szolgáltaták vissza, azt az utánzatot, amit ön korábban az eredetivel kicserélt!

Ránézett a fiatalemberre. Tim barnára cserzett bőre alatt is elsápadt. Távolról sem volt olyan kitartó és szívós ellenfél, mint Pennington; de azért, amikor megszólalt, hangjának megpróbálta még a korábbi, könnyed színt kölcsönözni:

– Valóban? És ha így volna ugyan hová dugtam el a gyöngysort?

– Azt is tudom.

A fiatalember arca megnyúlt... most már feladta.

– Egyetlen helyen lehet csak – folytatta lassan Poirot. Gondolkoztam, és a logikus gondolkodás azt sugallja, hogy így kell lennie. A gyöngysor, Monsieur Allerton, kabinja falán lógó rózsafüzérben van elrejtve. A rózsafüzér szemei aprólékos gonddal vannak kifaragva gondolom ön csináltatta külön erre az alkalomra. A szemeket szét lehet csavarozni, bár ez egyáltalán nem látható kívülről. Minden egyes szembe beleragasztott egy gyöngyszemet. A legtöbb rendőrségi kutatás során tiszteletben tartják a

vallási szimbólumokat, hacsak valami igazán feltűnőt nem találnak rajtuk. Ön számított erre. Azon is gondolkoztam, vajon hogyan juttathatta el önnek Mademoiselle Southwood a hamisítványt. Csakis azután tehetette, hogy önök eljöttek Mallorcáról, hallván, hogy Madame Doyle ide tart nászútra. Az én elméletem szerint valószínűleg egy könyvben küldhette, melynek a közepébe előzőleg lyukat vájt. A könyv sarkai a csomagolásnál kilátszanak, és egy könyvet gyakorlatilag sosem bontanak fel a postán vagy a vámon.

Csend támadt – hosszú, néma csend. Végül Tim szólalt meg:

– Nyert! – mondta csendesen. – Jó játék volt, de végre túl vagyok rajta. Gondolom, most már nincs más hátra, mint lenyelni a keserű pirulát.

Poirot szelíden bólintott.

– Tud róla, hogy látták azon az éjszakán?

– Láttak? – meredt rá Tim.

– Igen, a múlt éjjel látta valaki, amint valamivel egy után kilépett Linnet kabinjából.

– Nézze csak, mire akar kilyukadni...? Nem én öltem meg! Megesküszöm rá! Soha nagyobb zűrben még nem voltam! Hogy miért pont azt a rohadt éjszakát kellett kiválasztanom, amikor annyi mást választhattam volna! Borzalmas volt!

– Igen, kellemetlen percek lehettek ismerte el Poirot. – De most, hogy kiderült az igazság, esetleg segíthet nekünk. Élt még Madame Doyle, amikor ellopta a gyöngysort?

– Halvány sejtelmem sincs – válaszolt rekedten Tim. – Istenemre, Monsieur Poirot, nem tudom! Beszélgetés közben kiszedtem belőle, hová teszi este – az ágya melletti kis asztalra. Beosontam, óvatosan kitapogattam az asztalt, elvettem a gyöngysort, helyébe tettem az utánzatot, és már ott se voltam. Természetesen feltételeztem, hogy alszik.

– Hallotta a lélegzését? Arra nyilván figyelt azért?

Tim feszülten gondolkozott.

– Nagy volt a csönd, igen, nagy volt a csönd. Nem emlékszem rá, hogy lélegzést hallottam volna.

– Érzett füstszagot a levegőben? Hiszen, ha nem sokkal azelőtt elsütöttek egy pisztolyt, a füstszag még ott kellett hogy legyen.

– Nem hinném. Legalábbis nem tűnt fel.

Poirot felsóhajtott.

- Akkor egy tapodtat sem jutottunk előrébb.
- Ki látott meg? – kérdezte kíváncsian Tim.
- Rosalie Otterbourne. A hajó másik oldala felől jött, és észrevette magát, amint kilép Linnet kabinjából, és bemegy a sajátjába.
- Tehát ő mondta önnek.
- Nem egészen – igazította ki Poirot kedvesen –, ő *nem* mondta!
- De hát akkor honnan tudja?
- Nézze, én Hercule Poirot vagyok! És nekem nincs rá szükségem, hogy ki is mondják az ilyesmit! Amikor megkérdeztem tőle, tudja, mit válaszolt? Azt felelte: „Nem láttam senkit!” És hazudott!
- De miért?
- Talán, mert úgy gondolta, hogy az a férfi gyilkolta meg Madame Doyle-t, akit észrevett. Hiszen ez elég valószínűnek tűnt, érti már?
- Eggyel több ok, hogy azonnal jelentse.
- Poirot vállat vont.
- Úgy látszik, ő másképpen gondolkodott.
- Egészen rendkívüli ez a lány. – Tim hangja mintha megremegett volna. – Rettenetes dolga lehetett az anyja mellett.
- Valóban, nem volt könnyű élete.
- Szerencsétlen – mormolta maga elé Tim. Aztán felkapta a fejét, és Race-re nézett.
- Nos, uram, mit szándékszik tenni velem? Elismerem, hogy elemeltem a gyöngysort Linnet kabinjából, és meg fogják találni, pontosan ott, ahol Monsieur Poirot sejtete. Bűnösnek vallom magam. Miss Southwooddal kapcsolatban azonban semmit nem fogadok el. Bármire gyanakodnak is, semmiféle bizonyítékuk nincsen ellene. Az pedig az én dolgom, hogy honnan szereztem be a hamis gyöngysort.
- Milyen korrekt! – morogta Poirot.
- Legyünk mindig úriemberek! – csillant meg Tim szeme, majd komolyra váltott: – Bizonyára el tudja képzelni, mennyire zavart, amikor láttam, hogy anyám úgy ragaszkodik magához. Nem vagyok én olyan kemény fiú, aki élvezné a sikeres detektív állandó társaságát, közvetlenül egy ilyen kockázatos buli előtt! Lehet, hogy valaki ebben élvezetét találta volna, én nem. Sőt, őszintén szólva, elég ijesztőnek tartottam.
- Azért a végrehajtástól nem riasztotta vissza...

– Annyira azért nem gyulladtam be – vont vállat Tim. – Valamikor így is, úgy is ki kellett cserélnem a gyöngysort, és a hajón különösen jó alkalom kínálkozott rá. A kabinom majdnem hogy szomszédos volt a Linnet-ével, és őt annyira elfoglalta a saját baja, hogy aligha vette volna észre a cserét.

– Ha ez tényleg így történt, kíváncsi vagyok, vajon...

– Mire kíváncsi? – kapta fel a fejét a fiatalember.

Poirot megnyomta a csengőt.

– Megkérjük Mademoiselle Otterbourné-t, hogy fáradjon ide néhány percre.

Tim összehúzta a szemöldökét, de nem szólt. Belépett az egyik steward, meghallgatta az utasítást, majd távozott.

Rosalie néhány perc múlva megérkezett. Sírástól vörösen csillogó szeme tágra nyílt, amint észrevette Timet. A korábbi bizalmatlan és dacos kifejezés teljesen eltűnt az arcáról. Leült, és szó nélkül nézett Race-re, majd Poirot-ra.

– Igazán nagyon sajnálom, hogy megint zargatnunk kellett önt, Miss Otterbourne! – kezdte Race gyöngéden. Bosszantotta kicsit, hogy Poirot újból hívatta a lányt.

– Nem számít – válaszolt halkán Rosalie.

– Egy-két pont még tisztázásra szorul – vette át a szót Poirot.

– Amikor legutóbb megkérdeztem önt, látott-e valakit ma hajnalban egy óra tízkor a jobb oldali fedélzeten, azt válaszolta, hogy senkit sem látott. Szerencsére az ön segítsége nélkül is sikerült kiderítenem az igazságot. Monsieur Allerton bevallotta, hogy múlt éjjel járt Linnet Doyle kabinjában.

A lány gyorsan Timre pillantott, aki komor és merev arccal bólintott.

– Helyesen mondtam az időpontot, Monsieur Allerton?

– Helyesen – válaszolt a fiatalember.

Rosalie hosszasan ránézett. Ajka megremegett, lassan szétnyílt...

– De nem maga, ugye, nem maga...

– Nem, nem én öltem meg! – válaszolt gyorsan Tim. – Tolvaj vagyok, de gyilkos nem. Előbb-utóbb úgyis kiderül, hát legjobb, ha megtudja: a gyöngysorát akartam elemelni.

– Monsieur Allerton azt vallotta – szólt közbe Poirot hogy az éjjel beosont Linnet Doyle kabinjába, és a gyöngysort kicserélte egy utánzatra.

– Tényleg ezt tette? – kérdezte Rosalie Timtől. Gyermekien szomorú,

kisírt, komoly szeme várakozva figyelte a fiatalembert.

– Tényleg – felelte az.

Csend támadt. Race kényelmetlenül feszengett a széken.

– Ez tehát Monsieur Allerton vallomása – folytatta pedánsan Poirot –, melyet részben megerősít az, amit öntől hallottunk. Azaz, bizonyított tény, hogy járt Linnet Doyle kabinjában az éjszaka során, arra azonban egyelőre nincs bizonyíték, hogy valójában mit is csinált ott.

– De hát maga tudja! – meredt rá Tim.

– Mit tudok?

– Hát... tudja, hogy a gyöngysorért mentem oda.

– *Mais oui, mais oui!* Tudom, hogy önnél van a gyöngysor, de azt nem tudom, hogy mikor szerezte meg! Hozzájuthatott az elmúlt éjszaka *előtt* bármikor! Hiszen az imént említette, hogy Linnet Doyle nem vette volna észre a cserét. Ebben egyébként én magam nem volnék ilyen biztos, úgyhogy tételezzük fel inkább, hogy igenis észrevette! Sőt, még arra is rájött, ki csinálta...! Tételezzük fel, hogy múlt éjjel megfenyegette önt, hogy az egészet nyilvánosan leleplezi, és ön tudta, hogy ezt komolyan is gondolja...! Tételezzük fel, hogy ön kihallgatta a jelenetet Jacqueline de Bellefort és Simon között, majd amikor a szalon kiürült, besettenkedett, biztonságba helyezte a fegyvert, és egy órával később, amikor már a hajón minden elcsendesedett, belopódzott Linnet Doyle kabinjába, és egyszer s mindenkorra megszabadult a leleplezés veszélyétől...

– Te jóságos isten! – nyögött fel Tim. Megkínzott, gyötrődő szeme némán bámult hamuszürke arcából Hercule Poirot-ra. Ő azonban még nem fejezte be.

– Ám még valaki meglátta önt. Louise, Madame Doyle komornája. Másnap megkereste, és zsarolni akarta. Fizessen, mégpedig bőkezűen, különben elmondja nekünk, amit tud. Ön gyorsan átlátta, hogy ha engedelmeskedik a zsarolásnak, az a vég kezdetét jelenti. Úgy tett tehát, mintha mindenbe beleegyezne, és megbeszélte a lánnyal, hogy közvetlenül ebéd előtt a kabinjába viszi a pénzt. Ott viszont, amikor a lány elfordult, hogy megszámlolja a bankjegyeket, ön leszúrta. De ezúttal sem járt szerencsével! Valaki épp akkor pillantotta meg, amikor belépett a lány kabinjába – Poirot félig Rosalie-hoz fordult –, az ön édesanyja. Újra cselekednie kellett, kockázatosan, örült módon, ám nem volt más választása!

Ön, is jelen volt, amikor Pennington korábban említést tett a revolveréről. Besietett az ő kabinjába, megkereste a fegyvert, hallgatódzott dr. Bessner kabinja előtt, és hidegvérrel agyonlőtte Mrs. Otterbourne-t, éppen amikor a gyilkos kilétét akarta felfedni.

– Nem, nem! – sikoltott fel Rosalie. – Nem ő tette! Nem ő tette!

– Ezek után nem volt más hátra: menekülnie kellett, a hajó tatja felé rohant. És amikor én is arrafelé szaladtam ön után, egyszerűen megfordult, és úgy tett, mintha az *ellenkező* irányból futna lélekszakadva. Kesztyűt húzott, mielőtt a revolverhez nyúlt volna, és ezt a kesztyűt adta át nekem később, amikor a fegyvert fel akartam venni a földről...

– Isten a tanúm rá, hogy ez nem igaz, egyetlen szó sem igaz az egészből! – Tim hangja – reszkető és bizonytalan hang – egyáltalán nem volt meggyőző.

Rosalie Otterbourne hamarabb ocsúdott fel.

– Persze hogy nem igaz! Monsieur Poirot tudja, hogy nem igaz! De nyilván megvan rá az oka, hogy mindezt így mondta el nekünk.

Poirot ajka körül fanyar kis mosollyal a lányra tekintett. Feltartotta a kezét annak jeléül, hogy megadja magát.

– Mademoiselle agya úgy vág, akár a borotva! De azért, ugye, egyetlen velem... így is történhetett volna?

– Mi az ördög...? – kezdte volna Tim dühösen, ám Poirot leintette.

– Mindössze azt kívántam elérni, hogy megértse, milyen könnyen lehetne önt ezekkel a gyilkosságokkal vádolni! Ezek után hadd mondjak valamit, aminek talán jobban fog örülni. Eddig még nem volt rá időm, hogy megvizsgáljam a rózsafüzért a kabinjában. És hát... könnyen előfordulhat, hogy mire időt tudok szakítani rá, már semmit sem találok ott. Márpedig, mivel Mademoiselle Otterbourne ragaszkodik hozzá, hogy *senkit* sem látott a fedélzeten tegnap éjjel, *eh bien*, vádemelésről szó sem lehet. A gyöngysort egy kleptomániás lopta el, aki azóta már vissza is szolgáltatta. Az ajtó melletti kis dobozba tettem, ha esetleg lesz idejük, győződjenek meg róla saját szemükkel!

Tim most már végleg feladta. Percekig ült egyetlen hang nélkül. Amikor végre megszólalt, a szavak botladozva hagyták el az ajkát, bár meglehet, hogy hallgatójuk azért meg volt elégedve.

– Köszönöm! – makogta. – Nem lesz szükség rá, hogy még egyszer kinyissa a kiskaput!

Felálltak, Rosalie ment előre, Tim követte, de az ajtó mellett még felkapta a kis kartondobozt.

Egymás mellett ballagtak végig a fedélzeten. Tim egyszerre csak felemelte a doboz fedelét, kivette belőle a hamis gyöngysort, és olyan messzire hajította a Nílusba, amilyen messze csak bírta.

– Ez az! Vége! Mire a dobozt visszaviszem Poirot-nak, benne lesz az eredeti. Micsoda örült voltam, hogy ebbe az egészbe belementem!

– Miért kezdte el egyáltalán? – kérdezte halkán a lány.

– Miért kezdtem el? Ó, nem is tudom. Unalom... lustaság... az ötlet izgalmasnak tűnt. Annyival érdekesebb volt, mint a napi nyolcórás munka egy dohos hivatalban. Tudtam, hogy mocskos dolog, de valami rettenetesen vonzott, valószínűleg a kockázat.

– Azt hiszem, értem.

– Lehet, de te sosem tennél ilyet.

Rosalie néhány percig gondolkozott, majd lehajtotta fiatal, szép, komoly fejét.

– Nem, nem tennék ilyet.

– Ó, drágám szólalt meg a fiatalember –, olyan kedves vagy. Olyan kimondhatatlanul kedves. Miért nem vallottad be, hogy láttál az éjjel?

– Félttem... hogy téged fognak gyanúsítani.

– Te nem engem gyanúsítottál?

– Nem. Nem akartam elhinni, hogy képes volnál megölni bárkit is.

– Nem is. Nem olyan fából faragtak, mint a valódi gyilkosokat. Én csak egy nyomorúságos kis besurranó tolvaj vagyok.

A lány félénken kinyújtotta a kezét, és megérintette Tim karját.

– Ne mondd ezt...

Tim megragadta a kezét.

– Rosalie... képes lennél... izé, tudod, hogy értem? Meg fogsz vetni világeletemben, és a szememre veted, amit tettem?

– Te is szememre vethetnél egyet s mást... – mosolyodott el halványan a lány.

Rosalie... drágám...

A lány azonban még habozott.

– És... Joanna?

– Joanna? – kiáltott fel Tim. – Olyan vagy, mint anya! Füttyölök Joannára!

Ha éppen tudni akarod, lóarca van, és a szeme olyan, mint valami ragadozó madáré! Kevés nőt láttam életemben, aki csúnyább lenne nála.

Rosalie-nak még valami eszébe jutott:

– Anyádnak nem kéne tudni erről az egésztől!

– Nem is tudom – gondolkozott el Tim. – Talán majd elmondom neki egyszer. Anya erős természet, szembe tudna nézni vele. Lehet, hogy nem is árt, ha eloszlatom a velem szemben táplált anyai illúzióit. Azonkívül meg fog könnyebbülni, ha megtudja, hogy a kapcsolatom Joannával valóban csak üzleti természetű volt, és ennek fejében majd mindent megbocsát.

Mrs. Allerton kabinjához értek, és Tim erőteljesen bekopogott.

Az ajtó kinyílt, Mrs. Allerton kérdően nézett rájuk.

– Rosalie és én... – kezdte Tim, aztán elhallgatott.

– Ó, kedveseim! – mosolyodott el az anya. Átölelte Rosalie-t. – Drága, drága kislányom... Mindig reménykedtem, de tudod, Tim olyan undok volt, és úgy tett, mintha nem is tetszenél neki. Persze én átláttam rajta.

– Ön mindig annyira kedves volt hozzám! – suttogta Rosalie. – Mindig azt kívántam... azt kívántam...

Nem tudta befejezni a mondatot, boldogan, zokogva borult Mrs. Allerton vállára.

27

Amikor Tim és Rosalie után becsukódott az ajtó, Poirot bocsánatkérően pislogott Race ezredesre, aki zordan bámult a levegőbe.

– Nem haragszik ezért a kis színjátékért, ugye?– kérdezte bűnbánóan Poirot. – Nem volt éppen szabályos, tudom, de a végén olyan jó volt nézni, hogy mennyire örültek.

– Az bezzeg nem érdekelte, hogy *én* örülök-e ennek a cirkusznak!

– Megkedveltem ezt a *jeune fille*-t! Ő pedig szereti a fiatalembert. Remek pár lesz belőlük! A lány rendelkezik azzal a tartással, amire... hm, Monsieur Allertonnak meglehetősen szüksége van, Mrs. Allerton rajong a lányért... minden a lehető legpompásabban egybevig.

– S a házasságot az égiek Hercule Poirot-val karöltve hozzák létre. Mindehhez mit kell nekem hozzáadnom? Mindössze hallgassak egy megtörtént bűntényről!

– De *mon ami*, hiszen mondtam az imént, hogy csak feltevésekre támaszkodhatunk!

– Na mindegy! – Race váratlanul elvigyorodott. – Végül is én sem vagyok az a szívtelen rendőrnnyomozó. És valószínűleg ez a szerencsétlen fickó ezentúl nem mászkál többé görbe utakon. A lány pedig amúgy is kordában fogja tartani, ő valóban tisztességes. De nem is emiatt panaszkodom, hanem amiatt, ahogyan *velem* bánik, barátom! Türelmes alkat vagyok, de az én türelmemnek is vége szakad egyszer. *Tudja*, hogy ki követte el a három gyilkosságot a hajón vagy *nem tudja*?

– Persze hogy tudom!

– Akkor viszont mire jó ez a sok köntörfalazás?

– Úgy érzi, hogy a magam szórakoztatására csak a mellékszálakkal foglalkozom? Ez piszkálja a csőrét, barátom? Téved, ha így gondolkozik! Egyszer valamelyik kis ügyemmel kapcsolatban egy archeológiai expedíciót kellett kísérnem, és ott megtanultam valami fontosat. Az ásatások során, ha találnak valamit a földben, először is roppant gondosan mindentől megtisztítják. Elviszik a fellazult földet, egy késsel eltávolítanak mindent a leletről, míg végül ott marad a tárgy magában, minden idegen, zavaró tényezőtől megszabadítva, készen rá, hogy lerajzolják és lefényképezzék. Ezt igyekszem most én is utánózni: eltávolítok minden zavaró momentumot annak érdekében, hogy a kendőzetlen igazság teljes fényében csilloghasson.

– Pompás! – jelentette ki Race nem túlságosan lelkesen. – Lássuk, hogyan csillog a kendőzetlen igazság! Nem Pennington volt. Nem az ifjú Allerton volt. Feltételezem, hogy nem is Fleetwood volt. Akkor most a változatosság kedvéért elárulná, hogy ki volt?

– Kedves barátom, éppen ezt akarom önnek elmondani!

Kopogtak. Race elfojtott egy káromkodást. Dr. Bessner és Cornelia léptek be. A lány elkeseredettnak látszott.

– Ó, Race ezredes! – kiáltott fel. – Miss Bowers az imént mondott el mindent Marie néniről. Ez egyszerűen borzalmas! Azt is mondta, hogy nem képes egyedül hordozni a felelősséget tovább, és hogy jobb, ha én is megtudom, mivel amúgy is a családhoz tartozom. Először el sem tudtam hinni, de dr. Bessner igazán csodálatosan viselkedett.

– Ugyan, dehogy! – szabadkozott szerényen a doktor.

– Olyan kedvesen magyarázta el, hogy miért is van ez, és hogy az ilyen emberek nem is tehetnek róla. A klinikáján már foglalkozott kleptomániásokkal. És azt is elmagyarázta, hogy ez gyakran egy rejtett

neurózis következménye.

Cornelia leplezetlen bámulattal ismételte az orvos szavait.

– Az egész valahol mélyen a tudatalattiban gyökeredzik; néha csak egy egészen apró kis dolog az oka, ami az emberrel gyerekkorában történt. És dr. Bessner már meggyógyított betegeket úgy, hogy arra készítette őket, hogy elgondolkozzanak és rájöjjenek, mi is lehetett ez a kis dolog.

Elhallgatott egy pillanatra, de csak azért, hogy mély lélegzettel folytassa:

– De ez azért rettenetesen aggasztó, mert esetleg kitudódhat. New Yorkban elviselhetetlen lenne az otthoniaknak. Az összes szennylapok címdalán közölnék! Marie néni, anya és a többiek... nem járhatnának többé emelt fővel az utcán.

– Jól van – sóhajtott fel Race. – Ne aggódjon, ez itt a Néma Hajó.

– Bocsánat... hogy érti ezt, Race ezredes?

– Csak úgy, hogy ezen a hajón semmiről sem veszünk tudomást, aminek nincs köze a gyilkossághoz.

– Ó csapta össze kezét Cornelia. – Nem is tudja, milyen boldoggá tesz! Anyyira aggódtam!

– Túlságosan is aggódott! – veregette meg jóindulatúan dr. Bessner a vállát, majd a többiekhez fordult: – Ez a kislány rendkívül érzékenyen reagál más emberek nehézségeire, remek természete van!

– Ó, ez nem igaz! Ön túl kedves hozzám!

– Találkozott „azóta” Mr. Fergusonnal? – kérdezte Poirot.

Cornelia elpirult.

– Nem... de Marie néni többször beszélt róla.

– Úgy tűnik, az a fiatalember valami csuda rangos famíliából származik – közölte dr. Bessner. – Be kell valljam, nemigen látszik meg rajta. Szörnyen öltözködik, egyetlen pillanatig sem tételezné fel róla az ember az előkelő neveltetést.

– És hogyan vélekedik ön minderről, Mademoiselle?

– Én azt hiszem, egyszerűen örült! – borzongott a lány.

– Hogy van a betege doktor? – fordult Poirot dr. Bessnerhez.

– Ach, ragyogóan! Épp az imént nyugtattam meg Fräulein de Bellefort-t is. Képzeli el, már egészen nekikeseredett. Csak mert a fickónak volt egy kis láza délután! Pedig ennél mi sem természetesebb. Az a csoda, hogy nem negyvenfokos lázzal fekszik! De nem, remek szervezettel áldotta meg az

Úristen, erős, mint egy bivaly. A pulzusa normális, a testhőmérséklete is alig szökött fel. Nagy nehezen megnyugtattam az ifjú hölgyet, de azért ez mégiscsak nevetséges, *nicht war?* Az egyik percben lelő valakit, a következőben pedig hiszterikus rohamot kap, csak mert az áldozat még nincs tökéletesen rendben.

– De hát tudja, mennyire ragaszkodik hozzá! – szólt rá Cornelia.

– Ach! Akkor sincs semmi értelme. Ha *valóban* szeretne egy férfit, maga lelőné? Nem, magának ennél több esze volna!

– Én nem szeretem az olyasmit, ami durranással végződik!

– Nem, persze hogy nem! Maga nagyon is nőies alkat.

– Amennyiben Simon Doyle jobban van – szakította félbe az idilli jelenetet az ezredes –, akkor bizonyára nincs kifogása ellene, doktor úr, hogy újra meglátogassam, és folytassam a délután megkezdett beszélgetésünket. Éppen egy bizonyos táviratnál hagytuk abba.

– Hahaha! – Dr. Bessner egész teste remegett a kacagástól. – Ez roppant vicces lehetett. Doyle nekem is elmesélte. Az egész táviratban más sem szerepelt, mint zöldségek, articsóka, póréhagyma, krumpli, ach! Mi van?

Race hirtelen élesen felkiáltott, és kiegyenesedett a széken.

– Te jó isten! Hát ez az! Richetti!

Mindhárman értetlenül bámultak rá.

– Új kódrendszer – magyarázta. – Már a dél-afrikai lázadásnál is ezt használták. A krumpli gépfegyvert jelent, az articsóka a nagy erejű robbanószerkezt gyűjtőneve és így tovább. Richetti pont úgy archeológus, mint jómagam! Rendkívül veszélyes felbujtó, többszörös gyilkos, és meg mernék esküdni, hogy most újra gyilkolt. Mrs. Doyle véletlenül kinyitotta az ő nevére küldött táviratot, és Richetti tudta, hogy ha csak egy fél szóval is megemlíti előttem, mi állt benne, neki befellegzett.

Poirot-hoz fordult:

– Igazam van? Ő a mi emberünk?

– Az *ön* embere, barátom – válaszolt Poirot. – Kezdetől fogva gyanítottam, hogy vaj van a füle mögött. Túlságosan is jól játszotta a szerepét; túl sok volt benne az archeológusból és kevés az emberi lényből.

Kis szünetet tartott, majd folytatta:

– De nem ő gyilkolta meg Linnet Doyle-t! Már régóta sejtem azt, amit talán úgy fejezhetnék ki, hogy a gyilkos „egyik fele”. Most már világos a

„másik fél” is. Összeállt a kép. De tudják, az a probléma, hogy noha tudom, hogyan *kellett* a gyilkosságnak történnie, voltaképpen nincs bizonyítékom rá, hogy valóban így történt. A gondolatmenetem elméletileg tiszta és érthető; gyakorlatilag azonban bizonyítékok hiányában fabatkát sem ér. Egyetlen dologban reménykedhetem csupán: abban, hogy a gyilkos bevallja az igazat.

Dr. Bessner hitetlenkedve húzta fel a vállát.

– Ach! De hát az... egy csodával felérne!

– Nem hiszem. Legalábbis a jelen körülmények között nem.

– De hát ki az? – kiáltott fel Cornelia. – Nem árulná el nekünk?

Poirot tekintetét némán végighordozta a többiekén. Race gúnyosan mosolygott, Bessner még mindig hitetlenkedve rázta a fejét, Cornelia pedig tátott szájjal, szemében tisztelettel bámult rá.

– *Mais oui* – szólalt meg végül –, bevallom, szeretem a közönséget. Hiába, hiú vagyok, tele önteltséggel. Szeretem, ha azt mondják: „Nahát, milyen okos ember ez az Hercule Poirot!”

Race megmozdult.

– Tehát? – kérdezte szelíden. – Milyen okos ez az Hercule Poirot?

– Kezdeném talán azzal – Poirot szomorúan megcsóválta a fejét –, hogy ostoba voltam... hihetetlenül ostoba! Elakadtam a pisztolynál, Jacqueline de Bellefort pisztolyánál. Miért nem maradt a pisztoly a büntett színhelyén? A gyilkos terve nyilvánvalóan azon alapult, hogy ráterelje a gyanút. De hát akkor miért vitte magával a fegyvert? És én... ostobán és makacsul... a legváltozatosabb magyarázatokat találtam ki, pedig az igazi ok meglehetősen egyszerű volt. A gyilkos azért vitte magával a pisztolyt, mert magával *kellett*, hogy vigye – mert nem volt más választása!

28

– A mi nyomozásunk, kedves barátom – fordult Poirot Race felé –, egy téves feltételezésen alapult. Mindvégig abból az álláspontból indultunk ki, hogy a bűntényt előzetes tervezés nélkül, mondhatnám, a pillanat ihletésére követték el. Valaki Linnet Doyle halálát kívánta, és megragadta a kínálkozó alkalmat, mivel átlátta, hogy a gyanú minden bizonnyal Jacqueline de Bellefort-ra fog terelődni. Ebből az is következett továbbá, hogy ez a személy kihallgatta a Jacqueline és Simon Doyle közötti szóváltást, majd miután mindenki elhagyta a szalont, könnyen hozzájuthatott a fegyverhez. Csakhogy, barátaim, amennyiben ez az alapfeltételezés hibás volt, úgy az

ügy egész arculata megváltozott! Márpedig az alapfeltételezésünk hibás volt! Szó sincs a pillanat hatására elkövetett, ötletszerű gyilkosságról! Ellenkezőleg, ezt a bűntényt gondosan eltervelték, az utolsó mozzanatáig kiszámították. Mindezt olyan aprólékossággal, hogy még a legparányibb részletkérdésekre is volt gondjuk, mint például a kérdéses estén az Hercule Poirot borosüvegébe csempészett altatóra! Így történt! Elkábítottak, hogy még véletlenül se avatkozhasak bele ennek az éjszakának az eseményeibe. Először csak mint esetleges lehetőség jutott eszembe: az asztaltársaim whiskyt és szódavizet ittak. Mi sem volt egyszerűbb, mint egy adag ártalmatlan altatót csempészni az én üvegembe, annál is inkább, mivel a borosüvegek egész nap ott álltak az asztalon. De elhessegettem magamtól ezt a gondolatot. Különösen forró nap volt mögöttünk; az átlagosnál jobban elfáradtam; nem látszott rendkívülinek, hogy lényegesen mélyebben aludtam a szokásosnál. Látják, én magam sem tudtam megszabadulni a hibás kiindulóponttól. Hiszen, ha elkábítottak, az feltételezi az előre megfontolt szándékot, azaz azt jelenti, hogy hét óra harminc előtt (amikor a vacsorát felszolgálták) a gyilkosság elhatározott terv volt – és ez (még mindig a hibás kiindulópontból nézve) abszurd gondolatnak tűnt. Először akkor kezdtem kételkedni a kiindulópontunk igazában, amikor a Nílusból kihalásztuk a pisztolyt. Kezdjük ott, hogy ha feltevéseink igazak, semmi szükség nem volt rá, hogy a gyilkos a fegyvert a vízbe hajítsa... És aztán további problémák is felmerültek.

Poirot dr. Bessnerhez fordult.

– Doktor, ön vizsgálta meg Linnet Doyle holttestét. Bizonyára emlékszik még, hogy a seb körül perzselés nyomait fedeztük fel, ami arra utalt, hogy mielőtt a gyilkos a pisztolyt elsütötte, szorosan Madame Doyle homlokához illesztette.

– Úgy van – bólintott az orvos.

– Igen ám, csak hogy amikor a pisztolyt a bársonykendőbe tekerve megtalálták, a kendőn olyan lyukak voltak, melyek arra utaltak, hogy a pisztolyt azon keresztül sütötték el, vélhetőleg abból az okból, hogy a lövés hangját tompítsák vele. Ha azonban a pisztolyt a kendőn keresztül sütötték volna el, nem lennének pörkölődés nyomai az áldozat homlokán! Következésképpen, az a lövés, amit a kendőn keresztül adtak le, nem lehetett azonos azzal, mely Linnet Doyle halálát okozta. Lehetett talán a másik lövés,

az, amellyel Jacqueline Simon Doyle-t megsebezte? A válasz újból „nem”, mivel annak a lövésnek két szemtanúja is volt, és minden részletet tudunk róla. Ennélfogva úgy tűnt, hogy kellett, hogy legyen egy harmadik lövés is, és erről semmit sem tudtunk! De a pisztolyt csak kétszer sütötték el, és semmiféle nyom vagy utalás nem volt egy további lövésre. Tehát egy módfelett különös és megmagyarázhatatlan körülménnyel kellett szembenéznünk. A következő érdekes tényező az a két színes körömlakkos üveg volt, amit Linnet Doyle kabinjában találtam. Természetesen nem ritkaság, hogy hölgyek többféle körömlakkot is használnak, de Linnet Doyle körmén mindig ugyanazt a színárnyalatot láttuk: egy sötétvörös színűt, Cardinalnak hívják. A másik üveg felirata Rose volt, ez egy halványrózsaszínű árnyalat, csak hogy az a néhány csepp, ami az üvegben maradt, nem halványrózsaszínű volt, hanem élénkpiros! Ez kíváncsivá tett, kinyitottam az üvegcsét és beleszagoltam. És a jellegzetes, erős illat helyett az üveg ecetszagot árasztott! Márpedig ez egyértelműen arra utalt, hogy a maradék néhány csepp folyadék vörös tinta volt! Persze, miért ne hordhatna magával Linnet Doyle egy üveg vörös tintát, kérdezhetnék önök, és talán fel sem tűnt volna, ha a vörös tintát egy tintásüvegben találom a körömlakkos üveg helyett. Így kaptam magyarázatot a halvány foltos zsebkendőre, amibe a pisztolyt beletekerték. A vörös tintát ki lehet mosni, de mindig hagy egy halvány-rózsaszín foltot maga után. Talán ezek a parányi jelek is elegendők lettek volna az igazság felderítéséhez, ám történt valami, ami minden kétséget kizárt. Louise Bourget-t is megölték, még hozzá olyan körülmények között, melyek félreérthetetlenül arra mutattak, hogy a komorna zsarolni próbálta a gyilkost. Nemcsak arra a *mille*⁴⁹ frankos bankjegyre gondolok, aminek a letépett sarkát halálakor is a kezében szorította, de eszembe jutott néhány rendkívül figyelemre méltó mondat is, amit ma délelőtt mondott. Hallgassanak figyelmesen, mert ez az egész ügy kulcspontja. Amikor megkérdeztem tőle, látott-e valamit az éjjel, ezt az igen különös választ adta: „Természetesen, ha nem tudtam volna aludni, ha feljöttem volna a lépcsőn, *akkor* talán észrevettem volna a gyilkost, azt a szörnyeteget, amint bemegy a Madame kabinjába, vagy éppen kilép onnan...” Na most, pontosan mit is mondott ő ezzel nekünk?

Bessner arca csupa ránc volta kíváncsiságtól és a feszült figyelemtől. Ő szólalt meg először:

– Azt mondta nekünk, hogy *valóban* feljött a lépcsőn.
– Nem, nem; ez tévedés. Miért mondta volna ezt *nekünk*?
– Hogy ezáltal sugalljon valamit.
– De miért *sugallna* nekünk? Amennyiben valóban tudja, ki a gyilkos, úgy két lehetőség közül választhat: elárulja az igazat, vagy egy szót sem szól, és pénzt követel az érintett személytől a hallgatásáért! De ő egyik utat sem követte! Nem mondta azt, hogy: „Nem láttam senkit. Aludtam.” De azt sem mondta: „Igen, észrevettem valakit, így és így történt a dolog.” Miért használt ilyen különleges, határozatlan, látszólag értelmetlenül bonyolult fogalmazásmódot? *Parbleu*, erre egyetlen oka lehetett csupán! A *gyilkosnak* sugallt valamit; ezek szerint viszont a gyilkosnak ekkor jelen kellett lennie! Rajtam és Race ezredesen kívül azonban csak két személy tartózkodott a helyiségben: Simon Doyle és dr. Bessner.

Az orvos felpattant.

– Ach! Mit akar ezzel mondani? – bödült el. – Engem mer vádolni? Már megint? Ez teljesen nevetséges és felháborító!

– Maradjon nyugton! – szólt rá élesen Poirot. – Csak azt mesélem el, amit akkor gondoltam. Ne vegye rögtön személyeskedésnek!

– Nem úgy gondolja, hogy most is önt vádolja – csillapította dr. Bessnert Cornelia.

– Tehát valamelyikük... Simon Doyle vagy dr. Bessner – vette gyorsan vissza a szót Poirot. – De mi oka lett volna dr. Bessnernek, hogy megölje Linnet Doyle-t? Semmi, legalábbis tudomásom szerint. Simon Doyle lenne akkor? De hát ez lehetetlen! Jó néhány tanúnk hajlandó lett volna megesküdni rá, hogy Doyle akkor este egészen az összeszólalkozásig nem hagyta el a szalont. Azután viszont már, sebesülten, fizikailag képtelen volt a mozgásra! Rendelkeztünk megbízható vallomásokkal ezt a két pontot illetően? Igen, ami az elsőt illeti, Mademoiselle Robson, Jim Fanthorp és Mademoiselle de Bellefort rá a tanú, a második pontnál pedig el kellett fogadjam dr. Bessner és Mademoiselle Bowers szakvéleményét. Így tehát csakis dr. Bessner lehet a bűnös! Ezt az elgondolást erősítette az a tény is, hogy a komornát egy orvosi szikével szúrták le. Másrésről viszont erre maga dr. Bessner hívta fel a figyelmünket. És akkor, barátaim, újabb, vitathatatlan tény vált nyilvánvalóvá előttem. Louise Bourget célozgatása *nem* szólhatott dr. Bessnernek, hiszen vele beszélhetett négy szemközt,

nyugodt körülmények között, amikor csak akart! Egyetlen ember volt – csakis egyetlen ember! –, akivel szükségszerűen csak akkor beszélhetett: és ez – Simon Doyle! Simon Doyle, aki a doktor állandó felügyelete alatt, a doktor saját kabinjában, sebesülten feküdt. Ennélfogva azokat a homályos, kétértelmű szavakat kizárólag őmiatta kockáztatta meg a lány, mivel tudta, hogy máskor nem lesz alkalma beszélni vele. És ezzel egybevág az is, ahogyan folytatta... emlékeznek? „Monsieur, könyörgök... ön ért engem! Mit mondhatnék?” Mire Doyle válasza: „Kedves gyermekem, ne legyen csacsi! Senki sem feltételezi magáról, hogy hallott vagy látott bármit is. Nyugodjon meg! Gondom lesz magára! Senki sem vádolja semmivel.” Ezt a biztosítékot akarta a komorna, és meg is kapta!

Dr. Bessner elbődült.

– Ach! De hát ez örültség! Komolyan gondolja, hogy törött és sínbe tett lábbal bárki csak úgy végig tudna sétálni egy hajón és leszúrni valakit? Állítom, hogy Simon Doyle nem *hagyhatta* el a kabinját!

– Tudom – mosolygott rá kedvesen Poirot. – Úgy van, ahogy mondja. Ez lehetetlenség lett volna. Lehetetlen volt, de egyben *igaz* is! Mert ez lehetett az egyetlen értelme Louise Bourget különös szavainak! Így tehát visszakanyarodtam a kezdet kezdetéhez, és ennek az új ismeretnek a fényében próbáltam megvizsgálni a történeteket. Előfordulhatott volna, hogy a szóváltás előtt Simon Doyle valamiképpen elhagyta a szalont, de erről mindenki megfélekedett, avagy senki sem vette észre. Ezt kizártnak tartottam. Netán dr. Bessner és Miss Bowers szakvéleményében kéne kételkednem? Erre sem láttam semmi okot. Csakhogy, jutott eszembe, a kettő között volt egy kis hézag. Simon Doyle magára maradt a szalonban körülbelül öt percre, és dr. Bessner szakvéleménye csak ez után az időszak *után* érvényes. Erre az időszakra tehát mindössze a látottak alapján tett vallomások vonatkoztak, és noha ezek tökéletesen józannak és világosnak tűntek, többé nem tekinthettem őket megbízhatónak. Mademoiselle Robson látta, amint Mademoiselle de Bellefort elsüti a pisztolyt, látta, hogy Simon Doyle a székre roskad, látta, hogy zsebkendőt szorít a lábára, és látta, hogy a zsebkendő lassan átvörösödik. Mit hallott és látott Monsieur Fanthorp? Hallott egy lövést, és amikor berohant, Doyle egy vörös foltos zsebkendőt szorított a lábára. Mi történt ezután? Doyle ragaszkodott hozzá, hogy Mademoiselle de Bellefort-t vigyék el, és egyetlen pillanatra se hagyják

magára. Azután javasolta, hogy Fanthorp keresse meg az orvost. Ennek megfelelően Mademoiselle Robson és Monsieur Fanthorp kiviszik Mademoiselle de Bellefort-t, és a következő öt percben vele foglalkoznak a hajó bal oldali folyosóján, illetve a lány kabinjában. Mademoiselle Bowers, dr. Bessner és Mademoiselle de Bellefort kabinjai a hajó bal oldalán vannak. Simon Doyle-nak mindössze két percre van szüksége. Előkapja a pisztolyt a dívány alól, lerúgja a cipőjét, halkán végigszalad a jobb oldali folyosón, belép a felesége kabinjába, odalopózik az alvó nőhöz, hidegvérrel föbe lövi, majd a vörös tintás üvegcsét az öltözködőasztalára teszi (hiszen nem találhatják meg nála!), visszarohan, előveszi Mademoiselle van Schuyler bársonykendőjét, amelyet előzőleg az egyik karosszék mögé rejtett, körbetekeri vele a pisztolyt, és a saját lábába ereszt egy golyót! Most már valódi kínoktól gyötörve, az ablak melletti székre rogy. Kinyitja az ablakot, és a bársonykendőbe tekert pisztolyt az árulkodó zsebkendővel egyetemben a Nílusba hajítja.

– Lehetetlenség! – kiáltott fel Race.

– Nem, barátom, nem *lehetetlen*. Emlékezzen vissza Tim Allerton vallomására: egy pukkanást hallott, *azután* egy csobbanást. És hallott még valamit... egy futó ember lábdobogását, valakit, aki éppen a kabinja előtt szaladt el. Senkinek sem kellett volna szaladnia a *jobb oldali* folyosón! Ő Simon Doyle zoknis lábának dobogását hallotta!

– Még mindig azt állítom, hogy ez lehetetlen – szólt közbe Race. – Nincs az az ember a földkerekségen, aki ezt a bonyolult tervet csak úgy, egy pillanat alatt kitalálhatta, kiváltképpen nem egy olyan lassú felfogású fickó, mint Doyle.

– Csakhogy ő fizikailag ügyes és erős!

– Az igaz. De nem lett volna képes magától kiötlöni ezt az egészet.

– Nem is magától ötölte ki, kedves barátom! Itt tévedtünk valamennyien! Hittünk annak a megtévesztő gondolatnak, hogy ezt a bűntényt a pillanat ihletésére követték el, pedig ez *nem* hirtelen elhatározott gyilkosság volt! Ahogy az imént már említettem ezt a tervet minden részletében kiszámították, mégpedig rendkívül ravaszul. Nem lehetett pusztán véletlen hogy Simon Doyle zsebében éppen akkor egy üveg vörös tinta lapult! Nem, ez is a jó előre kidolgozott haditerv része volt! Nem lehetett pusztán véletlen, hogy épp aznap egy sima, kezdőbetű nélküli zsebkendő volt nála! Nem lehetett pusztán

véletlen hogy Jacqueline de Bellefort a pisztolyt a dívány alá rúgta, ahol nem keltett feltűnést, és így számítani lehetett rá hogy egy ideig megfélemedkeznek róla a többiek.

– Jacqueline?

– Hát persze! A gyilkos két fele. Mi biztosította Simon alibiét? Jacqueline lövése. És mitől lett Jacqueline-nak megdönthetetlen alibije? Simon határozott kérésétől, aki ragaszkodott hozzá, hogy az ápolónő maradjon a lánnal egész éjjel. Kettőjükben együttvéve megtaláljuk mindazokat a tulajdonságokat, amelyekről itt beszéltünk: a higgadt, találékony, remekül kombináló agyat – az Jacqueline de Bellefort, és a hihetetlenül fürge kivitelezést – ez pedig Simon Doyle erőssége. Nézzék az ügyet a megfelelő szemszögből, és valamennyi kérdésre választ találnak! Simon és Jacqueline szerették egymást. Tételezzék fel, hogy még mindig szeretik egymást és máris világossá válik den! Simon elteszi láb alól gazdag feleségét, öröklí a pénzét, és a kellő időben majd feleségül veszi régi szerelmét. A terv valóban zseniális. Az üldöztetés, aminek mi is tanúi voltunk, csak a nagy terv apró részlete volt. Jacqueline követi őket Simon tájtézik... De mégis... követtek el hibákat. Egyszer Simon hosszasan szónokolt nekem az uralkodni vágyó nőkről, valódi keserőséggel panaszkodott. Világosan látnom kellett volna, hogy valójában nem Jacqueline-ra céloz, hanem a feleségére. Feltűnő volt az is, ahogy mások előtt beszélt a feleségével. A tipikus angol férfi – márpedig Simon az! – röstellné az érzelmeit ilyen látványosan kimutatni. Simon nem bizonyult jó színésznek. Túljátszotta a szerepét. További gyanús pont volt az az éjszaka, amikor az asszuáni szálloda kertjében Jacqueline-nal beszélgettem. Úgy tett, mint aki észrevette, hogy valaki a sötétből kihallgatott minket. Én viszont senkit sem láttam. És nem is volt ott *senki*! A későbbiek során ez a kis eset is a megtévesztésemet szolgálta. Azután az egyik este, már itt a hajón, azt hittem, hogy a Doyle házaspárt hallom beszélni a kabinom előtt. Simon épp azt mondta: „Most már végig kell csinálnunk!” És ez valóban Simon volt, csak hogy szavait Jacqueline-nak címezte! A dráma utolsó felvonását a legnagyobb gonddal tervezték ki. Az italomba altatót csempészték, nehogy véletlenül tönkretegyem a tervet. Ügyesen Mademoiselle Robsont választották ki tanúnak, a jelenetet szép fokozatosan felépítették, majd Mademoiselle de Bellefort túlzott lelkiismeret-furdalása és hisztérikus rohama biztosította, hogy Cornelia és

Fanthorp még véletlenül se hallhassák meg a lövés hangját. És hát a Nagy Ötlet, ami *en verité*⁵⁰ remek gondolat volt: Jacqueline azt állítja, hogy lelőtte Simont; Mademoiselle Robson ezt vallja, Fanthorp szintúgy, és mire az orvos odaér, hogy megvizsgálja a sebet, Simon lábán valóban ott tátong a golyó ütötte seb! Mindkettőjük számára kész a megcáfолhatatlannak tűnő, tökéletes alibi, melynek az ára persze egy valódi súlyos sérülés, hiszen Simonnak ez szolgáltatja a bizonyítékot, hogy valóban mozgásképtelen. És ekkor jön az a bizonyos banánhéj. Louise Bourget nem tud aludni. Feljön a lépcsőn, és észreveszi Simont, amint felesége kabinjához rohan, majd vissza. Nem nehéz kitalálni, hogy mi történhetett másnap. A kapzsi komorna azonnal követelte a hallgatása árát, s ezzel aláírta saját halálos ítéletét.

– De hát *őt* nem ölhetette meg Mr. Doyle? – kérdezte félénken Cornelia.

– Nem, az a gyilkosság már nem az ő lelkén szárad. Mihelyst teheti, Simon Jacqueline-ért küld. Sőt, megkér engem, hogy hagyjam őket magukra. Majd abban a pillanatban, ahogy az ajtót becsukom magam után, felhívja a lány figyelmét az új veszedelemre. Azonnal cselekedniük kell. Simon látta, hová teszi dr. Bessner a szikéit. Az újabb gyilkosság után a szikét megtisztítva visszateszik a helyére, és Jacqueline jócskán elkésve és kifulladásra érkezik az ebédhez. De még mindig nem lehetnek nyugodtak: Mrs. Otterbourne észreveszi, amint Jacqueline belép Louise Bourget kabinjába, és rohan Simonhoz, hogy elmesélje: Jacqueline a gyilkos. Emlékeznek, hogy kiabált Simon a szegény asszonnyal? Az idegei... gondoltuk sajnálkozva. Pedig csak bűntársa figyelmét próbálta felhívni a veszélyre, hiszen az ajtó nyitva maradt. És Jacqueline meghallotta és cselekedett, villámgyorsan cselekedett. Eszébe jutott, amit Pennington fecsegett a revolveréről. Elment a fegyverért, az ajtóhoz lopózott, hallgatózott, majd a végső pillanatban meghúzta a ravaszt. Nekem egyszer eldicsekedett, hogy milyen jól tud löni, és nem a levegőbe beszélt! A harmadik gyilkosság után, miközben a lehetőségeket tárgyaltuk, megjegyeztem, hogy a gyilkos három irányba menekülhetett. Úgy értettem ezt, hogy menekülhetett a hajó vége felé (mely esetben Tim Allerton lett volna a gyilkos), átvethette magát a korláton az alsó fedélzetre (ez felettébb valószínűtlennek látszott), vagy bemehetett valamelyik kabinba. Jacqueline kabinja dr. Bessneré után a második volt. Mindössze el kellett dobnia a revolvert, beugrania a saját kabinjába, összeborzolni a haját, és végigvetnie magát az ágyán. Jókora kockázatot

vállalt ezzel, de hát nem volt más választása.

Mindannyian hallgattak egy darabig. Végül Race törte meg a csendet:

– Mi történt az első golyóval, amit a lány Simonra lőtt?

– Azt hiszem, az asztalba fűrődhatott. Találtam rajta egy friss lyukat. Valószínűleg Doyle-nak még jutott rá ideje, hogy kiássa egy tollkással és a folyóba hajítsa. A pisztolyba természetesen betett még egy töltényt, hogy csak két lövés nyomát mutassa.

– Mindenre gondoltak! – sóhajtott fel Cornelia. – Iszonyú!

Poirot nem szólt semmit De a szeme büszkén csillogott, mintha azt mondta volna: „Tévedés, azzal nem számoltak, hogy itt lesz Hercule Poirot!”

Hangosan csak ennyit mondott:

– És most, doktor úr, menjünk és beszéljessünk el a betegével!

29

Aznap este, néhány óra múlva Poirot bekopogott az egyik kabinba. Egy női hang kiszólt: – Szabad! – és Poirot belépett.

Jacqueline de Bellefort az egyik széken ült. Vele szemben szorosan a fal mellett a nagydarab stewardess. Jacqueline figyelmesen végigmérte Poirot-t, majd a stewardess felé intett:

– Ő kimehet?

Poirot bólintott, mire a nő szó nélkül kivonult. A kis belga Jacqueline mellé húzta az üresen maradt széket és leült. Egy ideig némán üldögéltek, Poirot arcán látszott, hogy valami nyugtalanítja. Végül a lány szólalt meg elsőként:

– Hát.. . vége. A maga megtévesztése túl nagy feladat elé állított minket, Monsieur Poirot.

Poirot felsóhajtott és széttárta kezét. Szokatlanul hallgatagnak tűnt.

– Mindazonáltal nem hinném, hogy meggyőző bizonyítékokkal tudna szolgálni – tűnődött el Jacqueline. – Nagyjából mindenben igaza volt, ezt négy szemközt elismerem, de ha nyilvánosan...

– Mademoiselle, a dolgok egyszerűen nem történhettek másképpen.

– Ez bizonyító erejű lehet a logikus gondolkodás számára, de kétlem, hogy a törvényszéket meggyőzné. De hát mindegy – most már semmit sem tehetünk! Ön rátámadt Simonra, és ő összezsugorlott, mint egy bugylibicska. Szegény Simon nyilván teljesen megzavarodott és mindent azonnal bevallott. – Megrázta a fejét. – Nem tud vesztíteni!

– Ön viszont Mademoiselle tud veszteni!
A lány váratlanul dacos mégis vidám hangon felkacagott.

– No igen, veszteni legalább megtanultam.
Ránézett Poirot-ra, és mintha megsejtette volna, mire gondol, elkomolyodva szólalt meg:

– Ne bánkódjon olyan nagyon, Monsieur Poirot! Mármint miattam. Mert bánkódik, ugye?

– Igen, Mademoiselle.

– De az azért eszébe Se jutna, hogy szabadon engedjen?

– Nem – válaszolt halkán Poirot.

A lány egyetértése jeléül bólintott.

– Nem, semmi haszna, hogy érzelmeskedjünk! Ki tudja, talán újra megtenném... Többé nem vagyok biztos magamban. Érzem, hogy...

Eltűnődve folytatta:

– Olyan átkozottul könnyű embert ölni. És lassan úgy éreztem, hogy nem is számít igazán... hogy egyedül *én* számítok. Ez azért eléggé veszélyes.

Megint elhallgatott, aztán ajka körül kis mosollyal tovább beszélt:

– Maga végül is mindent megtett, amit csak tehetett. Azon az éjszakán Asszuánban... figyelmeztetett, hogy ne nyissam meg szívemet a gonosz előtt.. rájött akkor, hogy mi jár a fejemben?

Poirot a fejét rázta.

– Csak azt tudtam, hogy amit mondtam, az igaz.

– Igaz is volt! Tudja, akkor még tényleg meg tudtam volna állni. Sőt, majdnem vissza is léptem... Kis híján szóltam Simonnak, hogy nem akarom továbbcsinálni... De akkor talán...

Elcsuklott a hangja.

– Kíváncsi rá? Mondjam el az elejétől fogva?

– Ha megtisztel azzal, hogy elmondja, Mademoiselle...

– Azt hiszem, el akarom mondani. Igazán olyan egyszerű volt. Simon és én szerettük egymást...

Tárgyilagosan közölte ezt, mégis, könnyed hangja mögött sötétebb visszhangok rejlettek.

– És az ön számára ez a szerelem elég is lett volna, de Simonnak nem! – állapította meg Poirot.

– Így is fogalmazhatnánk talán. De félreérti Simont. Ő mindig rettentően

vágyott a pénz után. Olyan dolgokat szeret, amik pénzbe, sok pénzbe kerülnek: lovak, vitorlázás, sport, csupa remek foglalatosság, olyasmi, ami boldoggá teszi a férfiakat. De magától sosem keresett volna annyit, hogy akár csak az egyiket is megengedhesse magának. Simon viszont egyszerű természet, akár egy gyermek: ha akar valamit, azonnal és igazán akarja. Ennek ellenére meg sem fordult a fejében, hogy valami gazdag, de ronda nőt elvegyen. Nem ilyen fából faragták. Azután összetalálkoztunk... és valahogy kialakultak a dolgok, csak épp nem láttunk rá esélyt, hogy összeházasodjunk. Volt ugyan korábban egy elég tisztességes állása, de elbocsátották. Bizonyos szempontból a saját hibájából. Megpróbált ügyeskedni valakinek a pénzével, és tüstént kiderült az egész. Nem hinném, hogy valóban tisztességtelen dolgot akart csinálni, csupán csak úgy gondolta, hogy az üzleti életben ez a gazdagodás útja.

Poirot szeme felvillant, de nem szólt semmit.

– Ilyen nehézségekkel kellett szembenéznünk; és ekkor eszembe jutott Linnet és az újjáépített kastélya, és azonnal felkerestem. Higgye el, Monsieur Poirot, én valóban szerettem Linnetet. A legjobb barátnőmnek tartottam, és eszembe se jutott, hogy valaha is valami közénk állhat. Csupán arra gondoltam, hogy milyen szerencsés véletlen, hogy van egy gazdag barátnőm. Hiszen, ha Simonnak munkát ad, ezzel egy csapásra megszűnnének a gondjaink. És ő valóban szörnyen rendes volt, azt mondta, látogassuk meg Simonnal. Körülbelül ebben az időben láthatott minket a Chez Ma Tante étteremben. Óriási dárídót csaptunk, pedig tulajdonképpen nem engedhettük meg magunknak.

Elhallgatott, nagyot sóhajtott, majd folytatta:

– Amit most mondani fogok, azt elhiheti, Monsieur Poirot, mert igaz az utolsó szóig. Még Linnet halála sem változtat az igazságon. És ezért nem érzek még most sem igazi sajnálatot iránta. Mindent elkövetett, hogy lecsapja Simont a kezemről! Ez a teljes igazság. Nem hiszem, hogy egyetlen percig is habozott. A barátnőjének vallott, de ez cseppet sem izgatta. Eltökélte magában, hogy megszerzi magának Simont... Csakhogy Simon fűtült rá! Én össze-vissza beszéltem magának a női vonzerőről, de persze ez nem igaz. Simonnak nem kellett Linnet! Csinosnak tartotta, de emellett hatalmaskodónak is, és ő utálja a hatalmaskodó nőket. Leginkább csak bosszantotta az egész. A pénze viszont kellett volna neki... Én persze

mindezt világosan láttam... és végül magam javasoltam, hogy talán nem is lenne bolondság, ha lemondana rólam, és elvenné Linnetet feleségül. De ezt egyből elutasította. Azt mondta, nincs az a pénz, amiért hajlandó volna Linnettel együtt élni. Kijelentette, hogy semmit sem ér a sok pénz, ha az nem az övé, hanem egy gazdag feleség kezéből kell alamizsnaként elfogadnia. És azt is mondta, hogy csak engem akar és senki mást... Azt hiszem, tudom, mikor jutott eszébe az egész. Egy nap azt mondta: „Ha lenne egy kis szerencsém, elvenném feleségül, egy év múlva meghalna, és mindent rám hagyna!” Aztán olyan különösen meredt rám. Ekkor gondolhatott rá először... Sokáig játszott a gondolattal, mindenféle variációban, a végeredmény mindig az volt, hogy milyen kényelmes lenne, ha Linnet meghalna. Én végül rászóltam, hogy micsoda mocskos dolog ez, erre befogta a száját. Azután, nem sokkal később, egy nap arra mentem haza, hogy mérgekről olvasott. Amikor ezt a szemére vettem, csak a képembe nevetett: „Ha nem merünk kockáztatni, ne is várjunk eredményt! Ez talán az egyetlen alkalom az életemben, hogy pénzhez jussak.” És csakhamar láttam rajta, hogy eldöntötte magában az egészet. Egészen megrémültem, egyszerűen megrémültem. Rögtön tudtam, hogy rajtaveszt. Ő olyan gyerekesen egyszerű! Semmi érzéke az elmés megoldásokhoz, fikarcnyi képzelőereje sincsen! Tőle valószínűleg csak annyi telt volna, hogy teletömje Linnet ételét méreggel, azután várja, hogy az orvos gyomorhurutot állapítson meg. Mindig hitt benne, hogy majd csak összejönnek a dolgok! Így tehát nekem is bele kellett kapcsolódnom, nehogy valami számárságot csináljon.

Egyszerűen beszélt és teljes meggyőződéssel. Poirot nem kételkedett benne, hogy igazat mond. Jacqueline nem vágyott Linnet Ridgeway pénzére, de szerette Simon Doyle-t, és ez a szerelem minden más érzést a háttérbe szorított.

– Sokáig törtem a fejem, hogy valami ügyes tervet kieszelve. Kezdetől fogva éreztem, hogy az egésznek egy kétoldalú alibin kell alapulnia. Érti, ugye? Ha Simon és én kölcsönösen egymás ellen vallunk, de voltaképpen a két vallomás együttvéve tisztáz minket bármiféle vád alól. Nekem persze nem volt nehéz úgy tennem, mintha gyűlölném Simont. Az adott körülmények között ez meglehetősen érthető is volt. Aztán, ha Linnet meghal, úgysí engem gyanúsítanak, így hát jobb, ha egyből gyanússá teszem magam. Minden kis részletet aprólékosan kidolgoztunk. Azt akartam, hogy ha rosszul sül el a

dolog, engem fogjanak el, és ne Simont. De ő aggódott miattam. Egyedül annak örültem az egészben, hogy nem nekem kellett végrehajtanom! Egyszerűen képtelen lettem volna rá! Kiváltképpen nem akkor, amikor alszik! Nem bocsátottam meg neki, szemtől szembe talán meg is tudtam volna ölni, de nem így... Mindent gondosan kiszámítottunk. Akkor Simonnak eszébe jutott a J betű, ami csacsi, melodramatikus ötlet volt, bár végül is bevált. Az ilyesféle ötletek jellemzők rá!

Poirot bólintott.

– Igen. Nem az ön hibája, hogy Louise Bourget nem tudott aludni azon az éjszakán... És azután, Mademoiselle?

A lány egyenesen a szemébe nézett

. Igen, elég borzalmas, ugye? Alig akartam elhinni, hogy... én tettem! Most már értem, mit akart mondani azzal, hogy ne nyissam meg a szívemet a gonosznak... Maga végül is pontosan kitalálta, hogy történt. Louise félreérthetetlenül Simon tudomására adta, hogy észrevette. Simon megkérte magát, hogy küldjön be engem hozzá, és mihelyst négyszemközt maradtunk, mindent elmesélt. Majd megmondta, mi a feladatom. Még csak meg sem ijedtem... Ezt teszi a gyilkosság! Simon és én biztonságban éreztük magunkat... meglehetősen biztonságban... és erre jön ez a nyomorult kis zsaroló francia lány. Elvittem hozzá az összes pénzünket. Úgy tettem, mintha mindenbe belemennék, azután, amikor a pénzt számolta, megtettem! Egészen könnyen ment! Ez a rettenetesen ijesztő az egészben... Hogy olyan könnyen ment... És még ekkor sem nyugodhattunk meg! Mrs. Otterbourne észrevett. Diadalmasan végigvonult a fedélzeten, és magát meg az ezredest kereste. Akkor már nem volt időm gondolkodni! Egyetlen perc alatt kellett cselekednem! Szinte izgalmasnak találtam. Tudtam, hogy ezúttal fej vagy írást kell játszunk a sorssal. És ez valahogy megkönnyítette...

Újra szünetet tartott.

– Emlékszik rá, amikor azután a kabinomba jött? Azt mondta, nem egészen biztos benne, hogy miért is jött. Akkor szörnyen éreztem magam, rettenetesen megrémültem. Azt hittem, Simon nem éli túl a sebesülését...

– És én reménykedtem benne – szólt közbe Poirot.

A lány bólintott.

– Igen, jobb lett volna neki, ha úgy történik.

– Maga mondta.

Jacqueline fürkészőn nézett a szigorú arcba.

– Ne sajnáljon annyira, Monsieur Poirot! – kérlelte. – Tulajdonképpen mindig nehéz életem volt, de hiszen tudja. Ha ez sikerül, biztosan nagyon örültem volna, élveztem volna Linnet pénzét, és valószínűleg sosem bántam volna meg. Másként történt, most már végig kell járnunk ezt az utat. Gondolom – tette még hozzá –, a stewardess azért van velem, nehogy felakasszam magam, vagy elővarázsoljak egy kapszulát és lenyeljem, ahogy azt az ember a könyvekben olvassa. Nem kell félnie! Nem tennék ilyet! Könnyebb lesz Simonnak, ha mellette állok.

Poirot felállt, Jacqueline is felkelt a székről. Hirtelen elmosolyodott:

– Emlékszik, amikor azt mondtam, hogy követnem kell a csillagomat? Maga azt válaszolta, csak nehogy rossz csillagot kövessek. És én erre azt feleltem: „Az a csillag rossz csillag, az a csillag lehullni!”

Poirot fülében még kint a folyosón is visszacsengett a lány kacagása.

30

Alkonyattájt értek Sellalba. A folyóparti sziklák ugyanolyan zordnak és ridegnek tűntek, mint amikor néhány napja elindultak.

– *Quel pays sauvage!*⁵¹ – dünnyögte magában Poirot.

Race mellette ácsorgott.

– Végül csak eleget tettünk minden feladatunknak – jelentette ki. – Már mindent előkészítettem Richetti számára, ő lesz az első, akit a partra viszünk. Örülök, hogy elcsíptük. Nehéz megfogni, olyan, mint a hal: már legalább tucatszor kicsúszott a kezünkől. Aztán kerítenünk kell egy hordágyat Simon számára – folytatta. – Bámulatos, milyen gyorsan megtört a fickó!

– Nem hiszem, hogy ez különösképpen csodálni való lenne – csóválta a fejét Poirot. – A bűnözőknek ez a kisfiús típusa rendkívül hiú. Csak egyszer szúr bele az ember az önbecsülésük szappanbuborékjába, máris szétpukkad. Úgy elhagyják magukat, akár a gyerekek.

– Rászorgált, hogy felkössék! – Race egy csöppet sem sajnálkozott. – Hidegvérű gazember. A lányt még inkább szánom, de hát nincs mit csinálni.

Poirot megrázta a fejét.

– Azt szokták mondani, hogy a szerelem mindent igazol, de ez nem így van. Ha egy nő annyira szerelmes egy férfiba, mint Jacqueline Simon Doylba, az nagyon veszélyes lehet. Ezt mondtam magamnak már akkor is,

amikor először láttam őket: „Túlságosan is szerelmes a kicsike!” És nekem lett igazam.

Cornelia Robson tűnt fel mellettük.

– Ó, mindjárt megérkezünk!

Elhallgatott, majd még hozzátette:

– Bementem hozzá!

– Mademoiselle de Bellefort-hoz?

– Igen. Gondoltam, pocsékul érezheti magát egész nap azzal a stewardesszel összezárva. Csak attól félek, hogy Marie néni nem veszi majd jó néven.

Miss van Schuyler méltóságteljesen lépkedett végig a fedélzeten. A szeme dühösen villogott.

– Cornelia – sziszegte –, felháborítón viselkedsz! Azonnal hazaküldelek!

Cornelia mély lélegzetet vett.

– Igazán sajnálom, Marie néni, de nem megyek haza. Férjhez megyek!

– Szóval végre megjött az eszed! – morogta az idős hölgy.

Ferguson közeledett hosszú lépteivel a fedélzet túlsó végéből.

– Mit hallok, Cornelia? Nem lehet igaz!

– De igaz – közölte a lány. – Férjhez megyek dr. Bessnerhez. Tegnap este kérte meg a kezem.

– És miért megy hozzá feleségül? – Ferguson tajtékozott a méregtől. – Egyszerűen, mert sok a pénze!

– Ebből egy szó sem igaz – méltatlankodott Cornelia. – Szeretem. Mindig kedves, és rengeteget tud. És engem világéletemben vonzottak a beteg emberek, a klinikák, úgyhogy azt hiszem, csodálatos életem lesz mellette!

– Azt akarja mondani – kérdezte Ferguson hitetlenkedve –, hogy szívesebben megy ehhez a gusztustalan vénemberhez, mint hozzám?

– Azt bizony! Maga nem megbízható! Magával nem kellemes együtt lenni! És dr. Bessner nem vén. Még az ötvenet sem töltötte be.

– De nagy a pocakja! – vicsorgott dühösen Ferguson.

– Na és, nekem pedig szögletes a vállam – vágott vissza Cornelia. Nem a kinézés számít. Azt mondta, hogy tudnék segíteni a munkájában, és hogy megtanítana nekem minden lényegeset a neurózisról.

S ezzel továbbsétált.

– Gondolja, hogy komolyan beszél? – fordult Ferguson Poirot-hoz.

– Biztos vagyok benne.

– Azt a fellengzős, vén szivart jobban kedveli, mint engem?

– Kétségkívül.

– Ez a lány nem normális – jelentette ki a fiatalember.

Poirot hunyorgott.

– Csak egy természetes, egészséges észjárású lány. Talán eddig még nem találkozott hasonlóval.

A hajó lassan megközelítette a kikötőhidat. Az utasok elé a legénység korlátot feszített ki, még nem szállhattak partra.

Először a sötéten és mogorván maga elé meredő Richettit kísérte le a hajóról két matróz. Utánuk kis idő elteltével egy hordágyat hoztak. Simon Doyle-t vitték le rajta a kikötőhídra. Simon egészen megváltozott – a félelemtől szinte szűkölt, minden kisfiús bája oda volt.

Jacqueline de Bellefort következett egy stewardess kíséretében. A lány sápadt volt, máskülönben semmi feltűnő nem látszott rajta. Odament a hordágyhoz.

– Helló, Simon! – köszönt.

A férfi gyorsan felpillantott. Arcára egy pillanatra visszatért az ismerős, kisfiús mosoly.

– Eltoltam! – mondta köszönés helyett. – Elvesztettem a fejem, és mindent bevallottam. Sajnálom, Jackie. Cserbenhagytalak!

A lány azonban rámosolygott.

– Semmi baj Simon. Örült játék volt és veszítettünk. Ez minden.

Félreállt. A szállítók megfogták a hordágy fogóit. Jacqueline lehajolt, hogy megkösse a cipőfűzőjét. Azután a harisnyájához kapott, és mire felegyenesedett, tartott valamit a kezében.

Éles pukkanás hallatszott.

Simon Doyle teste megrázkódott, majd hátrahanyatlott.

Jacqueline de Bellefort bólíntott. Egy pillanatig mozdulatlanul állt, a pisztollyal a kezében. Azután kis mosolyt villantott Poirot-ra.

Race előreszökkent, de már elkésett. A lány a csillogó kis játékszert a szívéhez szorította, és még egyszer meghúzta a ravaszt.

Hang nélkül rogyott össze.

– Honnan a pokolból szerezte azt a pisztolyt? – kiáltott fel Race.

Poirot vállát megfogta valaki.

– Ön... tudta? – kérdezte Mrs. Allerton.

Bólintott.

– Két pisztolya volt, ugyanabból a fajtából. Akkor jöttem rá, amikor a kutatás napján a stewardessek jelentették, hogy Rosalie Otterbourne táskájában pisztolyt találtak. Jacqueline az ő asztaluknál ült. Amikor meghallotta, hogy átkutatjuk a hajót, a pisztolyt Rosalie táskájába csúsztatta. Később bement Rosalie-hoz, és miután elvonta a figyelmét a szájrúzsok összehasonlításával, visszaszerezte a fegyvert. És mivel tegnap mindkettőjük kabinját átvizsgáltuk, a későbbiek során senkinek sem jutott eszébe, hogy ezt megismételje.

– Maga is azt akarta, hogy ezt az utat válassza?

– Igen. De egyedül nem tette volna meg. Így Simon Doyle könnyebb halállal halt, meg mint amit megérdemelt.

Mrs. Allerton megborzongott.

– Ijesztő dolgokat művel a szerelem!

– Ezért végződik tragédiával a legtöbb híres szerelmi történet.

Mrs. Allerton szeme megpihent Timen és Rosalie-n, akik szorosan egymáshoz simulva álltak a lemenő nap fényében.

– Hál' istennek – szólalt meg szenvedélyesen –, azért boldogság is van a világban.

– Ahogyan mondja, Madame, hála istennek.

Nemsokára az utasok is partra szállhattak.

Utánuk Louise Bourget és Mrs. Otterbourne holttestét vitték le a *Karnak*-ról, majd végül Linnet Doyle-ét.

És másnap világszerte zümmögni kezdtek a távírók, tudatva a nagyközönséggel, hogy Linnet Doyle, leánykori nevén Linnet Ridgeway, a híres és szépséges és gazdag Linnet Doyle elköltözött az élők sorából...

Sir George Wode Londonban, a klubjában értesült a hírről, Sterndale Rockford New Yorkban Joanna Southwood pedig Svájcban.

És megbeszélték az esetet Malton-under-Wode-ban is, a Három koronához címzett étterem bárjában. Mr. Burnaby szikár barátja azt mondta:

– Hát igen, nem is volt igazság, hogy mindene meglegyen.

– Mire Mr. Burnaby így válaszolt:

– Hát nem sok haszna volt belőle szegénynek!

De egy perc múlva már nem róla beszéltek, hanem a Nemzeti Bajnokság várható nyerteseiről. Hiszen Mr. Ferguson megmondta, hogy nem a múlt

számít, hanem a jövőendő.

Kiadta az Európa Könyvkiadó
A kiadásért az Európa Könyvkiadó igazgatója felel
Szedte a Nyomdaipari Fényszedő Üzem
Nyomta az Alföldi Nyomda
A nyomdai rendelés törzsszáma: 3160.66-14-2
Készült Debrecenben, 1987-ben
FEKETE KÖNYVEK
Felelős szerkesztő: Dezsényi Katalin
A fedélrajz Szabó Árpád munkája
Műszaki szerkesztő: Liener Katalin
Műszaki vezető: Miklósi Imre
Készült: 17,10 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 963 07 4300 0

Tartalom

ELSŐ RÉSZ - ANGLIA

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

MÁSODIK RÉSZ - EGYIPTOM

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17

[18](#)
[19](#)
[20](#)
[21](#)
[22](#)
[23](#)
[24](#)
[25](#)
[26](#)
[27](#)
[28](#)
[29](#)
[30](#)
[Notes](#)

Notes

[←1]

Őfelsége Linnette királynő. A szőke Linette!

[←2]

Az egyik szeret, a másik hagyja, hogy szeressék.

[←3]

Nézze

[←4]

Jól van.

[←5]

Hogyne, asszonyom.

[←6]

Nos

[←7]

Hallgasson ide, asszonyom

[←8]

Nahát, ez aztán különös!

[←9]

Istenem!

[←10]

Ó, valóban!

[←11]

A csudába.

[←12]

Íme.

[←13]

A Níluson használt, rendszerint díszes külsejű utazóhajó.

[←14]

Hitemre.

[←15]

Nők esetében

[←16]

Lehet

[←17]

Azt a mindenit

[←18]

Elavult

[←19]

Infantilizmus

[←20]

Isten a mennyekben!

[←21]

Nem igaz?

[←22]

Pontosan

[←23]

Gyermekek

[←24]

A fenébe is.

[←25]

Nagyon helyes

[←26]

Csodálatos!

[←27]

Jó éjt, asszonyom

[←28]

Luxustárgy.

[←29]

A szenvedélyből elkövetett bűntény!

[←30]

Prehisztorikus kori ásatások Kis-Ázsiában.

[←31]

Keresd a nőt.

[←32]

És ezt én mondom önnek.

[←33]

Fiatal lányra valló.

[←34]

Ez a szegény Madame Doyle.

[←35]

Szegény kicsike.

[←36]

Az udvariasság.

[←37]

Nahát!

[←38]

Szegény kicsi Rosalie-nak.

[←39]

Barátom.

[←40]

Nem lehet dobbal verebet fogni.

[←41]

Mi van?

[←42]

Szobalányt.

[←43]

Itt: Ezek a mai lányok.

[←44]

Meghalt a király – éljen a király!

[←45]

Hasztalan az élet, egy kis szerelem, egy kis gyűlölet, és aztán jó napot. Rövid az élet, egy kis remény, egy kis álmodozás, és aztán jó éjszakát.

[←46]

Tényleg – igaz is.

[←47]

Feszélyezettség.

[←48]

De ez minden

[←49]

Ezer.

[←50]

Valóban.

[←51]

Micsoda vad ország!